

Nabubuhay sa Isang Daluyan

Lorelle Ebens

Nabubuhay sa Isang Daluyan

Lorelle Ebens

Inilimbag sa pamamagitan ng

Maranathamedia.com

www.maranathamedia-philippines.com

June 4, 2023

Mga Nilalaman

Kwento sa Likod ng Pangyayari.....	5
Mahal ko ang Awit 34 – Purihin Natin ang Diyos Nang Sama-sama.....	8
Walang Napakamaliit sa Panginoon.....	9
Inaayos ng Walang-hanggang Pag-ibig ang mga Karanasan na tila Pinaka-Pagsubok.....	10
Kapag Siya ay Dumating, Makikita ba Niya ang Pananampalataya sa Lupa?	14
Gaano Ito Kalinaw?.....	15
Bago Ako Tumawag, Sinagot na Niya!	16
Si Roger ba ay Isang Anghel?.....	18
Pagharap sa Pagkahabag sa Sarili at Sama ng Loob	24
Halimbawa ng Pamumuno ng Lalaki sa mga Pamilya sa Lumang Tipan	27
Sinusubukan ba Nating Magkaroon ng Salo-Salo sa Larangan ng Digmaan?	28
Makukuha Namin ang Hapunang Salo-Salo na Iyon! – Ngunit Hindi Ngayon.....	31
Mga Karapatan at Pribilehiyo.....	33
Isang Magandang Himno – Araw-Araw	36
Digmaan, Digmaan...Hindi Namin Matatanggap ang Kapayapaan sa Mga Ganitong Kondisyon	37
Aral tungkol sa Pagpapala/Pagsumpa – Ang Aking Takot ay Nangangahulugang Hindi Makakaya ng Aking Anak.....	39
Pero Teka... May Isang Salo-Salo sa Larangan ng Digmaan Kung Tutuusin!	43
Ang Pag-iisip ni Kristo ay Maaaring Magbigay ng Kalayaan mula sa Sarili	45
Pinalakas ni David ang Kanyang Sarili sa Panginoon.....	48

Paggalang sa mga Itinalagang Pinuno ng Diyos, Kahit na Nabigo Sila.....	49
Pasasalamat.....	53
Mga Pagpapala at Pagsumpa – Mga Aral mula kay David at Michal	55
Buksan Mong Malapad ang Iyong Bibig, at Pupunan Ko Ito.....	60
Ang Dagat ay Naghahati sa Magkaibigan.....	62
Nagpapahinga sa Daluyan	63
Pagpupuri sa Diyos para sa Aking Bagong Trabaho – Pagkakataon na Malampasan ang Limang Mga Gawi	65
Ang Pag-aaruga ng Ating Amang Makalangit sa Maliliit na Bagay na Bumabagabag sa Atin	68
Ang Panalangin ay Nagbabago ng Mga Bagay	70
Takot/Sariling Kapakanan na Dapat Matutunang Kalimutan – Pag-ibig ng Agape/Pagsunod na Dapat Matutunan	73
Purihin ang Diyos – Isang Awit at Natupad na Panalangin!.....	76
Pagbibigay-Prioridad sa mga Tagumpay	78
Pumunta sa Pagpupulong sa Kampo	86

Kwento sa Likod ng Pangyayari

Ang pangalan ko ay Lorelle Ebens, asawa ni Adrian Ebens. Mayroon kaming dalawang anak na lalaki – sina Michael at Daniel. Si Adrian ay naging ministro sa simbahan ng Seventh-Day Adventist mula sa kanyang pagtatapos sa Avondale College noong katapusan ng 1996. Noong 2006, si Adrian ay naging sobrang hindi maganda ang kalagayan upang ipagpatuloy ang pagtatrabaho, at kailangan niyang maglaan ng oras upang magpagaling. Sa panahong iyon, nag-aral siya ng higit pa tungkol sa mga isyu ukol sa Ordinasyon ng Kababaihan na humantong sa pag-aaral ng kalikasan ng Diyos – Siya ba ay isang trinidad? O mayroon bang Ama at Anak, kasama ang Kanilang Espiritu bilang ikatlong ahensya kung saan dinala Niya ang Kanyang personal na presensya sa atin?

Ang kasaysayan ng relasyon ni Adrian sa simbahan mula sa puntong iyon ay humantong sa pagkawala ng kanyang ordinasyon bilang Ministro sa katapusan ng 2009. At kasunod nito, ang pagkawala ng kanyang membership sa simbahan noong 2012. Ang mga pangyayaring ito ay nagdala ng paghihiwalay mula sa simbahan ng ating kabataan, paghihiwalay mula sa maraming kaibigan – dalamhati, pagkawala at pag-iisa. Kasama ng mga hamong relasyonal at emosyonal na ito, si Adrian ay nagdaranas din ng mga prolema sa kanyang kalusugan.

Isang pang antas ng hamon, na napaka-intense sa mga pagkakataon – ang epekto sa isang pamilya kapag ang isang miyembro ay may malubhang autism. Noong 2001, ang aming mahal na 3-taong gulang na si Daniel ay na-diagnose na may Autism Spectrum Disorder. Matapos ang mga pagdududa at paghahanap ng mga sagot, nakabuti na magkaroon ng diagnosis. Ngunit ang diagnosis ay walang nagawa upang ihanda kami para sa matinding hamon ng autism, ni nagbigay ng maraming direksyon kung paano mapabuti ang kanyang kondisyon. Mula noon, ginugol namin ang maraming oras at pera sa mga remedial na pamamaraan at therapy – ilan ay masama, ilan ay talagang pangit, ilan ay mabuti, at ilan ay kahanga-hanga.

Mula noong 2007, kami ay lumipat ng bahay ng ilang beses, sinusubukang makahanap ng lokasyon / klima na maaring pinakamainam para sa aming kalusugan. Noong 2009 at 2010, kami ay nahawahan ng ilang parasites na nagdagdag nang malaki sa aming mga hamon sa kalusugan at sa mga isyu sa pag-uugali ni Daniel. Umabot kami hanggang Oktubre/ Nobyembre ng 2010 bago namin nalaman kung ano ang mali at natagpuan ang mga kinakailangang paggamot. Kumailangan ito ng ilang taon pa upang maibalik ang aming kalusugan.

Sa mga hamong taon na ito, maraming stress, pagkabahala, at oo, depresyon. Maraming aral sa pagkatutong magtiwala sa Diyos kapag mahirap ang buhay at matindi ang mga pagsubok. Marami ring natutunan tungkol sa Diyos at sa Kanyang Anak, ang Kanilang Karakter, ang Banal na disenyo ng mga relasyon, at kung paano ito lahat ay nalalapat sa aming estruktura ng pamilya.

Sa ilan sa mga pinakamabigat na pagsubok ng panahong ito, nagsimula akong sumulat ng serye ng mga artikulong ito. Nagsisikap akong maunawaan ang tindi ng mga pakikibakang aming hinaharap. Maraming araw, tila ito ay labis na nakakabigat. Ang mga artikulong ito ay tulad ng mga awit sa gabi, sumusunod sa aking asawa sa isang teolohikal na bagyo habang ang aming kalusugan ay bumababa sa isang laban para sa simpleng kaligtasan. Maraming luha, ilang mga tanong, at ilang pagkakataon ng galit sa landas na aking tinahak. Dumating ang mga tukso ng pagdaramdam sa sarili at pagkamakasari ng maraming beses, ngunit tinulungan kami ni Jesus sa lahat ng ito kung kaya't labis akong nagpapasalamat.

Mula 2013 hanggang 2016, kami ay lumipat ng bahay muli ng ilang beses, at si Adrian ay naglakbay sa ibang bansa sa loob ng ilang panahon. Habang napakaganda para kay Adrian na makatagpo ng personal at maglingkod sa maraming tao na may kaparehong paniniwala sa buong mundo, nangangahulugan ito ng mga panahon ng paghihiwalay bilang pamilya. Ito ay nagdudulot ng sarili nitong mga hamon. Gayunpaman, ito ay isang mahalagang pagkakataon kung saan ang mga bata ay nangangailangan ng

katatagan para sa kanilang pag-aaral, kaya't ito ay isang sakripisyo na kailangan naming gawin.

Isang bagong aral ang dumating tungkol sa Pagsunod sa Sabbath Fountain of Feast-keeping, at noong 2015 at 2016, nagkaroon kami ng aming unang camp meeting / pagdiriwang dito sa Australia. Ang larangang ito ng aming paghahanap sa katotohanan ay nagdala ng higit pang paghihiwalay at pag-iisa, sa kabila ng kalungkutan. Gayunpaman, ang mga biyaya ay talagang kahanga-hanga.

Ang maikling balangkas na ito ay nagbibigay ng pananaw sa aming paglalakbay sa buhay sa panahon na isinulat ko ang mga "blog" na ito sa website ni Adrian: *Maranathamedia.com*. Maraming mga kahilingan ang ginawa para sa akin na ilagay ang mga "blog" na ito sa isang booklet, kaya narito na ito.

Ngayon ay 2023 na! Maraming taon na ang lumipas mula nong 2016 nang isinulat ko ang huli sa mga "blog" na ito, na may mas maraming biyaya at mas maraming hamon. Hindi ko alam ang dahilan kung bakit hindi na ako nakasulat mula noong Oktubre 2016. Marahil ay masyado akong abala sa aming buhay sa ministeryo at sa autism ni Danile; marahil ay ang interaksyon online sa mga social media platform ang humalili sa mga paraan ng pakikipag-ugnayan sa aming grupo sa buong mundo. Anuman, narito ang aking naisulat mula 2010 hanggang 2016, kaya samahan ninyo ako sa ilan sa aking paglalakbay sa espiritwal na paglago sa mga taong iyon!

Mahal ko ang Awit 34 – Purihin Natin ang Diyos Nang Sama-sama

(Abril 19, 2010)

Ang Awit 34 ay isang nakakaengganyong kabanata ng Bibliya. Purihin natin ang Diyos nang magkasama ngayon, para sa Kanyang pagliligtas, ang pag-asa na Kanyang ibinibigay sa atin, at para sa Kanyang mga kahanga-hangang pangako.

Aking papurihan ang Panginoon sa lahat ng panahon: ang Kanyang papuri ay laging nasa aking bibig....O palakas natin ang Panginoon kasama ko, at itaas natin ang Kanyang pangalan nang magkasama. (taludtod 1,3)

Napakaraming magagandang pangako sa awit na ito.

Ang awit na ito ay naging kaaliwan sa akin kapag ako'y nababahala, kapag ako'y natatakot, kapag ako'y nasa ilalim ng matinding presyon, kapag ang bigat ng mga pagsubok ay tila napabigat upang dalhin.

Narito ang ilan sa mga magagandang pampasigla sa Awit na ito na aking kinuha sa mga mahihirap na panahon sa emosyonal:

Hinanap ko ang Panginoon, at siya'y nakinig sa akin, at iniligtas ako mula sa lahat ng aking mga takot. (taludtod 4)

Ang dukhang taong ito'y sumigaw, at dininig siya ng Panginoon, at iniligtas siya mula sa lahat ng kanyang mga kaguluhan. (taludtod 6)

Ang Anghel ng Panginoon ay nakapaligid sa mga natatakot sa Kanya, at sila'y iniligtas. (taludtod 7)

Ang mga mata ng Panginoon ay nasa *mga* matuwid, at ang Kanyang *mga tainga* ay nakabukas sa kanilang sigaw. (v15)

Ang mga matuwid ay sumisigaw, at dinirinig sila ng Panginoon, at iniligtas sila mula sa lahat ng kanilang mga kaguluhan. (taludtod 17)

Marami ang *mga* pagdurusa ng mga matuwid: ngunit ang Panginoon ay iniligtas siya mula sa lahat ng ito. (taludtod 19)

Nawa'y mapalakas ang ating loob ngayon, na ang ating Amang Makalangit at ang Kanyang Anak ay tumitingin sa atin na may napakalaking pag-ibig, at isinasaalang-alang ang bawat pagsubok na ating haharapin ngayon, at tinutukoy na kung tayo'y kakapit sa kanilang nakabukas na Kamay sa pamamagitan ng pananampalataya, maari tayong makatawid sa mga pagsubok na ito na may tagumpay at dadalhin nila ang mga hiyas na inilagay nila sa gitna ng dumi sa ating mga karakter. Nawa'y magkaroon kayo ng pinagpalang araw, na puno ng papuri para sa ating Diyos.

Walang Napakamaliit sa Panginoon

(Mayo 09, 2010)

Walang anumang bagay na may kinalaman sa ating kapayapaan na masyadong maliit para sa Kanya upang mapansin. Walang kabanata sa ating karanasan na masyadong madilim para sa Kanya upang basahin; walang kumplikadong sitwasyon na masyadong madilim para sa Kanya na lutasin. Walang kalamidad na maaring mangyari sa pinakakaunti sa Kanyang mga anak, walang pag-aalala na makababahala sa kaluluwa, walang kagalakan na makapagpapasaya, at walang taos-pusong panalangin na hindi matatakas sa labi, na hindi napapansin ng ating Amang Makalangit, o sa kung saan Siya ay walang biglaan na interes. "Pinapagaling Niya ang mga wasak ang puso, at binabalot ang kanilang mga sugat." Awit 147:3. Ang relasyon sa pagitan ng Diyos at bawat kaluluwa ay kasing tiyak at kasing puno na parang wala nang ibang kaluluwa sa mundo upang ibahagi ang Kanyang pag-aalaga, wala nang ibang kaluluwa na Kanyang ibinigay ang Kanyang minamahal na Anak." (*Steps to Christ*, pahina 100)

"Walang anumang bagay na may kinalaman sa ating kapayapaan na masyadong maliit para sa Kanya upang hindi mapansin."

Nagkaroon kami ng katibayan nito noong nakaraang linggo. Kailangan naming palitan ang aming refrigerator (na patuloy na nagyeyelo ng lahat). Tumingin kami sa ebay, at ang eksaktong refrigerator na hinahanap naming ay nakalista, at ito ay nasa distansyang maaring biyahe para kunin. Ito ay

dalawang taong gulang lamang, ngunit nakalista na may panimulang presyo na higit sa \$100 na mas mababa sa kalahati ng presyo ng bago. Mukhang ito ay para sa amin. Gusto naming gawin ang aming tawad sa huling mga minuto upang makakuha ng magandang deal. Ang proseso ng auction ay magtatapos mga kalahating oras pagkatapos ng paglubog ng araw sa Sabbath na gabi.

Matapos ang isang magandang pahinga sa Sabbath, masaya kaming gumagawa ng mga bagay sa kusina, nang biglang pumasok sa isip ni Adrian... 'oh, ang refrigerator sa ebay.' Mabilis akong pumunta sa computer at binuksan ang ebay – may 4 na minuto na lamang ang natitira sa auction. Naglagay kami ng aming presyo at wala itong hamon – kaya't nakabili kami ng refrigerator sa halagang mas mababa sa kalahati ng presyo ng bago!!

Purihin ang Diyos – kami ay labis na masaya pagkatapos ng Sabbath, na ganap na nakalimutan ang tungkol sa refrigerator at sa oras na sana namin ito naalala, huli na ang lahat. Ngunit hindi nakalimutan ng Diyos, hindi ito masyadong maliit na bagay para sa Kanya upang mapansin – kaya't pinaalala Niya kami.

Purihin Siya para sa mga katibayan ng Kanyang pag-ibig at pag-aalaga sa atin.

Inaayos ng Walang-hanggang Pag-ibig ang mga Karanasan na tila Pinaka-Pagsubok

(Mayo 15, 2010)

Lahat ay dumaranas ng mga pagsubok – dati, tinitingnan ko ang iba at iniisip kong mas mahirap ang buhay ko kaysa sa iba – ngunit napagpasyahan ko na ang lahat ay dumadaan sa mga pagsubok na mahirap tiisin. Ang mga pagsubok ng ibang tao ay mas nakikita, at ito ay nakabukas sa lahat, kaya't nagagawa itong pag-usapan (hal. Mga isyu sa kalusugan, mga aksidente sa sasakyan, pag-aalaga sa mga may kapansanan sa pamilya, sirang pamilya, pagkamatay ng mga mahal sa buhay). Ngunit ang ibang tao na tila

“napakadaling buhay” ay maaring may mga lihim at nakatagong pagsubok, na masyadong pribado upang pag-usapan (hal. mga isyu sa kalusugan, mga abusadong relasyon, sexual assault, mga kahirapan sa pagkatuto, mga phobia, kalungkutan at pagkalungkot – hal. pagkawala ng mga sanggol/miscarriage, kawalan ng kakayahang magbuntis, atbp.).

Walang pagsubok na madali – lahat ng ito ay nagdudulot ng pisikal at emosyonal na stress.

Ang aming pamilya ay nakaranas ng makabuluhang stress dahil sa kalagayan ng kalusugan ni Adrian at sa medyo malubhang autism ng aming anak na si Daniel. Personal kong nawala ang napakaraming oras ng tulog dahil sa magulong disenyo ng pagtulog ni Daniel sa loob ng kanyang maikling 11 taon na buhay. Kung ang tulog ay bahagi ng proseso ng pagbawi sa langit o sa bagong lupa, maaring kailanganin kong matulog ng isang taon nang tuloy-tuloy upang makahabol!!! Salamat sa Diyos, lahat ng ito ay malilimutan!

May mga pagkakataon na tila masyadong mahirap ang buhay – masyadong mataas ang antas ng stress – na akala ko ay hindi ko na kayang magpatuloy. Dalawang buwan na ang nakalipas, habang nasa Melbourne (1000km ang layo mula sa bahay) para sa ilang therapy para kay Daniel, umabot ako sa puntong akala ko, kung ang buhay ay magpapatuloy sa ganitong paraan, hindi ko na kayang makayanan. Siya ay nahirapan sa biochemical na aspeto sa nakalipas na 12 buwan, na may patuloy na paglala ng mga agresibo/marahas na pagsabog.

Pinangunahan ako ng Panginoon sa isang desisyon. Aking kaarawan iyon, at pagkatapos lamang makatulog ng 11:30pm, nagsimula ang araw ng masyadong maaga (sa 3am!) sa mga sigaw ni Daniel. Hindi niya na naman kayang tiisin ang sakit sa kanyang ulo. “Ayos, happy birthday” sabi ko sa sarili ko!! *Pero nagpasya akong kahit na hindi gumanda ang buhay, kailangan kong matutong magtiwala sa Diyos anuman ang mangyari.* At nagpasya akong magiging magandang araw iyon. Nagpasya akong magtiwala na isang araw maiintindihan ko kung bakit kailangang maging napakahirap ng buhay. Mabuti ang Diyos; nagkaroon ako ng magandang

araw (kasama ang isang sorpresa na handaan sa kaarawan kasama ang mga kaibigan). Matapos ang isa pang linggo ng labis na mahihirap na panahon kasama si Daniel, pinahintulutan ng Diyos na maging kaunti itong mas madali, at nakakakuha kami ng ilang pahiwatig sa kanyang mga problemang biochemical.

Kamakailan, nakatagpo ako ng mga magagandang salita mula sa huling kabanata ng Volume 9 ng mga Testimonya:

...Ang lahat ng naguguluhan sa atin sa mga providensya ng Diyos ay magiging maliwanag sa darating na mundo. Ang mga bagay na mahirap unawain ay makakahanap ng paliwanag. Ang mga misteryo ng biyaya ay unti-unting mabubunyag sa ating harapan. Kung saan ang ating mga limitadong isip ay natagpuan lamang ang kalituhan at mga nasirang pangako, makikita natin ang pinakaperpekto at magandang pagkakaisa. ***Malalaman natin na ang walang hanggan na pag-ibig ang nag-utos sa mga karanasang tila pinakamasakit.*** Sa ating pagkakaalam sa maingat na pag-aalaga ng Kanya na gumagawa ng lahat ng bagay upang maging mabuti para sa atin, tayo ay magagalak nang may kasiyahan hindi maipahayag at punung-puno ng kaluwalhatian. {9T 286.2}

Ito ay magiging isang kahanga-hangang pagkakataon – upang makapagpuri sa Diyos para sa Kanyang walang hanggan na pag-ibig na “nag-utos” sa lahat ng mga pagsubok na mayroon tayo, at upang magalak ang may kasiyahan hindi maipahayag.

Mula sa aking pananaw dito sa lupa – lalo na kapag ako ay nasa gitna ng mga pagsubok, nahihirapan akong isipin kung paano ito posible. Ngunit *ito ay mangyayari*, tulad ng inihayag sa propeta.

Ang pinakadakilang pangangailangan ko sa mga pagsubok ay ang ***pangangailangan para sa ganap na pagtitiwala sa Diyos.*** Ang aking malaking kahinaan ay ang pag-aangal, ang pagreklamo tungkol sa aking kalagayan (kasama ang mga Israelita sa disyerto!!) at pagdadala ng sama ng loob laban sa Diyos, pagtutol sa landas na Kanyang pinili upang akayin ako tungo sa paglilinis ng aking pagkatao.

Mas marami pang salita ng instruksyon mula sa 9T:

Hayaan nating ang mga pagdurusa na labis na nagdudulot sa atin ng sakit ay maging mga aral, na nagtuturo sa atin na magsikap patungo sa gantimpala ng ating mataas na pagtawag kay Cristo. Makatanggap tayo ng lakas sa pag-iisip na malapit nang dumating ang Panginoon. Hayaan nating ang pag-asang ito ay magpasaya sa ating mga puso... {9T 286.4}

... Sa lalong madaling panahon, ang mga damit ng bigat ay papalitan ng damit ng kasal. Sa lalong madaling panahon, malapit na nating masaksihan ang koronasyon ng ating Hari ... {9T 287.1}

... Hindi magtatagal at makikita na natin Siya kung saan nakasentro ang ating pag-asa ng buhay na walang hanggan. At **sa Kanyang presensya, ang lahat ng pagsubok at pagdurusa sa buhay na ito ay magiging parang wala... *Tumingin kayo, tumingin kayo, at hayaang patuloy na lumago ang inyong pananampalataya.*** Hayaan ang pananampalatayang ito na magturo sa inyo sa makitid na landas na nagdadala sa mga pintuan ng lungsod ng Diyos patungo sa dakilang hinaharap, ang malawak at walang hanggan na kinabukasan ng kaluwalhatian na nakalaan para sa mga tinubos. “Kaya’t magpasensya kayo, mga kapatid, hanggang sa pagdating ng Panginoon. Narito, ang manggagawa ay naghihintay para sa mahalagang bunga ng lupa, at may mahabang pasensya hanggang matanggap niya ang maagang ulan at huling ulan. Magpasensya rin kayo; patatagin ang inyong mga puso: sapagkat ang pagdating ng Panginoon ay malapit na.” Santiago 5:7, 8. {9T 287.2, 288.1}

Kapag Siya ay Dumating, Makikita ba Niya ang Pananampalataya sa Lupa?

(Mayo 24, 2010)

Naisip ko ang posisyon na kinaroroonan ng Anak ng Diyos – isang mapagpasunod na papel sa Ama, ang daluyan o kanal kung saan dumadaloy ang lahat ng pag-ibig, buhay, biyaya, kapangyarihang lumikha, atbp. ng Diyos sa buong uniberso. Tinatanggap ng Anak ang lahat mula sa Ama; ang lahat ay nagmumula sa Ama, na siyang Pinagmulan ng lahat.

Ang ating natural na paraan ng pag-iisip ay umaatras sa kaisipan na ang Anak ay isang daluyan, na wala siyang anumang nagmumula sa Kanya, kundi tinatanggap Niya ang lahat mula sa Ama. Ang “kasinungalingan ng ahas” na nagtatago sa loob natin ay nagpapalayo sa atin mula sa konseptong ito – pinaparamdam nito sa atin na kung wala kang anumang nagmumula sa iyong sarili, ikaw ay walang halaga – isa lamang na nagre-reflect ng iba. Mas gusto natin na makakita ng isang bagay na nagmumula sa Anak, ayaw natin siyang maging isang nagre-reflect ng iba. Nakikilahok tayo sa parehong espiritu ni Pedro at pinapagalitan ang ating Panginoon:

Kaya't kinuha siya ni Pedro at sinimulan siyang pagsabihan, na sinasabi, Huwag sana, Panginoon: hindi ito mangyayari sa iyo. (Mateo 16:22)

At tayo'y pagsasabihan ni Jesus, tulad ng ginawa Niya kay Pedro:

Ngunit nang siya'y lumingon at tumingin sa kanyang mga alagad, pinagsabihan niya si Pedro, na sinasabi, Humayo ka sa likuran ko, Satanas: sapagkat hindi mo nalalaman ang mga bagay na sa Diyos, kundi ang mga bagay na sa mga tao. (Marcos 8:33)

Kapag nakikita ko ang mga bagay sa loob ko na umaatras sa mapagpasunuring papel ng Anak ng Diyos; kapag nakikita ko ang mga bagay sa loob ko na nagpapakita ng kawalang-pananampalataya sa katotohanan, dahil tinatanggihan ng aking likas na pagkatao ang mga ideya – at natatanto ko kung gaano kalalim ang pagkakaugat ng “kasinungalingan

ng ahas” na dapat may kapangyarihan mula sa loob natin upang maramdaman nating may halaga tayo – ako’y natatakot. “Oh, kayo na may maliit na pananampalataya.”

...Gayunpaman, kapag dumating ang Anak ng Tao, makikita ba niya ang pananampalataya sa lupa? (Lucas 18:8)

Purihin ang Diyos na ipinapakita Niya sa atin kung ano ang nasa loob ng ating mga puso ngayon, habang may pagkakataon pa tayong pahintulutan Siya na linisin tayo at alisin ang kasamaan na nagtatago sa kalooban ng ating puso.

Nais kong lumago sa pananampalataya – upang magkaroon ng pananampalataya sa lupa kapag muling dumating si Jesus!!

Gaano Ito Kalinaw?

(Mayo 31, 2010)

Napakasarap basahin ng mga Theos magazines ni Gary Hullquist! Binabasa ko ngayon ang No.5, “The Struggle Over Spirit”.

Dalawang sipi mula kay E. G. White na binanggut ni Gary, kapag pinagsama – nagiging napakalinaw:

Iisa lamang ang kapangyarihang makapagpapalaya sa kasamaan mula sa puso ng tao, at iyon **ang kapangyarihan ng Diyos sa pamamagitan ni Jesu-Cristo. Tanging sa pamamagitan ng dugo** ng Napako sa Krus mayroong paglilinis mula sa kasalanan. Ang Kanyang biyaya lamang ang makapagbibigay sa atin ng kakayahang labanan at supilin ang mga likas na hilig ng ating bumagsak na kalikasan. {8T 291} (1904)

Ang kasalanan ay malalabanan at mapagtatatagumpayan **lamang** sa pamamagitan ng **makapangyarihang pagkilos ng Ikatlong Persona ng Pagka-Diyos**, na darating na may ganap na kapangyarihang banal, hindi isang binagong enerhiya. (*Desire of Ages*, page 671) (1898)

Kapag pinagsama ang dalawang siping ito ay nagiging napakalinaw na ang Banal na Espiritu / Espiritu Santo / Ikatlong Persona ng Pagka-Diyos ay ang “kapangyarihan ng Diyos sa pamamagitan ng Jesu-Cristo” – ito ang pinagsamang espiritu / kapangyarihan / isipan ng Diyos at ng Kanyang Anak.

Gusto ko rin ang salitang/quote iyon:

Sinasabi ni Cristo na ang Banal na Espiritu ay ang Taga-aliw, at ang Taga-aliw ay ang Espiritu Santo, “ang Espiritu ng katotohanan, na ipapadala ng Ama sa aking pangalan” “Hihingin ko sa Ama, at Siya’y magbibigay sa inyo ng ibang Taga-aliw, para manatili Siya sa inyo magpakailanman; ang Espiritu ng katotohanan; na hindi matatanggap ng mundo, dahil hindi nila Siya nakikita o nakikilala: pero nakikilala ninyo Siya, dahil Siya’y kasama ninyo at magiging nasa inyo,” [Juan 14:16, 17]. **Ito ay tungkol sa pagkakaroon ng Espiritu ni Cristo, na tinatawag na Taga-aliw.** 14MR p.179 (Letter 7, 6 November 1891)

Malinaw ba?

Bago Ako Tumawag, Sinagot na Niya!

(Hunyo 5, 2010)

At mangyayari na bago sila tumawag, ako’y sasagot; at habang sila’y nagsasalita pa, ako’y makikinig. (Isaias 65:24)

Nagmaneho pauwi mula sa pamimili dalawang araw na ang nakalipas, sa aming 4WD LandCruiser, pinahinto ako ng pulis para sa isang random na pagsusuri ng hininga – walang problema doon. Sinuri din ng mga opisyal ang sasakyan – walang patay na gulong o ibang halatang problema! Nakarating na ako sa aking destinasyon!

Ilang minuto ang nakalipas, habang nasa isang rural na kalsada, naisip kong parang medyo magaspang ang daan. Nang maglaon, napagtanto ko na hindi ang daan, kundi ang gulong ko. Nakakita ako ng ligtas na lugar para

huminto, nang biglang umingay ng malakas na pagsabog – at oo, nagmula ito sa isa sa aking mga gulong sa likuran! Medyo nakakatakot! At oo, ang karaniwang reaksyon ng babae ay sumigaw! (Buti na lang at ang ligtas na lugar na ito ay nasa tapat ng isang bahay).

Sa inspeksyon – ang gulong sa likuran ay wasak. Ano na ang gagawin? Kasama ang aking 11-taong-gulang na autistic na anak sa pasahero na upuan na sumisigaw at umiiyak. (Hindi siya masyadong nakakapag-adjust kapag hindi nangyayari ang mga bagay ayon sa inaasahan! Titigil siya sa pagsigaw kung babalik lang ako sa loob at magmamaneho kami pauwi. Pero pasensya na, hindi iyon posible.) Kailangan ko talaga ng tulong para itaas ang sasakyan at palitan ang gulong. Sa tingin ko, hindi ko kayang gawin iyon mag-isa.

Tinawagan ko si Adrian para tanungin kung saklaw ng aming NRMA (road-side-assist) membership ang sasakyang ito – pero hindi, ang saklaw lamang namin ay para sa aming kotse! Pero wala ako sa kotse, kasama iyon ni Adrian sa ibang estado – mga 800km / 500 milya ang layo sa hilaga!

Ang posibilidad na iwanan ang sasakyan at maglakad patungo sa susunod na bayan para humingi ng tulong, habang ang anak ko ay sumisigaw sa buong daan, ay magiging ‘isang masamang kalahating oras.’

Hindi ako naghintay ng matagal para sa sagot – hindi ko pa nga naipapanalangin sa Panginoon na tulungan ako – at nasa telepono pa ako kay Adrian – nang may isang lalaki mula sa kalapit na bahay ang lumapit at nagtanong kung kailangan ko ng tulong. Nasa harapan ng kanilang bahay ang kanyang anak na babae at natakot siya sa pagsabog.

Dumating ang lalaki na may dalang hydraulic jack, at hindi nagtagal ay nailagay na niya ang ekstrang gulong para sa akin. Sinabi ng kanyang anak na babae na gusto niyang maging “guro sa Espesyal na Edukasyon.” Habang sumisigaw si Daniel, tinanong ko siya: “Hindi ba ito nagpapabago ng isip mo?” Hindi siya nagalit – sinabi niyang mahal niya ang mga batang ito.

Gaano kabuti ang Diyos – agad na nagbibigay ng tulong, at kasama ang mga tao na may pusong puno ng pagmamahal para sa mga batang may espesyal na pangangailangan.

Habang pinapasalamatan ko ang lalaki, narinig ko ang kulog mula sa papalapit na bagyo, ngunit nagbigay ang Diyos ng isang magandang bahaghari, na tila pasasalamat sa lalaki para sa akin. Ilang minuto pagkatapos naming magsimula muli, umulan ng malakas. Maganda ang timing ng Diyos!

Purihin ang Diyos para sa Kanyang pag-ibig at awa!

Si Roger ba ay Isang Anghel?

(Hunyo 12, 2010)

Hindi ako sigurado. Nakilala ko siya sa tren.

Mga 6 na buwan na ang nakalipas, naghihintay ako sa isang istasyon ng tren kasama ang aking 11-taong-gulang na anak na si Daniel (na may autism). May isang tren na nagtatapos na ng biyahe ang dumaan at umalis. Nagsimula si Daniel na sumigaw at tamaan ako. Walang dahilan kung bakit hindi kami sumakay sa tren na iyon ang makakapagpasok sa kanyang isipan ngayon na siya ay nasa “meltdown.” Hindi ito simpleng tantrum ng isang bata na gustong mangyari ang kanyang nais. Ito ay ang asal ng isang taong nahihirapang intindihin ang mundo sa kanyang paligid. Naipagpahusay niya ang art/sining ng paggamit ng kanyang diaphragm upang makagawa ng napakalakas, mataas na tunog, at nakasakit sa tainga na sigaw; at tinatamaan niya ang kanyang ulo nang napakalakas, akala mo’y magkakaroon siya ng pinsala sa utak; at kamakailan ay nagsimula na rin siyang manakit sa amin; at magtapon ng anumang bagay na nasa loob ng kanyang abot! Wala akong magagawa kundi protektahan ang mga bagay at tao hanggang sa matapos ito.

May isang lalaki na tumawag sa babae sa tabi ko: “Isa ba sa mga anak mo ang maingay na iyon?” Para sa kanyang depensa, sinabi ko “Hindi, anak ko siya. May autism siya at nahihirapan siyang makisama sa...” Hindi ko natapos. Naisip ko: *Hindi ko na kailangang ipaliwanag sa iyo... hindi mo naman ito aalalahanin... ang mahalaga sa iyo ay nahihirapan kang makapag-concentrate sa sinusubukan mong basahin... hindi mo naman papansinin na kailangan kong harapin ito araw-araw – sa publiko at sa pribado*”. Sinabi sa akin ng babae, “Mahirap para sa iyo bilang ina, hindi ba?” Oo ... ipinaliwanag ko nang kaunti ang dahilan ng kanyang pagsabog.

Alam ko na may mga makatwirang dahilan para sa kanyang mga “meltdowns” – hindi niya nauunawaan na minsan kailangan mong maghintay, nagbabago ang mga bagay, limilipat ng lokasyon, minsan hindi na gumagana ang mga bagay tulad ng dati, minsan may mga nasisira. Hindi niya maintindihan kung bakit hindi siya pwedeng magkaroon ng pagkaing gusto niya ngayon na mayroon siya noong huling beses na nandoon siya. Nagaalala siya kapag hindi niya alam kung saan siya pupunta, o kung ano ang mangyayari. Minsan, sobra na ang mga naririnig o nararamdaman niya at napupuno na siya. At mayroon pang palaging sakit o problema na tinatawag niyang “plopping” sa kanyang utak at sakit sa kanyang tiyan.

Naupo ako doon – ipinagtatangol ang sarili laban sa mga suntok ni Daniel, hanggang sa siya’y kumalma muli. Pagkatapos ay bumalik ang aking mga iniisp sa mga alaala at mga kaibigan, mga pag-asa at mga kabiguan.

Nabuo ang luha sa aking mga mata habang inaalala ko ang ilang mga lugar kung saan ito kamakailan nangyari sa publiko – sa mga paliparan, mga shopping center, tren, mga bakasyon ng pamilya, sa iba’t ibang mga pamamasyal – nasanay na ako sa mga “titig ng lahat” na nakatuon sa amin, mga komento na ginagawa, at mga sigaw mula sa ibang tao na “patigilin mo ang batang iyan.”

Naisip ko ang aking kaibigan na ang 5-taong-gulang na anak ay kakawala lang sa kanyang diagnosis ng autism (“ganap na gumaling”). Masaya ako para sa kanila... pero masakit din... sinusubukan na naming gawin ang lahat

ng kaya naming makita at abutin para matulungan si Daniel sa loob ng huling 8 taon...

Naisip ko ang lahat ng mga taong pinuntahan namin para sa mga assessment at therapy (mga psychologist, speech therapist, occupational therapist, mga programang pang-pamamahala ng pag-uugali, mga sentro para sa autism, mga espesyal na paaralan, allergist, mga pediatrician, biomedical doctors (pati na ang mga mahal na espesyalista mula sa USA), mga remedial movement therapist... Ang mga serbisyong kailangan – pahinga, mga medical at komunikasyon na gamit... Lahat ng oras na ginugol sa mga therapy (sa mga appointment at mga programang pang-bahay) – pang-edukasyon, pang-asal, mga paggalaw, mga listening therapy, speech therapy... homeschooling (kailangan naming alisin siya sa paaralan 4 na taon na ang nakalipas)...

Naisip ko ang mga araw-araw na oras ng dagdag na trabaho – paghahalo ng maraming supplements at pagsisiringa/syringing sa kanyang bibig; dagdag na pagluluto dahil sa mga espesyal na pangangailangan sa pagkain; dagdag na paglalaba at paglilinis (mga basang kama at pagkalat ng dumi – kama, carpet, pader, trampoline, daanan, pati na ang kanyang buhok!); pagtulong sa kanya sa mga kasanayan sa sariling pangangalaga tulad ng isang bata (pagbibihis, pagligo, paggamit ng banyo, pagspilyo ng ngipin, pagkain); mga programang pang-therapy sa bahay; paggamit ng kanyang communication machine para sa homeschooling at mas komplikadong usapan...

Naisip ko ang lahat ng mga pagkakataong kulang ako sa tulog – minsan sa loob ng ilang lingo ay nakakaraos lang sa 3-5 aras ng tulog bawat gabi – dahil sa mga batang hindi nakakatulog nang maayos...

Naisip ko ang lahat ng paglipat-bahay na ginawa naming – 7 beses sa loob ng huling 3 taon – sa paghahanap ng tamang lugar para sa aming pamilya upang makuha ang mga serbisyong kailangan namin at maibalik ang kalusugan...

Naisip ko ang perang nagastos (posibleng nasa \$120,000) at lahat ng fundraising na kinailangan kong gawin para makalikom ng pera para sa mga pangangailangan ni Daniel (dahil higit sa kalahati ng huling 10 taon, si Adrian ay walang bayad na trabaho dahil sa sarili niyang mga isyu sa kalusugan)...

Lahat ng ginawa namin ay nakatulong – karamihan sa perang nagastos naming ay naging sulit... Pero pagkatapos ng lahat ng ito, ang aming anak ay hindi pa rin nawala ang kanyang diagnosis... nandito pa rin kami – may matinding autism – limitadong pagsasalita, obsessive-compulsive na pag-uugali, limitadong pang-unawa sa lipunan, naantalang pag-unlad, at ang mga meltdown na ito!!!

Dumating ang aming tren, sumakay kami, at nahanap ang huling upuan na available sa masikip na sasakyan. Umupo ako roon, ang mga luha ay sumisikip sa aking mga mata, sobrang pagod upang talagang umiyak – umiyak na ako ng labis dati. Sana mayroon akong mga sagot upang ayusin ang mga problema ni Daniel... ngunit higit sa lahat – sobrang pagod na ako sa lahat ng ito. Napakahirap lahat. May mga araw na gusto kong isipin na ito ay isang trabaho – ayaw kong umalis o mag-resign, kundi gusto ko nalang sanang mag-sick leave minsan at sabihing hindi ako makakpunta sa trabaho. Pero kailangan ko lang ipagpatuloy. Tumagal ng mga 30 minuto upang ayusin ang aking mga iniisip na pagkakaawa sa sarili at tanggapin ang posisyon na pinahintulutan sa akin ng Diyos.

May mga dahilan ang Diyos kung bakit ang anak ng isang kaibigan ay maaaring “ganap na gumaling” habang patuloy parin kaming nahihirapan. Isang araw maiintindihan ko. Alam kong sinasabi ng Diyos sa Siya ang magbibigay ng lahat ng aming pangangailangan, at wala sa mga pinahihintulutan Niyang pagdaanan namin ang labis para sa amin.

Marahil si Daniel ay pinoprotektahan mula sa maraming tukso na nararanasan ng ibang mga batang lalaki, dahil ang autism ay nagbibigay ng kawalang-sala sa maraming nangyayari sa mundo. May simpleng katangian si Daniel – mayroon siyang relasyon sa Diyos, mahilig siyang kumanta ng mga awiting Kristiyano mula sa kanyang mga DVD at mahilig pumunta sa

simbahan. Marami siyang oras sa araw na siya ay labis na masaya – puno ng tawa. Siya ay isang napaka-polarized na karakter – o todo-todo ang saya, o kaya ay nasa gitna ng mga sigaw.

Isang maikling panahon bago natapos ang aming biyahe sa tren, lumipat kami sa isang upuan sa kabilang bahagi ng karwahe. Isang matandang ginoo ang lumipat at nagtanong, “Hindi ka ba magagalit kung maupo ako dito?” Ipinakilala niya ang kanyang sarili bilang: “Roger” at ang kanyang asawang nakaupo sa tapat ay, sa tingin ko, “Bernitta.” Nakipag-usap siya sa akin tungkol kay Daniel, kung saan kami nakatira, at kung saan sila nakatira. Ngunit isa sa mga unang sinabi niya sa akin ay: **“Maganda ang ginagawa mo sa kanya.”** Maaaring hindi iyon ang eksaktong mga salita – pero tiyak na mga salitang may katulad na kahulugan. Bumaba sina Roger at Bernitta sa parehong istasyon na kinaroroonan namin – at umakyat sila sa elevator. Naghiwalay kami ng landas.

Paano alam ni Roger ang laban na kakaharapin ko sa aking isip? Paano niya nalaman ang aking malaking pangangailangan ng kaunting pagtitiwala tungkol sa lahat ng ginagawa ko kay Daniel?

Alam ko na alam ng aking Amang nasa Langit na kailangan ko ng kaunting pagtitiwala. Sa aking kagalakan, napagtanto ko – **ito ay ang aking Amang nasa Langit na nakikipag-usap sa akin sa pamamagitan ng lalaking ito. Sinabi sa akin ng aking Amang nasa Langit na sa tingin Niya ay mahusay ang aking ginagawa kay Daniel, at natuwa Siya sa akin!!**

Hindi ko alam kung gaano ko kailangan ang pagtitiwala na iyon sa susunod na ilang linggo:

Noong binisita ako sa isang kaibigan na hindi ko nakita sa loob ng 15 o 20 taon – na nananatili sa kanyang ama sa isang retirement village kung saan nakatira ang aking mga magulang – iniwan ko si Daniel sa kotse sa driveway ng aking mga magulang – upang makapasok siya sa kanilang bahay kapag handa na siya... Bumalik ako at nakita kong nabasag niya ang salamin ng kotse gamit ang kanyang paa o bote ng tubig o kung ano man!! Ito ang

presyo na kailangan kong bayaran upang makipag-socialize – upang tamasahin ang pagkakaibigan!

Kapag naglilinis ng nagkalat na dumi sa pader ng banyo, sa trampoline, at sa daanan sa bakuran.

Kapag siya ay sumisigaw, sinasalakay ako, at nagtatapon ng mga bagay sa paligid ng kwarto sa ganap na alas-3 ng umaga dahil ang “plopping” sa kanyang ulo ay nagpapabaliw sa kanya – at nag-iisa ako dahil ang asawa ko at ang isa kong anak ay bumibisita sa mga kamag-anak sa ibang estado!

Kapag naglilinis ng nabasag na pinggan na itinaon niya sa sala – dahil sa kanyang “plopping.”

Kapag siya ay sumisigaw at nananampal sa akin dahil hindi pa handa ang kanyang pagkain (at mababa ang kanyang asukal sa dugo) o dahil masyado pang mainit ang kanyang pagkain para kainin, upang hindi siya masunog sa bibig at loob.”

Kapag naglilinis ng ihi mula sa sahig ng banyo halos tuwing siya ay pupunta sa banyo – dahil siya ay nakaupo pa rin sa kubeta at hindi tama ang pagkakaupo.

Kapag siya ay sumisigaw dahil pumunta kami sa isang bagong shopping center at hindi siya pamilyar dito.

Hindi alam ni Roger ang pinagdaraan kong emosyonal na pakikibaka – paano niya nalaman na kailangan kong marinig yon? Wala siyang kaalaman, pero alam iyon ng Diyos – at inisipang ipaalam kay Roger na sabihin ang mga salitang iyon sa akin. Nakinig si Roger at naging **daluyan siya ng biyaya mula sa aking Makalangit na Ama.**

O alam ba ni Roger – siya ba ay isang anghel? Ang aking tagapag-alaga – ipinadala na may mga salitang pampasigla para sa akin?

Hindi ko alam – pero sa palagay ko, hindi mahalaga kung si Roger ay isang anghel o tao – siya ay nanatiling **isang daluyan kung saan ako binigyan ng mensahe, direkta mula sa langit, na nalulugod ang Diyos sa akin.** At

ang kaisipan na iniisip ng Diyos na gumagawa ako ng mabuti, ay nagdadala sa akin sa mga mahihirap na panahon na dinaranas ko parin.

Pagharap sa Pagkahabag sa Sarili at Sama ng Loob

(Hunyo 13, 2010)

Naka-anim na buwan na mula nang makilala ko si “Roger” (tingnan ang aking blog na “Si Roger Ba ay Isang Anghel?”). Noong panahong iyon, nagiging maawain ang Diyos sa akin sa aking mga pagsubok at nagpadala ng mensahe ng katiyakan sa Siya ay nasisiyahan sa akin.

Naalala ko ang isa pang pagkakataon noong 2001, nang si Daniel ay nagsimula nang bumalik sa autism, at si Adrian ay labis na may sakit. Nahihirapan ako sa lahat ng ito. Naalala ko na pumasok ako sa aking silid, lumuluhod at umiyak nang buong puso sa aking Amang Makalangit. Sa isang iglap, naramdaman ko ang isang braso sa aking mga balikat, at ang tahimik na katiyakan na hindi Niya aalisin ang lahat ng hirap, ngunit andiyan Siya sa tabi ko upang samahan ako sa pagdaan sa mga ito. Ang katiyakan na iyon ay nagdala sa akin ng lakas sa mahabang panahon.

Bagaman pinahahalagahan ko ang mga katiyakan ng pag-ibig at kaluguran ng Diyos, inaakay na ako ng Diyos ngayon sa mas malalim na pagkaunawa sa aking sarili at kung paano ko hinaharap ang mga pagsubok.

Oo, ang aming pamilya ay dumaan na rin sa maraming pagsubok – kahapon pa lang – ang aming bunsong anak, na may autism, ay nakaranas ng sobrang sakit ng ulo mula sa mga 'plopping' na nararamdaman niya, kaya't siya ay sumisigaw, umiiyak, naghahagis ng mga bagay, at nananakit sa loob ng 6 na oras bago siya tuluyang nakatulog. Tulog – anong ginhawa!

Sa aking isipan, alam ko na hinahayaan ng Diyos ang mahihirap na panahon upang dalisayin ang ating mga karakter:

Mga kapatid, ituring ninyong buong kagalakan kapag kayo'y nahaharap sa iba't ibang pagsubok; yamang nalalaman ninyo na ang

pagsubok sa inyong pananampalataya ay nagbubunga ng pagtitiis.
(Santiago 1:2-3)

At siya'y uupo na parang tagadalisyay at tagapaglinis ng pilak: at kaniyang dadalisayin ang mga anak ni Levi, at lilinisin sila na parang ginto at pilak, upang sila'y makapaghandog sa PANGINOON ng handog na matuwid." (Malakias 3:3)

Alam ko rin, **sa aking isipan** na bibigyan tayo ng Diyos ng kapangyarihang magtiis sa mga tukso at mahihirap na panahon:

Alam ng Panginoon kung paano iligtas ang mga maka-Diyos mula sa mga tukso. (2 Pedro 2:9)

Walang pagsubok na dumating sa inyo na hindi nararanasan ng lahat ng tao; ngunit tapat ang Diyos, na hindi kayo pababayaang subukin nang higit sa inyong makakaya, kundi kalakip ng pagsubok ay gagawa rin Siya ng paraan upang kayo'y makaligtas at makayanan ito. (1 Corinto 10:13)

Ngunit sa aking puso, may malaking hilig ako na magpakalunod sa "awa sa sarili" kapag may mga pagsubok. Ipinakita sa akin ng Panginoon na sa ilalim ng awa sa sarili at sa mga kilos na ginagawa ko upang aliwin ang aking sarili (dahil sa awa sa sarili), may nakatagong kasamaan. Ito ang presensya ng kamandag ng ahas, isang lasa ng kasinungalingang ipinakain kay Eba sa hardin.

Gusto ng ahas na paniwalaan ko na hindi ako binigyan ng Diyos ng patas na bahagi, na masyadong mahirap ang buhay na ibinigay Niya sa akin. Nahuli ko ang sarili kong nagsasabi ng mga bagay tulad ng: "Napakahirap ng lahat," o "Bakit kailangan maging ganito kahirap ang buhay?" o "Gaano pa katagal ko kailangang tiisin ito?" o "Hindi ko na kaya!" o kahit "Kung ganito lang ang magiging buhay, mas mabuti pang wala na lang ako." Hindi ba't tinatanong ko ang karunungan ng Diyos sa pag-aayos ng aking buhay? Hindi ba't pinaniniwalaan ko ang kasinungalingan ng ahas?

Habang inaalagaan ko ang mga pag-iisip na ito, pinanampalatayanan ko ang mga kasinungalingan ng ahas tungkol sa Diyos, at nahawa ako sa kanyang lason at naging may sakit sa sama ng loob laban sa paraan ng pag-gabay ng Diyos sa akin. Madalas ang sama ng loob na ito ay natatago, ito ay nasa ilalim ng aking kamalayan, at hindi ito halata. Ngunit kapag pinapatingin ako ng Panginoon sa aking kalooban upang hanapin ang mga dahilan sa aking mga kilos, natagpuan ang sama ng loob.

Samakatuwid, sa ilalim ng awa sa sarili at mga asal na pang-alihw sa sarili, nakatago ang kasamaan ng **sama ng loob** laban sa Diyos. Ang sama ng loob na ito ay talagang isang akusasyon laban sa karunungan ng Diyos, isang galit sa Kanyang pag-aayos ng aking buhay. Hindi ba't ganito nagsimula ang buong kontrobersya kay Lucifer sa Langit?

Humingi ako sa Panginoon na patawarin ako sa aking galit sa Kanya, sa aking sama ng loob sa paraan ng Kanyang paggabay sa aking buhay. Hiniling ko sa Kanya na tulungan akong magkaroon ng 'pananampalataya ni Jesus' at "isip ni Jesus" upang mapili kong magtiwala sa paggabay ng Diyos at sumunod sa mga pagsubok habang nangyayari ang mga ito.

Humihingi ako sa Diyos na tulungan akong lubos na magtiwala sa Kanyang mga pangako:

At alam natin na ang lahat ng bagay ay gumagawa para sa kabutihan ng mga umiibig sa Diyos, sa mga tinawag ayon sa Kanyang layunin. (Romano 8:28)

Ang lahat ng nagbigay sa atin ng kalituhan sa mga pangyayari ng Diyos ay magiging maliwanag sa darating na mundo. Ang mga bagay na mahirap maunawaan ay magkakaroon ng paliwanag. Ang mga misteryo ng biyaya ay magbubukas sa ating harapan. Kung saan ang ating limitadong isipan ay nakakita lamang ng kalituhan at mga nabigong pangako, makikita natin ang pinakamainam at pinakamagandang pagkakaisa. Malalaman natin na ang walang hangang pag-ibig ang nag-aayos ng mga karanasang tila pinakamasakit. Sa pagkakaalam natin sa maingat na pag-aalaga ng Kanya na gumagawa ng lahat ng bagay para sa ating kabutihan, tayo'y

magagalak na may kagalakang di matutumbasan at puno ng kaluwalhatian.

{9T 286.2}

Nangungulit kay Gary Hullquist (sa isang komento sa ibang blog): “Si Jesus ngayon ang aking Bayani! Siya ang Kapitan ng ating pananampalataya. Hindi lamang tayo ang sumusunod sa mga utos ng Diyos, kundi mayroon din tayong pananampalataya ni Jesus, isang pananampalatayang tumanggap sa lahat ng ibinigay sa Kanya ng Kanyang Ama, na nagpapasakop at nagpapahinga ng lubos sa Kanyang pag-aalaga at pagbabantay.”

Nawa'y ito ang maging aking karanasan ngayon – at sa iyo rin!

Halimbawa ng Pamumuno ng Lalaki sa mga Pamilya sa Lumang Tipan

(Hunyo 28, 2010)

Ang bawat panata, at bawat nakabinding panunumpa upang pahirapan ang kaluluwa, ay maaaring itaguyod ng kanyang asawa, o maaaring ipawalang-bisa ito ng kanyang asawa. Ngunit kung ang kanyang asawa ay tahimik sa kanya araw-araw; itinataguyod niya ang lahat ng kanyang mga panata, o lahat ng kanyang mga pagkakautang, na nasa kanya: kinukumpirma niya ang mga ito, sapagkat siya ay nanatiling tahimik sa kanya noong araw na narinig niya ang mga ito. Ngunit kung siya ay gumawa ng paraan upang ipawalang-bisa ang mga ito matapos niyang marinig ang mga ito; siya ay mananagot sa kanyang kasalanan. Ito ang mga batas na iniutos ng PANGINOON kay Moises, sa pagitan ng isang lalaki at ng kanyang asawa, sa pagitan ng ama at ng kanyang anak na babae, na nasa kanyang kabataan pa sa bahay ng kanyang ama. (Bilang 30:13-16)

Sa Bilang 30, binigyan si Moises ng mga direksyon kung ano ang dapat mangyari kapag ang mga tao ay gumagawa ng “mga panata” o “mga panunumpa sa Panginoon” upang “italaga ang kanyang kaluluwa sa isang

pagkakautang.” Kung ang isang **lalaki** ay gumawa ng ganitong panata, ang panata/panunumpa ay nanatili – kailangan niyang gawin ang sinabi niya. Gayunpaman, kung ang isang **babae** ay gumawa ng panata/panunumpa – ito ay mananatili lamang kung siya ay pinahintulutan ng kanyang ama (kung siya ay naninirahan pa sa kanyang bahay) o ng kanyang asawa (kung siya ay kasal nang gumawa siya ng panata) na “nanahimik” nang marinig niyang gumawa siya ng panata. Kung hindi siya pumayag, ang ama/asawa ay “nagpawalang-bisa” nito at “patawarin siya ng Panginoon.” Kung ang babae ay hindi kasal (diborsyada o balo) at ang panata ay hindi ginawa noong siya ay kasal, ang panata ay mananatili. Kung ang isang babae ay gumawa ng panata at hindi ito pinahintulutan ng kanyang asawa (ngunit pagkatapos ng araw na ginawa niya ang panata), sinasabi ng Bibliya na “siya ay mananagot sa kanyang kasalanan.”

Ito ay isang halimbawa ng estruktura ng awtoridad na kinabibilangan ng babae – siya ay nasa ilalim ng proteksyon ng kanyang ama o asawa. Sa tingin ko, maaari niyang ipawalang-bisa ang isang panata kung ito ay hindi makabubuti para sa kanya.

Isang kawili-wiling obserbasyon na nagpapatunay sa ilan sa mga prinsipyo na ating natutunan!

Sinusubukan ba Nating Magkaroon ng Salo-Salo sa Larangan ng Digmaan?

(Oktubre 9, 2010)

Sapagkat hindi tayo nakikipaglaban sa laman at dugo, kundi laban sa mga kapangyarihan, laban sa mga pinuno ng kadiliman ng mundong ito, laban sa mga espiritwal na kasamaan *sa mga dako* ng mataas. (Efeso 6:12)

Hindi natin nauunawaan nang tama ang dakilang tunggalian na nagaganap sa pagitan ng mga di-nakikitang ahensya, ang alitan sa pagitan ng mga tapat at di-tapat na anghel. Sa ibabaw ng bawat tao,

ang mabubuti at masasamang anghel ay nakikipagsikapan. Ito ay hindi isang kathang-isip na tunggalian. Hindi ito mga mimic na labanan na ating kinabibilangan. Kailangan nating harapin ang mga napakapinuno na kalaban, at nakasalalay sa atin kung sino ang magwawagi. (*In Heavenly Places*, pahina 253)

Madalas tayong napapagod sa ating mga pagsubok, nagnanais na sana'y mas mapayapa at mas madali ang buhay. Ngunit, ang pagkakaroon ng madaling buhay dito ay nangangahulugang nawawala ang pagkakataong ibinigay sa atin ng Diyos upang malampasan ang mga kahirapan sa pamamagitan ng panalangin sa Kanya para sa tulong at pananampalataya sa Kanyang mga pangako. Sa pamamagitan ng ating mga pagsubok, tinuturuan tayo ng Diyos tungkol sa mga kasamaan na patuloy na nagkukubli sa ating mga karakter, na dapat nating mapagtagumpayan.

Huwag ituring ang pagsubok bilang isang bagay na kakaiba, kundi bilang paraan kung paano tayo lilinisin at palalakasin. “Ituring ninyong buong kagalakan kapag kayo’y nahaharap sa iba’t ibang pagsubok,” paalala ni Santiago; “sapagkat nalalaman ninyo na ang pagsubok sa inyong pananampalataya ay nagbubunga ng pagtitiis” (Santiago 1:2,3). Sa hinaharap, mauunawaan natin ang mga bagay na labis na nagbibigay sa atin ng kalituhan dito. Maiintindihan natin kung gaano katibay ang ating Tulong at kung paano ang mga anghel ng Diyos ay inatasan upang bantayan tayo habang sinunod natin ang payo ng Salita ng Diyos. (*In Heavenly Places*, pahina 257)

Ang ating Amang nasa langit ay hindi madaling pumipinsala o dinadadalamhati sa mga anak ng tao. May layunin Siya sa bagyo at sa unos, sa apoy at sa pagbaha. Pinapahintulutan ng Panginoon ang mga sakuna na dumating sa Kanyang bayan upang iligtas sila mula sa mas malaking panganib. Nais Niyang suriin ng bawat isa ang kanyang sariling puso nang mabuti at maingat, at pagkatapos ay lumapit sa Diyos, upang ang Diyos ay makalapit sa kanya... Ang bawat kaluluwa na naligtas ay dapat makiisa kay Cristo sa Kanyang mga pagdurusa, upang siya ay makiisa sa Kanya sa Kanyang kaluwalhatian. Napaka-kaunti ang nakakaunawa kung bakit sila pinapailalim ng Diyos sa pagsubok. Sa pamamagitan ng pagsubok ng ating pananampalataya,

nakakamit natin ang espiritwal na lakas. Nais ng Panginoon na turuan ang Kanyang bayan na umasa ng buong-buo sa Kanya. (*In Heavenly Places*, pahina 265)

Ngunit nais natin ng madaling buhay! Nais nating mag-enjoy sa paggawa ng mga nais nating gawin, na walang mga pagsubok, at maging komportable.

Mayroon akong nasa isip na larawan ng isang larangan ng digmaan kung saan ang apoy ay lumilipad mula sa isang panig patungo sa kabila. At sa gitna ng larangan ng digmaan ay isang grupo ng mga tao na nakaupo sa paligid ng isang mesa, sinusubukang magdaos ng isang salu-salo sa hapunan – sinusubukan nilang mag-enjoy sa pagkain, musika, kumpanya, at tanawin. Patuloy silang nababahala sa lahat ng ingay at abala ng digmaang nagaganap sa paligid nila – nagnanais na ito ay mawala, nagtataka kung bakit may ganitong labanan, at kung bakit ito patuloy na nakakaabala sa kanilang salu-salo sa hapunan.

Kayabangan!! Ngunit ganyan ang kalagayan natin sa buhay – tayo ay nasa pinakamalaking labanan na naganap kailanman – ang malaking alitan sa pagitan ng mabuti at masama. At nagtatanong tayo kung bakit ang ating pagsisikap na magkaroon ng mapayapa at masayang buhay ay patuloy na nababahala ng mga pagsubok at problema!!

Nagsisikap pa rin ba akong magdaos ng salu-salo sa hapunan sa gitna ng larangan ng digmaan?

Makukuha Namin ang Hapunang Salo-Salo na Iyon! – Ngunit Hindi Ngayon...

(Oktubre 16, 2010)

Nagsisikap pa rin ba akong magkaroon ng salu-salo sa hapunan sa gitna ng larangan ng digmaan?... Oo, sa mga banayad na paraan, araw-araw, natatagpuan ko ang aking sarili na sumusubok pa ring magkaroon ng “madaling buhay,” at nadidismaya sa mga pagsubok na dumarating sa aking daan. Sa isip ko, alam ko na ang mga pagsubok ay para sa aking kabutihan – upang alisin ang lahat ng pagkamakasari, sama ng loob, at kasalanan na nagkukubli sa aking kaalaman. Ngunit ang puso ng tao ay patuloy na nagnanais ng kapayapaan at kaginhawahan!

Ngunit walang mapayapa at madaling buhay dito.

Ang pagpapabanal ay hindi gawain ng isang sandali, isang oras, o isang araw. Ito ay isang patuloy na paglago sa biyaya. Hindi natin alam isang araw kung gaano kalakas ang magiging laban natin sa susunod. Si Satanas ay buhay, at aktibo, at bawat araw ay kailangan nating humingi nang taimtim sa Diyos para sa tulong at lakas upang labanan siya. Hanggang si Satanas ay naghahari, tayo ay magkakaroon ng sarili na dapat supilin, mga pagsubok na dapat mapagtagumpayan, at walang hintoang lugar, walang punto na maaari nating marating at sabihing tayo ay ganap nang nakamit... (*God's Amazing Grace*, pahina 291)

Ngunit, habang kailangan nating maging bahagi ng labanan sa larangan ng digmaan (hindi bahagi ng sinubukang salu-salo sa hapunan), hindi tayo naglalaban mag-isa. Kapag tayo ay humihingi ng tulong, ang tulong ay ibinibigay – ang Espiritu ng Diyos at mga anghel mula sa langit. Nangako ang Diyos na tutulungan tayo kapag tayo ay tumawag sa Kanya nang taimtim; nangako Siya na walang pagsubok na magiging labis na mabigat para sa atin na tiisin sa Kanyang tulong; at na Siya ay magbibigay ng lahat ng ating mga pangangailangan.

Kaya't mag-ingat ang sinumang nag-iisip na siya'y nakatayo, baka siya'y mahulog. Walang pagsubok na dumating sa inyo na hindi karaniwan sa tao: ngunit ang Diyos ay tapat, na hindi Niya kayo papayagang subukin nang higit sa inyong makakaya; kundi kasama ng pagsubok ay gagawa rin Siya ng paraan upang makatakas kayo, upang kayo'y makayanan *ito*. (1 Corinto 10:12-13)

Magagawa ko ang lahat ng bagay sa pamamagitan ni Cristo na nagpapalakas sa akin. (Filipos 4:13)

Ngunit ang aking Diyos ay pupuno sa lahat ng inyong pangangailangan ayon sa Kanyang mga kayamanan sa kaluwalhatian sa pamamagitan ni Cristo Jesus. (Filipos 4:19)

Kaya't tayo'y lumapit nang may katapangan sa trono ng biyaya, upang tayo'y tumanggap ng awa at makatagpo ng biyaya upang makatulong sa panahon ng pangangailangan. (Hebreo 4:16)

Kaya't habang tayo ay nasa isang masiglang labanan, hindi tayo naglalaban mag-isa. May tulong tayong katabi. Ngunit makakakuha tayo ng "Salu-salo sa Hapunan" kapag natapos na ang laban. Ito ang magiging pinakamahusay na salu-salo sa hapunan, na may pinakamahusay na musika, at ang pinakamahusay na kumpanya, na maaari mong hilingin:

Ang mga kahanga-hangang bagay na aking nakita doon ay hindi ko mailarawan. Oh, sana'y makapag-usap ako sa wika ng Canaan, upang masabi ko nang kaunti ang kaluwalhatian ng mas mabuting mundo. Nakita ko doon ang mga batong mesa kung saan nakaukit ang mga pangalan ng 144,000 sa mga titik na ginto. Matapos naming masilayan ang kaluwalhatian ng templo, kami ay lumabas, at iniwan kami ni Jesus at pumunta sa lungsod. Hindi nagtagal ay narinig naming muli ang Kanyang magandang tinig, na sinasabi, "Halika, Aking bayan, kayo ay lumabas mula sa malaking kapighatian, at ginawa ang Aking kalooban; nagdusa para sa Akin; pumasok sa hapunan, sapagkat ako'y magbibihis at maglilingkod sa inyo." Kami ay sumigaw, "Alleluia! kaluwalhatian!" at pumasok sa lungsod. At nakita ko ang isang mesa ng purong pilak; ito ay maraming milya ang haba, subalit ang aming mga mata ay nakapag-extend sa ibabaw nito. Nakita ko ang bunga ng

punong buhay, ang manna, mga almendras, mga igos, mga granada, mga ubas, at maraming iba pang uri ng prutas. Nakiusap ako kay Jesus na pahintulutan akong kumain ng prutas. Sinabi Niya, 'Hindi ngayon. Ang mga kumakain ng bunga ng lupang ito ay hindi na babalik sa lupa. Ngunit sa kaunting sandali, kung kayo'y magiging tapat, kayo ay kakain ng bunga ng punong buhay at iinom mula sa tubig ng batis.' At sinabi Niya, 'Kailangan mong bumalik muli sa lupa at ipahayag sa iba ang mga bagay na aking inihayag sa iyo.' Pagkatapos ay dinala ako ng isang anghel ng maingat pababa sa madilim na mundong ito. Minsan iniisip ko na hindi na ako makatatagal dito; ang lahat ng bagay sa lupa ay mukhang napakabigat. Pakiramdam ko ay napakalungkot ko rito, sapagkat nakita ko ang isang mas mabuting lupain. Oh, sana'y may mga pakpak ako na parang kalapati, makalipad na sana ako at makapagpahinga! (*Early Writings*, pahina 19-20)

Nawa'y maging tapat tayong lahat habang tayo ay nasa larangan ng labanan, upang makasama tayo sa pinakamalaking "Salu-salo sa Hapunan" na naganap sa Uniberso!

Mga Karapatan at Pribilehiyo

(Nobyembre 6, 2010)

Sa katunayan, ang kabayaran ng kasalanan ay kamatayan; ngunit ang kaloob ng Diyos ay buhay na walang hanggan sa pamamagitan ni Jesu-Cristo na ating Panginoon. (Roma 6:23)

Sa pamamagitan ng rebelyon at pagtalikod, nawala sa tao **ang pabor sa Diyos; hindi ang kanyang mga karapatan, sapagkat wala siyang halaga maliban kung ito ay inilagak sa mahal na Anak ng Diyos.** Ang puntong ito ay dapat maunawaan. Na-forfeit/nawala niya ang mga pribilehiyong inialok sa kanya ng Diyos sa Kanyang awa bilang isang libreng kaloob, isang kayamanan na ipinagkatiwala upang magamit sa pagpapaunlad ng Kanyang layunin at kaluwalhatian, upang makinabang ang mga nilikhang Kanyang ginawa. Sa sandaling tinanggihan ng obra ng Diyos ang pagsunod sa

mga batas ng kaharian ng Diyos, sa sandaling iyon siya ay naging hindi tapat sa pamahalaan ng Diyos at siya ay naging ganap na hindi karapat-dapat sa lahat ng mga biyayang ipinagkaloob sa kanya ng Diyos.

Ito ang kalagayan ng lahing tao matapos na hiwalayan ng tao ang kanyang sarili sa Diyos sa pamamagitan ng paglabag. **Nang siya ay hindi na karapat-dapat sa isang hininga ng hangin, isang sinag ng sikat ng araw, o isang piraso ng pagkain.** At ang dahilan kung bakit hindi nilipol ang tao ay dahil sa labis na pagmamahal ng Diyos sa kanya na ipinagkaloob Niya ang Kanyang mahal na Anak upang tiisin ang parusa ng kanyang paglabag. Nagsagawa si Cristo na maging katiyakan at kapalit ng tao, upang ang tao, sa pamamagitan ng walang kapantay na biyaya, ay magkaroon ng isa pang pagsubok— isang pangalawang probasyon/palugit—na nagkakaroon ng karanasan nina Adan at Eba bilang babala na huwag labagin ang batas ng Diyos tulad ng ginawa nila. At sa kabila ng pagtanggap ng tao sa mga biyaya ng Diyos sa kaloob ng sikat ng araw at kaloob ng pagkain, kinakailangan na ang tao ay yumuko sa Diyos bilang pagpapahalaga na ang lahat ng bagay ay nagmumula sa Diyos. Anuman ang ibinabalik sa Kanya ay kanya lamang na ipinagkaloob.

Nilabag ng tao ang batas ng Diyos, at sa pamamagitan ng Manunubos, mga bagong pangako ang ginawa sa isang ibang batayan. **Lahat ng mga biyaya ay dapat dumaan sa isang tagapamagitan.** Ngayon, ang bawat miyembro ng pamilyang tao ay ganap na ibinibigay sa mga kamay ni Cristo, at **anuman ang ating pag-aari-kung ito man ay kaloob ng pera, mga bahay, mga lupa, kakayahang mag-isip, pisikal na lakas, mga talino** – sa kasalukuyang buhay, at ang mga biyaya ng hinaharap na buhay, **ay inilalagay sa ating pag-aari bilang mga kayamanan ng Diyos** upang tapat na magamit para sa kapakinabangan ng tao. Ang bawat kaloob ay may tatak ng krus at nagdadala ng imahen at pangalan ni Jesu-Cristo. Ang lahat ng bagay ay nagmumula sa Diyos. ***Mula sa pinakamaliit na mga benepisyo hanggang sa pinakamalaking biyaya, lahat ay dumadaloy sa isang Daluyan – isang higit sa tao na pamamagitan na pinahiram ng dugo na may halaga na hindi***

matutumbasan dahil ito ay ang buhay ng Diyos sa Kanyang Anak.

Ngayon, wala ni isang kaluluwa ang makapagbibigay sa Diyos ng anumang hindi na Kanya. Isaisip ito: “Lahat ng bagay ay mula sa Iyo, at mula sa Iyong sariling mga bagay ay nagbigay kami sa Iyo” (1 Cronica 29:14). Dapat itong panatilihin sa isipan ng mga tao saan man tayo magpunta—na wala tayong pag-aari, hindi tayo makapag-aalok ng anumang halaga, sa trabaho, sa pananampalataya, na hindi muna natin natanggap mula sa Diyos at kung saan maaari Niyang ilagay ang Kanyang kamay anumang oras at sabihin, Sila ay Akin—mga kaloob at biyaya at mga kakayahan na ipinagkatiwala Ko sa iyo, hindi upang yumaman ka, kundi para sa matalinong paggamit na makikinabang sa mundo. (*Faith and Works*, pahina 21-22)

Mga Karapatan: Madalas kong naiisip na parang “karapatan” ko na magkaroon ng maganda at madaling buhay; na magkaroon ng oras at lakas para gawin ang mga bagay na gusto kong gawin. Sa lahat ng mga pagsubok na naranasan namin kamakailan sa aming bunsong anak, minsan ay nahirapan kaming makahanap ng oras at lakas para sa mga kinakailangan sa pagpapatakbo ng tahanan (halimbawa, paglilinis, paglalaba, paghahanda ng mga pagkain). Madalas itong nagdudulot sa akin ng sama ng loob, pagkabigo, at galit. Ngunit itinuturo sa akin ng Diyos na hindi “karapatan” ko ang magkaroon ng oras at lakas para gawin ang mga bagay na ito.

Mga Pribilehiyo: Sa halip na “karapatan”, itinuturo sa akin ng Diyos na ituring itong 'pribilehiyo' na magkaroon ng oras at lakas para gawin ang mga bagay na kinakailangang gawin, o magkaroon ng kapayapaan mula sa mga pagsubok.

Sa gayon, ang aking pokus ay maaaring maging positibo (mapagpasalamat, nagpupuri sa Diyos kapag binigyan ng oras at lakas upang gawin ang mga bagay), sa halip na negatibo (nagmamalupit sa panahon ng mga pagsubok, dahil sa kung ano ang humahadlang sa akin na magkaroon ng oras para gawin, o ang mga karanasang hindi ko natutunghayan). Ang pokus na ito ay tumutulong sa akin na magtiwala na pinapayagan ng Diyos ang lahat ng ating mga pagsubok para sa ating kabutihan – paano ko kaya matutunan

ang mga leksiyong ito kung hindi? Minsan, pakiramdam ko ay napakabagal kong matuto. Ngunit sa kabila nito, ako ay natututo at pinapino sa pabrika ng karakter ng Diyos!

Isang Magandang Himno – Araw-Araw

(Nobyembre 23, 2010)

Sa nakaraang Sabadong hapon, tinamasa ko ang pribilehiyo ng mapayapang oras upang tumugtog ng piano at magnilay-nilay sa mga salita ng mga himno.

Talagang nakausap ako ng kantang ito – himno 532 “Araw-araw” – kaya naisipan kong ibahagi ang mga salita nito sa inyong lahat.

Araw-araw at sa bawat sandaling lumilipas, Lakas ang natagpuan ko upang harapin ang aking mga pagsubok dito; Nagtitiwala sa matalino at mapagbigay na kaloob ng aking Ama, Wala akong dahilan upang mag-alala o matakot. Siya na ang puso'y mabait higit sa lahat, Ay nagbibigay sa bawat araw ng kung ano ang pinakamainam. Mahigpit na pinagsasama ang sakit at saya, Pinagsasama ang pagod sa kapayapaan at pahinga.

Araw-araw ang Panginoon mismo ay malapit sa akin Na may espesyal na awa para sa bawat oras; Lahat ng aking alalahanin ay nais Niyang dalhin at pasiglahin ako, Siya na ang pangalan ay Tagapayo at kapangyarihan. Ang proteksyon ng Kanyang anak at kayamanan Ay isang tungkulin na Kanyang isinagawa; Bilang iyong mga araw, ang iyong lakas ay susukat, Ito ang pangako sa akin na Kanyang ginawa.

Tulongan Mo ako sa bawat tribulasyon upang magtiwala sa Iyong mga pangako, O Panginoon, na hindi ko mawala ang matamis na kaaliwan ng pananampalataya na inaalok sa akin sa loob ng Iyong banal na Salita. Tulongan Mo ako, Panginoon, sa pagod at kaguluhan, palaging tanggapin, na tila mula sa kamay ng Ama, isa-isa, ang mga araw, ang mga sandaling mabilis lumipas, hanggang sa maabot ko ang lupain ng pangako.

(Naglagay ako ng mga link sa dalawang YouTube video ng awiting ito. Maaaring available pa ito o hindi na.)

<https://www.youtube.com/watch?v=99tSt4XLZV4>

<https://www.youtube.com/watch?v=XY8OrhayhFI>

(Tandaan: Sa kalaunan, naging napakaespesyal ng Awit na ito para sa amin bilang isang pamilya. Noong Hunyo 2016, nagkaroon ng kaunting problema sa paghinga ang aking ama, si Allan Masters. Natuklasan na siya ay may kanser sa kanyang baga. Siya ay naging electrician at nagtrabaho sa mga gusali na may asbestos sa loob ng maraming taon. Matapos lamang ng 10 linggong karamdaman, pumanaw siya noong Agosto 2016. Ang awit na ito ay naging espesyal na kaaliwan para sa aking ina, si Jean Masters, sa kanyang pagharap sa kanyang kalungkutan. Ang awit na ito ay inawit sa seremonya ng libing ng aking ama.)

Digmaan, Digmaan...Hindi Namin Matatanggap ang Kapayapaan sa Mga Ganitong Kondisyon

(Nobyembre 23, 2010)

Ngayon sa kanya na may kakayahang panatilihin kayong hindi matumba, at ipakita *kayong* walang kapintasan sa harapan ng kanyang kaluwalhatian na may labis na kagalakan. (Judas 24.)

Sa mga huling araw na ito, kapag ang kasamaan ay darami, at ang pag-ibig ng marami ay malamig, magkakaroon ng isang bayan ang Diyos upang luwalhatiin ang Kanyang pangalan, at tumayo bilang mga tagapagsaway ng kasamaan. Sila ay magiging isang “natatanging bayan,” na magiging tapat sa batas ng Diyos kapag ang mundo ay susubok na pawalang-bisa ang Kanyang mga utos; at kapag ang kapangyarihan ng Diyos ay kumikilos sa pamamagitan ng Kanyang mga lingkod, ang mga hukbo ng kadiliman ay maghuhugas sa matindi at determinado na pagsalungat.... **Magkakaroon ng tuloy-**

tuloy na labanan mula sa oras ng ating pagpapasya na paglingkuran ang Diyos ng langit, hanggang sa tayo ay mailigtas mula sa kasalukuyang masamang mundo. Wala nang pagkalaya mula sa digmaan na ito.... {AG 333.2}

Ang ating gawain ay isang agresibong isa, at bilang tapat na mga sundalo ni Jesus, dapat nating dalhin ang bandilang may dugo sa mga pinakapayak na kuta ng kaaway.... **Kung tayo ay papayag na isuko ang ating mga armas, ibaba ang bandilang may dugo, at maging mga bihag at mga alagad ni Satanas, maaari tayong mailigtas mula sa labanan at pagdurusa. Ngunit ang kapayapaang ito ay makakamit lamang sa pagkalugi ni Cristo at ng langit. Hindi natin maaaring tanggapin ang kapayapaan sa ganitong mga kondisyon. Hayaan na ito ay digmaan, digmaan, hanggang sa wakas ng kasaysayan ng mundo, sa halip na kapayapaan sa pamamagitan ng pagtalikod at kasalanan. {AG 333.3}**

Walang salu-salo sa larangan ng digmaan!

Walang pahinga mula sa digmaan, walang pahinga mula sa labanan at pagdurusa, walang kapayapaan – maliban sa pagkawala ni Cristo at ng langit – hindi natin matatanggap ang kapayapaan sa ganitong mga kondisyon.

Sa mga pang-araw-araw na laban na minsang tila nagpapahirap sa akin, ako ay nagnanais ng kapayapaan. Ang pagbabasa ng isang sulat/quote tulad nito ay nakatutulong—ako ay nagpasya at determinadong maglingkod sa tunay na Diyos ng Langit, kaya't maaasahan kong makakatanggap ng pagsalungat mula sa kaaway mula sa araw na ito, hanggang sa katapusan ng aking mga araw dito sa lupa.

Purihin ang Diyos, Siya ay nagbigay ng napakaraming pangako upang tulungan tayo at panatilihin tayo sa labanan na ito: Siya ay mag-iingat sa atin na huwag matisod, habang pinapanatili natin ang ating labanan sa kaaway araw-araw, na alam na Siya ay nangako na hindi Niya tayo iiwan ni pababayaan, at bibigyan tayo ng lahat ng ating pangangailangan.

Pumipili akong angkinin ang Kanyang mga pangako upang ipaglaban ang mabuting laban ng pananampalataya ngayon, at sa bawat araw.

Aral tungkol sa Pagpapala/Pagsumpa – Ang Aking Takot ay Nangangahulugang Hindi Makakaya ng Aking Anak

(Nobyembre 27, 2010)

Palaging may natutunan. Mga aral tungkol sa mga **pagpapala/pagsumpa at daloy ng ugnayan mula sa magulang patungo sa anak.**

Ang aming 12-taong-gulang na anak ay may maraming hamon sa kalusugan. Sa nakaraang 2 taon at lumalala sa isang matinding antas sa nakaraang 6 na buwan, siya ay nakaranas ng matinding sakit sa kanyang tiyan at ulo, na nagdudulot ng mga nakakatakot na agresibo at marahas na pag-uugali. Dahil sa kakulangan ng komunikasyon upang ipaalam sa amin kung ano ang mali, sa kasamaang palad, inabot kami ng mahabang panahon upang malaman ang dahilan ng mga problema. Kamakailan, sa ilang mga pagbabago sa diyeta at mga suplementong inumin, naniniwala kami na tinanggal ng Panginoon ang sakit na naging sanhi ng pag-uugali. Ipinahayag niya sa amin sa kanyang communication board na nawala na ang sakit. Purihin ang Diyos! Halleluyah! Madalas kong sinasabi na kung maalis lang ang "plopping" sa kanyang ulo (tulad ng kanyang inilarawan), marami sa aming mga problema ay malulutas.

Kaya, ayos na ba ang lahat? Hindi – narito ang susunod na bahagi: Naniniwala kami na siya ay dumaan sa isang yugto ng pang-aapi/panggugulo mula kay Satanas at sa kanyang mga ahente. Araw-araw siyang nakikipaglaban sa nakakapinsalang takot/paranoia. Isang takot na muling babalik ang sakit. Sa buong araw, nakakaranas siya ng mga pagsubok sa mga kaisipang ito at naipapakita ang mga ito sa mga parehong pag-uugali, na sanhi ng sakit – patuloy na sumisigaw, nagtatapon ng mga bagay, sinisira ang mga bagay, sinasaktan kami, sinisipa kami. Marami kaming ipinaubaya sa panalangin araw-araw. Marami kaming natutunan tungkol sa aming mga sarili.

Sa kasamaang palad, sa nakaraang ilang taon – habang namumuhay kasama ang pag-uugaling ito ng aming anak – at sinusubukang harapin ito – ay

nagdulot ito sa amin ng aming sariling siklo/cycle ng paranoia/takot. Namumuhay kami sa takot sa anumang bagay na maaaring magdulot ng kanyang agresyon at karahasan na lumabas.

Isa sa mga takot na na-develop ko ay ang takot na kung makita ng aming anak ang mga kinakain ko na hindi niya maaring kainin o makita akong nagluluto ng pagkain na hindi niya maaring kainin, magdudulot ito ng sunud-sunod na pag-uugali. Kaya, nagsimula akong magluto kapag siya ay natutulog na sa gabi (dahil dito, minsan ay hindi na ako nakakakuha ng sapat na tulog) at kumain sa walk-in pantry, o kumain sa mga hindi karaniwang oras upang hindi ako mahuli; at napansin ko na kinakain kona nang napakabilis ang pagkain upang matapos na ang oras ng pagkain – parang isang gawain na kailangang gawin. Akala mo, sa aking pag-uugali, kumakain ako ng masamang pagkain – ngunit ito ay mga normal na pagkain (mga prutas, gulay, atbp). At habang kumakain ako, halos nasa estado ako ng panic na baka pumasok siya at makita ang pagkain ko – kaya naman lumalala ang aking digestion. Kailangan mong maging relaxed upang maayos na matunaw ang pagkain.

Habang sinusuri ang aking sitwasyon, isang araw noong nakaraang linggo (nagsisikap akong magluto sa araw) – napagtanto ko na buong araw akong nasa estado ng panic.

Ipinakita sa akin ng Diyos ang aking pagkakamali: ang mga konsepto ng daluyan/pagpapala, na kung ano ang nasa aming mga puso bilang mga magulang, ay dumadaloy sa mga pagpapala o sumpa sa aming mga anak – na nangangahulugang kung ako ay nasa estado ng panic/pagkatakot buong araw, at inaasahan kong labanan niya ang tukso na maging nasa takot/panic, inaasahan ko ang imposibleng bagay. **Ang aking takot ay nagpapakita na hindi ako nagtitiwala sa Diyos** na tulungan akong harapin ang salin ng mga asal kung ito ay darating. Kaya't hindi makatarungan na ipanalangin ang aking anak na hindi mamuhay sa takot. Ang aking mga takot ay nagbigay daan sa diyablo upang makapasok sa aking anak at pasiklabin ang kanyang mga takot!

Nagsisi ako sa aking kasamaan sa hindi pagtitiwala sa Diyos, at humingi ako sa Kanya na tulungan akong mamuhay ayon sa talata: 2 Timoteo 1:7 "Sapagkat hindi tayo pinagkalooban ng Diyos ng espiritu ng takot; kundi ng kapangyarihan, at ng pag-ibig, at ng mahinahong pag-iisip."

Nagpasya akong magtiwala sa Diyos, sa halip na mamuhay sa takot. Tandaan mo, sinisikap ko pa ring kumain kapag wala ang aking anak at magluto kapag hindi siya malapit, ngunit determinado akong hindi gawin ito sa espiritu ng takot, kundi magtiwala sa aking Makalangit na Ama.

Alam mo ba na sa loob ng ilang araw mula sa pagkaunawang ito at sa aking determinasyon, huminto ang takot/paranoia ng aking anak? Purihin ang Diyos! Hallelujah!

Kaya, naayos na ba ang lahat? Hindi... ngayon, nakakaranas pa rin ako ng ilang parehong pag-uugali – pero ngayon, kapag tinatanong ko siya kung bakit siya sumigaw, o naghagis ng isang bagay, o nanakit sa akin – ito ay nauugnay na sa normal na emosyon. Ipinahayag niya na ito ay "upang ipakita na hindi ako masaya." Halimbawa – na hindi pa siya nasa langit/nasa mundong ito pa; na gusto niyang mapunta kung nasaan ang kanyang Dad (si Adrian ay kailangang umalis ng ilang linggo para makakuha ng sariwang hangin sa bundok para sa kanyang kalusugan); na ang baterya ng kanyang iPod ay kailangang i-charge kaya't hindi ito gumagana.

Kaya, ang susunod na yugto namin – nananalangin na turuan ng Diyos ang aming anak kung paano makipag-ugnayan tungkol sa mga negatibong emosyon sa mas katanggap-tanggap na paraan sa lipunan. Ang kanyang agresibo at marahas na pag-uugali ay "ang tanging paraan na alam niya upang ipakita na hindi siya masaya."

Laging natututo! Anong dramatikong aral ang naranasan namin tungkol sa epekto ng estado ng aming mga puso sa aming mga anak, at sa kanilang kakayahang malampasan ang mga tukso.

Laging kinakailangan para sa amin bilang mga magulang na magbago muna bago kami makaka-asa na magbago ang aming mga anak.

Natutunan namin ito sa iba pang mga isyu sa aming mga pakikibaka sa aming anak sa nakaraang 6 na buwan, partikular. *Mga isyu ng sama ng loob* sa aming mga puso na ang aming buhay ay masyadong mahirap, masyadong maraming pagsubok (ninais ang “salo-salong hapunan” sa larangan ng digmaan!) – sa loob ng isang panahon, ang aming anak ay nakikipaglaban sa mga sama ng loob na hindi niya magawa ang mga bagay na nagagawa ng kanyang kapatid, kaya't ang kanyang agresibong pag-uugali ay naka-target sa kanyang kapatid at sa mga bagay ng kanyang kapatid. Ito ay tila nalampasan nang kami ay nakapagtagumpay sa aming sariling mga sama ng loob at nagtitiwala sa aming mga buhay sa mga kamay ng Diyos – nagtitiwala na ang mga pagsubok ay pinahintulutan para sa aming pag-unlad ng karakter.

Isa pang aral na aming natutunan, na sa aming kahihyan, ay ang pagpapadala sa kanya ng mensahe na ang aming *mga bagay ay mas mahalaga* sa amin kaysa sa kanya bilang isang tao. Nang ang aming anak ay nagpakita ng agresibong pag-uugali at maraming ari-arian ang nasira (mga bagay na nabasag, mga butas sa dingding, atbp.) – halata namang nagagalit ang mga magulang. At ang pagiging tama at pagsipa sa amin ng aming sariling anak ay nagbigay din sa amin ng galit. At ang aming pag-uugali sa kanya ay nagiging medyo agresibo paminsan-minsan – minsan bilang depensa sa sarili, ngunit sa ibang pagkakataon dahil sa matinding pagkabigo, at hindi alam kung paano itigil ang lahat ng masamang pag-uugali. Ngunit sa lahat ng ito – aming napagtanto, sa aming kahihyan, na nagpapadala kami sa aming anak ng mensahe na mas mahalaga ang mga *bagay* sa amin kaysa sa *kanya bilang isang tao*. Ito ang aming kinailangang pagsisihan at baguhin ang aming pag-uugali. Kinailangan naming bigyang-katiyakan siya at aliwin siya, sa halip na maging brusko at magaspang sa aming paraan sa kanya – sapagkat ang kanyang pag-uugali ay karaniwang resulta ng isang bagay sa loob niya na hindi niya alam kung paano haharapin. At dahil ang kanyang buhay ay nakatali sa pagiging nasa bahay kasama ko – ako ang kanyang mundo: kapag hindi ako naging mabait sa kanya, anong kawalang pag-asa ang kailangan niyang harapin. Ipinapanalangin ko na tulungan ako ng Diyos na gawing matamis ang

kanyang karanasan sa buhay na ito – upang magkaroon siya ng ilang sinag ng liwanag mula sa langit na sumisilay sa kanyang landas.

Oh, napakarami nating kailangang “iwaksi,” napakarami nating dapat pagsisihan, at napakarami pang kailangang “muling matutunan” – napakaraming pag-unlad ang kinakailangan upang maging katulad ni Cristo sa ating paraan ng pakikitungo sa ating mga anak. Kailangan natin ng ganap na pagtitiwala sa Diyos – kung ibibigay ko nang buo ang aking puso sa Diyos, wala akong dahilan para matakot. Sa ganoong paraan, magkakaroon ang aking anak ng mas malaking pagkakataon na malampasan ang kanyang takot.

Purihin ang Diyos para sa panahong ito ng pagsubok. Purihin ang Diyos na sa pamamagitan ng mga pagsubok, tayo ay lumalago sa ating pagtitiwala sa Diyos sa bawat aspeto ng ating buhay; at tayo ay mas nag-aasam ng Banal na Espiritu na mapuspos ang ating mga puso upang maging katulad tayo ni Cristo.

Pero Teka... May Isang Salo-Salo sa Larangan ng Digmaan Kung Tutuusin!

(Enero 8, 2011)

“Kahit na ako’y lumakad sa libis ng lilim ng kamatayan, hindi ako matatakot sa masama: **sapagkat ikaw ay kasama ko**; ang iyong pamalo at tungkod ay mga kaaliwan ko. **Ihinahanda mo ang isang mesa sa harap ko sa paningin ng aking mga kaaway**: pinapahiran mo ng langis ang aking ulo; ang aking saro ay umaapaw.” (Awit 23:4-5)

Mayroong isang mesa na inihanda para sa atin sa harap ng ating mga kaaway – hindi ba’t parang tunog ito ng “isang salu-salo sa isang larangan ng digmaan”?

Sa ilang mga nakaraang blog ko, napansin ko na palagi tayong naghahanap ng madaling buhay, ng pahinga mula sa ating mga pagsubok; ngunit hindi

ito dapat mangyari, tayo ay dapat makipagdigma sa ating makasalanang kalikasan at sa diyablo hanggang sa matapos ang laban.

Ngunit ano ang talatang ito na nasa harapan natin sa presensya ng ating mga kaaway? Maari bang ito ay ang katiyakan ng presensya ni Cristo sa atin? Marahil ito ay ang “talahayan ng tinapay/table of shewbread,” na kumakatawan sa presensya ni Cristo, bilang ang “tinapay ng buhay” (Juan 6:48)? Nabasa natin na kahit tayo ay lumalakad sa libis ng anino ng kamatayan, wala tayong dapat ikatakot, sapagkat “kasama kita.”

Kaya mayroon tayong “saluhan sa digmaan” pagkatapos ng lahat. Ngunit ito ay hindi kung ano ang naisip natin – hindi ito isang madaling, komportableng buhay at kaluwagan mula sa ating mga pagsubok. Ngunit ang saluhan na mayroon tayo ay ang katiyakan ng Presensya ng ating Tagapagligtas na nakikipaglaban kasama natin sa larangan ng digmaan, nagbibigay sa atin ng lakas para sa laban. Sa gitna ng labanan, maaari tayong magdiwang sa “tinapay ng buhay” sa presensya ng ating mga kaaway, na nagbibigay sa atin ng isang kagalakan na hindi kailanman mararanasan ng ating mga kaaway – ang kagalakan ng Kanyang presensya.

Ipakikita Mo sa akin ang landas ng buhay: sa Iyong presensya ay ang kasaganaan ng kagalakan; sa Iyong kanan ay may mga kaluguran magpakailanman. (Awit 16:11)

Lahat ng araw ng mga dumanas ng kapighatian ay masama: ngunit ang may masayang puso ay may walang katapusang salu-salo. (Kawikaan 15:15)

Ang Pag-iisip ni Kristo ay Maaaring Magbigay ng Kalayaan mula sa Sarili

(Mayo 7, 2011)

Kamakailan lamang, higit sa isang linggo na ang nakalipas, bumalik kami mula sa aming bakasyon sa USA, kung saan nakilala namin ang iba mula sa komunidad na ito sa web – napakaganda ng makilala ang iba nang personal na nakipag-ugnayan online tulad nina Frank Klin, Rex, Morgan, Gary at Carolyn Hullquist, Jeff Wilson, Michael at Joy Delaney, Corey at iba pa. Napakaganda ng pahinga na ito para sa akin mula sa mga karaniwang pressure sa bahay. Ang pahingang ito ay naging mabuti para sa akin – ito ay nagbigay ng panibagong lakas upang harapin ang mga hamon sa bahay – purihin ang Diyos.

Pagkatapos ng kumperensya sa Amicolola Falls, nagpunta kami sa isang road trip tungkol sa kasaysayan at pamana kasama sina Gary at Carolyn, Jonathon Otto, at Andrew Cobbin. Nagkaroon kami ng magagandang sandali, ngunit sa kalagitnaan ng biyahe, nagsimula nang magkasakit si Adrian. Nakayanan niyang magpatuloy sa karamihan ng road trip, ngunit sa huling 2 araw ay hindi siya maganda ang kalagayan. Nang makarating kami sa paliparan ng Chicago upang ibalik ang sasakyan at sumakay ng eroplano (para kina Gary at Carolyn na umuwi, at para sa amin na lumipad patungong San Francisco), hindi na si Adrian nasa ayos upang lumipad. Napilitan kaming sumakay ng ambulansya mula sa paliparan papunta sa ospital at gumastos kami ng 5 araw sa Chicago sa ospital, sa halip na gumugol ng 5 araw sa California – upang makita ang ilang karagdagang mga site ng kasaysayan/pamana at ang Yosemite at Sequoia National Parks.

Maging nasa isang biyahe ng isang buhay, at kailangang makaligtaan ang mga bagay na talagang gusto naming makita – na may napakaliit na pagkakataon (sa aking isip) na makabalik muli! Napakalaking pagsisikap na maasikaso si Daniel (ang aming anak na may autism) sa loob ng 3 linggong panahon – hindi ko makita kung paano ko muling makakakuha ng ganitong pagkakataon. Kaya't talagang sinusubok nito ang SARILI!

Jeremias 17:9, “Ang puso ay mapanlinlang sa lahat ng bagay, at labis na masama: sino ang makakaalam nito?” at sa Roma 7:18, “Sapagkat alam kong sa akin (ibig sabihin, sa aking laman) ay walang mabuting bagay na nananahan: sapagkat ang pagnanais ay naroroon sa akin; ngunit kung paano gawin ang mabuti ay hindi ko matagpuan.”

Sa mga sitwasyong tulad nito, ang KALOOBAN ay lumilitaw at nagsisimula ang labanan. Nag-aalala ako para sa dinaranas ni Adrian, nagmamalaskit sa kanya at nananalangin para sa kanya; ngunit nararamdaman ko rin ang pag-iyak ng awa sa sarili at galit habang hinaharap ko ang katotohanan na ang aming “magandang” bakasyon ay nasira. Ito ang unang pagkakataon na kami ni Adrian ay nagkaroon ng bakasyon nang magkasama, malayo sa pangangalaga ng mga bata; nagpunta kami sa USA, isang pagkakataon na hindi na mauulit; at kailangan pa niyang magkasakit! Hindi ko matagpuan sa aking sarili ang kakayahang tanggapin ang sitwasyon at ilagay ang pagmamahal para sa iba sa itaas ng aking makasariling iniisip.

NGUNIT ang magandang balita ay – ang kalayaan ng ebanghelyo kay Cristo – *hindi ko kailangang hanapin sa aking sarili ang kapangyarihang mapagtagumpayan ang makasarili*. Ang pagkakaalam kung sino ako (isang tao na walang likas na kabutihan; isang taong patuloy na nangangailangan ng pisikal at espiritwal na buhay mula sa Diyos sa bawat sandali) at ang pagkakaalam kung sino si Cristo (ang Anak ng Diyos, na dumating sa laman at kinuha ang ating makalaman na kalikasan sa libingan, upang payagan tayong makibahagi sa Kanyang banal na kalikasan) – ay nagbibigay-daan sa akin upang malaman ang katotohanan kung saan ko makakakuha ng kapangyarihan upang mapagtagumpayan ang aking makasariling pag-uugali.

Roma 8:3,4, “Sapagkat ang hindi magawa ng batas, dahil sa kahinaan ng laman, ay ginawa ng Diyos sa pamamagitan ng pagpapadala ng Kanyang sariling Anak sa anyo ng makasalanang laman, at dahil sa kasalanan, pinarusahan ang kasalanan sa laman: Upang ang katuwiran ng batas ay matupad sa atin, na hindi lumalakad ayon sa laman, kundi ayon sa Espiritu.”

Kalayaan: Napapansin kong mayroon akong napaka makasariling at negatibong mga iniisip; Ngunit sinasabi ni Jesus sa Juan 8:11, "Wala rin akong hinahatulang kasalanan sa iyo: lumakad ka, at huwag nang magkasala." Hindi ako hinahatulan ng Diyos para sa mga iniisip ng aking makalamang kalikasan. Ngunit sinasabi Niya (Filipos 2:5) "Magkaroon kayo ng pag-iisip na ito sa inyo, na nasa kay Cristo Jesus din." Ang kalayaan na maaari kong ipanalangin sa Diyos: "Wala akong taglay na kinakailangan upang mahalin at alagaan si Adrian sa sitwasyong ito at mapagtagumpayan ang mga nabigong, makasarili, at mapaghiganting mga iniisip. Ngunit si Jesus ay may mga tagumpay na ito – at hinihiling ko na magkaroon ako ng isipan ni Cristo – upang makamit ko ang tagumpay sa sitwasyong ito." Purihin ang Diyos para sa kasimplihan ng ebanghelyo: Wala akong kapangyarihan at pag-ibig na kailangan ko upang mapagtagumpayan – si Cristo ang may taglay nito (naipamalas Niya ito para sa akin sa laman) – maaari kong makuha ang Kanyang isipan kung hihilingin ko ito. Kalayaan at tagumpay!!

Mula nang umuwi kami, parehong kami ni Adrian ay kailangang harapin ang parehong labanan – habang hinaharap namin ang mga karaniwang hamon ng pag-aalaga sa isang bata na may espesyal na pangangailangan. Ang laman ay umaakyat at ayaw gawin ang lahat ng mga bagay na kailangan naming gawin upang alagaan si Daniel. Hindi namin natatagpuan sa aming sarili ang pag-ibig na kailangan upang makapaglingkod ng walang pagkamakasarili. Ngunit muli, ang kalayaan at tagumpay kay Cristo: Siya ang mayroong kailangan namin – ang Kanyang isipan – at maaari naming makuha ito kung hihilingin namin ito.

Salamat sa Diyos para sa Kanyang hindi maipaliwanag na kaloob. (2 Corinto 9:15)

Pinalakas ni David ang Kanyang Sarili sa Panginoon

(Hunyo 12, 2011)

Sa mahalagang talatang ito ay naipapakita ang katangian na kakailanganin natin sa hinaharap. Kapag tayo ay nasa sitwasyon na walang anumang tulong mula sa tao, mabuti na alalahanin kung paano nakuha ni David ang tagumpay: hindi siya tumingin sa kanyang mga kalagayan, kundi pinaalalahanan ang kanyang sarili sa maraming ebidensya ng pabor ng Diyos sa kanyang nakaraan. At kahit na hindi niya makita ang anumang paraan upang makalabas sa kaguluhang kinasasangkutan niya, siya ay taimtim na tumingin sa Diyos para sa tulong, nagtitiwala na makikita ng Diyos ang daan palabas at matutulungan siya kung ano ang dapat gawin. Gaano kadalas akong nagiging katulad ng mga tao sa paligid ni David, na tumutok sa mga kalagayan at naghahanap ng mga mapagkukunan sa aking sarili para sa isang paraan palabas – nagiging hindi kontento at hindi mapagpasensya at ginagawang “dobleng mabigat” ang aking pasakit. Ipinapanalangin ko na matutunan ko ang mga aral na ito ngayon sa mga panahon ng relatibong kapayapaan at kaligtasan, upang ako ay kumilos nang ganito sa mga susunod na panahon ng kaguluhan.

Si David ay tila nahadlangan mula sa bawat suporta ng tao. Ang lahat ng kanyang mahal sa buhay ay nawala sa kanya. Si Saul ay pinalayas siya mula sa kanyang bayan; ang mga Filisteo ay pinalayas siya mula sa kampo; ang mga Amalecita ay nilimas/plundered ang kanyang lungsod; ang kanyang mga asawa at anak ay ginawa nang mga bihag; at ang kanyang mga pamilyar na kaibigan ay nagkaisa laban sa kanya, at tinakot pa siya ng kamatayan. **Sa oras ng matinding pangangailangan, si David, sa halip na payagan ang kanyang isip na magtagal sa mga masakit na kalagayan, ay taimtim na tumingin sa Diyos para sa tulong. Siya ay “nagbigay ng lakas ng loob sa kanyang sarili sa Panginoon.”** Inisa-isa niya ang kanyang makulay na nakaraan. Kailan ba siya pinabayaang Panginoon? Siya ay napaginhawa sa **pag-alala sa maraming ebidensya ng pabor ng Diyos.** Ang mga tagasunod ni David, sa kanilang hindi

pagkakontento at hindi pagkapasensya, ay ginawang mas mabigat ang kanilang pagdurusa; ngunit ang tao ng Diyos, na may mas malaking dahilan para sa kalungkutan, ay nagdala sa kanyang sarili ng may tibay. “Sa tuwing ako ay natatakot, ako’y nagtitiwala sa Iyo” (Awit 56:3), ito ang wika ng kanyang puso. **Kahit na siya mismo ay hindi makakita ng paraan upang makalabas sa kahirapan, nakikita ito ng Diyos, at ituturo sa kanya kung ano ang dapat gawin.** {PP 692.4}

Paggalang sa mga Itinalagang Pinuno ng Diyos, Kahit na Nabigo Sila

(Hunyo 13, 2011)

Sa aking kamakailang pagbabasa, nakatagpo ako ng ilang halimbawa ng mga lalaki sa mga posisyon ng pamumuno (sa pamamagitan ng pagkatalaga o pahintulot ng Diyos) sa sinaunang Israel, na nagkasala o nagtalikod, ngunit kinakailangan pa ring iginalang at sundin ng mga tao ang mga ito, maliban na lamang kung ito ay nagdulot ng paglabag sa batas ng Diyos.

Una, ang paggalang ni David kay Saul – ang pinahiran na hari. Nang dalawang beses, nang siya ay nagkaroon ng pagkakataong patayin ang natutulog na hari, tinanggihan niya ito – hindi niya tatamuhin ang pinahiran ng Diyos.

“Huwag mo siyang wasakin: sapagkat sino ang makakapag-angat ng kanyang kamay laban sa pinahiran ng Panginoon at maging walang sala? ...Bilang buhay ang Panginoon, ang Panginoon ang papatay sa kanya; o darating ang kanyang araw upang mamatay; o siya ay bababa sa labanan at mapapahamak. Huwag nawang mangyari na iniangat ko ang aking kamay laban sa pinahiran ng Panginoon.” {PP 668.3}

At ito ang resulta ng ganitong paggalang, (bagaman ang epekto sa kaso ni Saul, sa kalungkut-lungkutan, ay hindi nagtagal):

Ang pangalawang halimbawa ng paggalang ni David sa buhay ng kanyang tagapaghari ay nag-iwan ng mas malalim na impresyon sa isipan ni Saul at nagdala sa kanya ng mas mapagpakumbabang pagkilala sa kanyang pagkakamali. Siya ay nagulat at napasunod sa pagpapakita ng ganitong kabaitan. Nang maghiwalay sila ni David, sumigaw si Saul, "Pagpalain ka, anak kong David: ikaw ay gagawa ng mga dakilang bagay, at ikaw ay magtatagumpay." {PP 671.2}

Pangalawa, nang si David ay hari, siya ay nagkaroon ng isang nakakapanghinayang moral na pagkasadsad kay Bathsheba, at pagkatapos ay ipinapatay si Uriah sa digmaan:

Hanggang sa panahong iyon, ang rekord ni David bilang isang pinuno ay tulad ng kaunti sa mga monarko/monarch na kailanman ay nakatulad. Nasusulat tungkol sa kanya na siya ay "naghahanda ng hatol at katarungan para sa lahat ng kanyang bayan." (2 Samuel 8:15). Ang kanyang integridad ay nagbigay sa kanya ng tiwala at katapatan ng bansa. Ngunit nang siya ay lumihis mula sa Diyos at nagpasakop sa masama, siya ay naging ahente ni Satanas sa panahong iyon; **subalit siya ay patuloy na humawak sa posisyon at kapangyarihang ibinigay sa kanya ng Diyos, at dahil dito, nag-claim siya ng pagsunod na maaaring maglagay sa panganib sa kaluluwa ng sinumang sumunod dito.** At si Joab, na ang katapatan ay ibinigay sa hari sa halip na sa Diyos, ay lumabag sa batas ng Diyos dahil inutusan ito ng hari. {PP 719.2}

Ang kapangyarihan ni David ay ibinigay sa kanya ng Diyos, ngunit dapat lamang itong ipatupad sa pagsunod sa banal na batas. Nang siya ay nag-utos ng bagay na labag sa batas ng Diyos, naging kasalanan ang sumunod. "Ang mga kapangyarihang naririyang ay itinatag ng Diyos" (Roma 13:1), ngunit hindi tayo dapat sumunod sa kanila kung ito ay laban sa batas ng Diyos. Sinusulat ng apostol Pablo sa mga taga-Corinto ang prinsipyo kung paano tayo dapat pamahalaan. Sinasabi niya, "Maging mga tagasunod kayo sa akin, gaya ng ako'y tagasunod din ni Cristo." (1 Corinthians 11:1). {PP 719.3}

Pangatlo, ang paggalang ni Elias kay Ahab (kahit na siya ay isang napakasamang hari) – kinilala pa rin niya siya bilang hari ng Israel.

Ang mga anino ng gabi ay nagtipon sa paligid ng Bundok Carmel habang naghahanda si Ahab para sa pagbaba. “At nangyari na habang siya ay nasa daan, ang langit ay naging itim sa mga ulap at hangin, at nagkaroon ng malaking ulan. At sumakay si Ahab at pumunta sa Jezreel.” Habang siya ay naglalakbay patungo sa royal city sa gitna ng dilim at napakalakas na ulan, hindi makita ni Ahab ang kanyang daraanan. *Si Elias, na bilang propeta ng Diyos ay pinahiya si Ahab sa harap ng kanyang mga nasasakupan at pinatay ang kanyang mga idolatrosong pari, ay patuloy na kinilala siya bilang hari ng Israel; at ngayon, bilang isang pagkilala, at pinalakas ng kapangyarihan ng Diyos, tumakbo siya sa harap ng karwahe ng hari, ginagabayan ang hari patungo sa pasukan ng lungsod.* {PK 158.1}

Sa mapagbigay na pagkilos ng mensahero ng Diyos na ipinakita sa isang masamang hari ay isang aral para sa lahat ng nag-aangking mga lingkod ng Diyos, ngunit mga pinataas sa kanilang sariling pagpapahalaga. May mga taong naniniwala na sila ay higit pa sa paggawa ng mga tungkuling tila mababa sa kanila. Naghihesitate/nagdudumali silang gampanan kahit ang mga kinakailangang serbisyo, natatakot na sila ay mahuhuling gumagawa ng gawain ng isang lingkod. Marami silang dapat matutunan mula sa halimbawa ni Elias. Sa kanyang salita, ang mga kayamanan ng langit ay naantala sa lupa sa loob ng tatlong taon; siya ay tinangkilik ng Diyos habang, bilang sagot sa kanyang panalangin sa Carmel, ang apoy ay bumagsak mula sa langit at nilamon ang handog; ang kanyang kamay ay nagsagawa ng hatol ng Diyos sa pagpatay sa mga idolatrosong propeta; ang kanyang kahilingan para sa ulan ay ipinagkaloo. *At gayunpaman, pagkatapos ng mga natatanging tagumpay na ikinagalak ng Diyos na pahalagahan ang kanyang pampublikong ministeryo, siya ay handang gampanan ang gawain ng isang mababang lingkod.* {PK 158.2}

Mula sa mga halimbawang ito, maaari tayong matuto ng ating posisyon sa itinalagang pamunuan—maging ito man ay mga awtoridad ng sibil o pamunuan ng simbahan—na dapat tayo ay maging magalang, mapagpakumbaba, at masunurin, maliban kung ito ay magdudulot sa atin ng paglabag sa batas ng Diyos o pagtangga sa Kanyang katotohanan. Kung

ang pamunuan ay nagkakamali, ang Diyos ay kikilos upang ituwid ito, ngunit maaari tayong makatulong sa Kanya na gawin ang gawaing ito sa pamamagitan ng ating mga saloobin at tiyak sa pamamagitan ng ating mga panalangin para ituwid ang mga bagay at pangunahan ang simbahan sa tamang direksyon. Hindi tayo nasa posisyon ng isang propeta—tulad nina Elias o Ellen White—ngunit maaari tayong maging masunurin, banayad, at mapagmahal; at magdala ng karangalan sa pangalan ng Diyos habang matatag na nakatayo para sa Kanyang katotohanan.

Mayroong simbahan ang Diyos sa lupa, na Kanyang mga piniling tao, na sumusunod sa Kanyang mga utos. Siya ay nangunguna, hindi sa mga naligaw na sangay, hindi isa rito at isa roon, kundi isang bayan.. {Mar 129.2}

Walang dahilan upang magduda o matakot na hindi magtatagumpay ang gawain. Ang Diyos ang nangunguna sa gawain, at Siya ang mag-aayos ng lahat ng bagay. Kung kinakailangan ng mga pagsasaayos sa pamunuan ng gawain, ang Diyos ang tutulong dito at gagawa upang ituwid ang bawat pagkakamali. Magkaroon tayo ng pananampalataya na ang Diyos ay dadalhin ang marangal na barko na nagdadala sa bayan ng Diyos ng ligtas sa daungan. {Mar 129.3}

Noong ako ay naglakbay mula sa Portland, Maine, patungong Boston, maraming taon na ang nakalipas, isang bagyo ang dumating sa amin, at ang malalaking alon ay inalog kami. Ang mga chandelier ay nahulog, at ang mga trunk ay nagulong mula sa isang gilid patungo sa kabila, parang mga bola. Ang mga pasahero ay natatakot, at marami ang sumisigaw, naghihintay na maghintay ng kamatayan. {Mar 129.4}

Pagkalipas ng ilang sandali, dumating ang piloto sa barko. Ang kapitan ay tumayo malapit sa piloto habang siya ay humawak sa timon, at ipinahayag ang takot tungkol sa direksiyong tinatahak ng barko. "Kukunin mo ba ang timon/gulong/wheel?" tanong ng piloto. Ang kapitan ay hindi handang gawin iyon, sapagkat alam niyang kulang siya sa karanasan. Nang maglaon, ang ilan sa mga pasahero ay naging hindi komportable at sinabi nilang natatakot sila na ibangga sila ng piloto sa mga bato. "Kukunin mo ba ang

timon/gulong/wheel?" tanong muli ng piloto; ngunit alam nilang hindi nila kayang hawakan ang timon/gulong/wheel. {Mar 129.5}

Kapag sa tingin mo ay nasa panganib ang gawain, manalangin, "Panginoon, humawak ka sa timon/gulong/wheel. Dalhin mo kami sa gitna ng kalituhan. Iligtas mo kami na makapasok sa daungan." Wala bang dahilan upang maniwala na ang Panginoon ay magdadala sa atin patungo sa tagumpay? {Mar 129.6}

Hindi mo kayang maunawaan sa iyong limitadong isipan ang mga kaganapan ng lahat ng mga providensya ng Diyos. **Hayaan mong pangalagaan ng Diyos ang Kanyang sariling gawain.** {Mar 129.7}

Pasasalamat

(Nobyembre 25, 2011)

Sa mga taong pagtitipon na ito, ang mga puso ng matatanda at kabataan ay mahihikayat sa paglilingkod sa Diyos, habang ang samahan ng mga tao mula sa iba't ibang bahagi ng bansa ay magpapatibay sa mga ugnayang nagbubuklod sa kanila sa Diyos at sa isa't isa. **Mainam sana para sa bayan ng Diyos sa kasalukuyan na magkaroon ng Kapistahan ng mga Toldang—isang masayang paggunita sa mga pagpapala ng Diyos sa kanila.** Habang ipinagdiriwang ng mga anak ni Israel ang pagliligtas na ginawa ng Diyos para sa kanilang mga ninuno, at ang Kanyang himalang pag-iingat sa kanila sa kanilang mga paglalakbay mula sa Egypt, **dapat din tayong magpasalamat at alalahanin ang iba't ibang paraan na Kanyang naisip upang ilabas tayo mula sa mundo, at mula sa kadiliman ng kamalian, tungo sa mahalagang liwanag ng Kanyang biyaya at katotohanan.** {PP 540.6}

Sa USA, mayroon kayong "Thanksgiving" bawat taon—isang okasyon upang magkaroon, tulad ng isinuggest ng propeta, ng "masayang paggunita sa mga pagpapala ng Diyos sa kanila." Sa Australia, wala tayong "Thanksgiving" day sa ating kultura. Pero magiging mabuti sana kung mayroon tayo. Alam

ko na ang isang kaibigan ko mula sa paaralan (dito sa Australia) ay nagdaos ng Thanksgiving dinner kasama ang kanyang pamilya at mga kaibigan.

Nais kong purihin ang Diyos para sa Kanyang pangunguna sa amin bilang pamilya, mula sa kadiliman ng kamalian at patungo sa mahalagang liwanag ng Kanyang biyaya at katotohanan—lalo na ang katotohanan kung sino talaga ang Diyos, at ang katotohanan ng Kanyang mahalagang Anak.

Nais ko ring purihin ang Diyos para sa lahat ng aming mga kaibigan—lalo na sa mga alam naming nananalangin para sa amin araw-araw. May mga araw—meron akong ilang araw na ganito ngayong linggo—na nagigising ako sa umaga at nararamdaman ang kagalakan at kapayapaan na tanging mula sa presensya ng Diyos sa pamamagitan ng Kanyang Espiritu, at ang pagpapala ng mga anghel sa aming tahanan. At alam ko na ang aming mga kaibigan ay nananalangin para sa amin—nararamdaman ko ang kanilang mga epekto. Nakaranas kami ng ilang mga araw ngayong linggo kung saan ang aming autistic na anak, si Daniel, ay sobrang masaya. Muli, alam ko na ito ay dahil sa mga panalangin ng aming mga kaibigan.

Kaya't sa bawat isa sa inyo na nananalangin para sa amin, nais kong magpasalamat ng labis. Alam namin na tanging ang biyaya ng Diyos at ang Kanyang mga pagpapala, ang Kanyang proteksyon, ang nagbibigay-daan sa amin upang magkaroon ng anumang kapayapaan at kaligayahan sa aming mga araw dito sa lupa. At labis akong nagpapasalamat na mayroon tayong access sa trono ng Diyos sa pamamagitan ng panalangin sa ating Tagapamagitan upang humiling ng mga pagpapala at proteksyon para sa isa't isa.

Sana'y nagkaroon kayong lahat sa USA ng masayang “Pagtatanghal ng Pasasalamat” at na ito'y naging isang masayang okasyon, na naggunita sa mga pagpapala ng Diyos sa pagdadala sa inyo “mula sa mundo, at mula sa kadiliman ng kamalian, patungo sa mahalagang liwanag ng Kanyang biyaya at katotohanan.”

Ng may pagmamahal at pasasalamat

Lorelle

Mga Pagpapala at Pagsumpa – Mga Aral mula kay David at Michal

(Disyembre 16, 2011)

Ang Banal na Kaganapan:

Dinala ni David ang kaban ng Diyos sa lungsod ng Jerusalem “na may kasiyahan” at may mayamang kagalakan, at papuri sa Diyos.

At si David ay sumayaw sa harap ng PANGINOON ng buong lakas *niya*; at si David ay nakadamit ng epod na lino. Kaya't si David at ang buong sambahayan ng Israel ay nagdala ng kaban ng PANGINOON na may sigaw at sa tunog ng trumpeta. (2 Samuel 6:14-15)

... at ang musika ng lyre at cornet, trumpeta at cymbala, ay lumutang patungo sa langit, pinagsama sa himig ng maraming tinig. "At si David ay sumayaw sa harap ng PANGINOON," sa kanyang kagalakan, sumasabay sa ritmo ng awit. {PP 707.1}

Ang pagsasayaw ni David na may galang at kagalakan sa harap ng Diyos... Ang musika at pagsasayaw sa masayang pagpupuri sa Diyos sa pag-alis ng kaban ay walang kahit na anong pagkakatulad sa mga walang saysay na makabagong pagsasayaw. Ang isa ay nagtataguyod ng pag-alala sa Diyos at nagtataas ng Kanyang banal na pangalan. Ang isa naman ay isang paraan ni Satanas upang gawing kalimutan ng mga tao ang Diyos at sirain ang Kanyang karangalan. {PP 707.2}

Isang Biyaya para sa Iglesia/Mga Tao ng Israel:

Nang ang kaban ay ligtas na sa tabernakulo at natapos na ang serbisyo ng pagpupuri, binasbasan ni David ang lahat ng tao at nagbigay ng mga regalo ng pagkain at inumin. Sila'y umuwi sa kanilang mga tahanan na puno ng saya at biyaya mula sa Diyos sa pamamagitan ni David.

At dinala nila ang kaban ng PANGINOON, at inilagay ito sa kanyang lugar, sa gitna ng tabernakulo na itinayo ni David para dito: at naghandog si David ng mga handog na susunugin at mga handog na

kapayapaan sa harap ng PANGINOON. At nang matapos na ni David ang pag-aalay ng mga handog na susunugin at mga handog na kapayapaan, binasbasan niya ang mga tao sa pangalan ng PANGINOON ng mga hukbo. At namahagi siya sa lahat ng tao, maging sa buong karamihan ng Israel, sa mga babae at lalaki, ng isang cake ng tinapay, at isang magandang piraso ng karne, at isang sisidlan ng alak. Kaya't umalis ang lahat ng tao, bawat isa sa kanyang tahanan. (2 Samuel 6:17-19)

Nang matapos ang serbisyo, ang hari mismo ay nagbigay ng basbas sa kanyang mga tao. Pagkatapos, sa kanyang maharlikang kabutihan, nagbigay siya ng mga regalo ng pagkain at alak upang ipamahagi para sa kanilang kasiyahan. {PP 708.5}

Lahat ng mga tribo ay kinakatawan sa serbisyonang ito, ang pagdiriwang ng pinakabanal na kaganapan na nagmarka sa paghahari ni David. Ang Espiritu ng banal na inspirasyon ay nanatili sa hari, at ngayon habang ang huling sinag ng lumulubog na araw ay nagbigay liwanag sa tabernakulo, ang kanyang puso ay napuno ng pasasalamat sa Diyos na ang pinagpala simbolo ng Kanyang presensya ay ngayon ay malapit na sa trono ng Israel. {PP 708.6}

Isang Layunin na Pagpapalain ang mga Miyembro ng Pamilya:

Matapos ang isang ganap na serbisyonang ito, na ang Espiritu ng Inspirasyon ay nakababa sa kanya at ang kanyang puso ay punung-puno ng pasasalamat sa Diyos—na siya ay labis na pinagpala ng Diyos, nais ni David na ipasa ang pagpapalang ito sa kanyang pamilya.

Pagkatapos, bumalik si David upang pagpalain ang kanyang sambahayan.... (2 Samuel 6:20)

Habang nag-iisip, tumalikod si David patungo sa kanyang palasyo, "upang pagpalain ang kanyang sambahayan." {PP 708.7}

NGUNIT – May isa pang espiritu na kumikilos:

Sa pagninilay na ito, si David ay tumingin patungo sa kanyang palasyo, "upang pagpalain ang kanyang sambahayan." Ngunit may

isang tao na nakasaksi sa tagpo ng kasayahan na may espiritu **na lubos na naiiba** sa bumabalot sa puso ni David. “Nang ang arka ng Panginoon ay pumasok sa lungsod ng David, si Michal na anak ni Saul ay tumingin sa pamamagitan ng bintana, at nakita si Haring David na tumatalon at sumasayaw sa harap ng Panginoon; at **siya ay hinamak siya sa kanyang puso.**” (2 Samuel 6:16). Sa hinanakit ng kanyang damdamin, hindi siya makapagpigil na maghintay sa pagbabalik ni David sa palasyo, kundi lumabas siya upang salubungin siya, at **sa kanyang mabait na pagbati ay nagbuhos siya ng isang alon ng mapait na mga salita. Masakit at nakakapanlumo** ang ironiya ng kanyang pananalita: {PP 708.7}

“Kay kadakilaan ng hari ng Israel sa araw na ito, na nagpakita sa mga mata ng mga alipin ng kanyang mga lingkod, na parang isa sa mga walang hiya na taong nag-aatubiling magpakita ng kanyang sarili!” (2 Samuel 6:20) {PP 708.8}

Pagputol ng Biyaya – Sinumpa

May paliwanag tayo para sa pagpili ni David ng simpleng kasuotan:

Inilapag ng hari ang kanyang mga royal na balabal at nagbihis siya ng simpleng ephod na lino, katulad ng isinusuot ng mga pari. Sa pamamagitan ng gawaing ito, hindi niya ipinahiwatig na siya ay nag-aangkin ng mga tungkuling pari, dahil ang ephod ay isinusuot din ng iba bukod sa mga pari. Ngunit sa banal na serbisyong ito, siya ay magtatakda ng kanyang lugar bilang pantay sa kanyang mga nasasakupan sa harap ng Diyos. Sa araw na iyon, si Jehova ang dapat sambahin. Siya ang dapat na nag-iisang layunin ng paggalang. {PP 706.3}

Sa kanyang kayabangan at pagkamataas, hinamak ni Michal ang pagpapakumbaba ni David—na isantabi ang kanyang royal na kasuotan at gawing pantay ang kanyang sarili sa lahat ng tao. Hindi niya ginamot ang kanyang asawa nang may paggalang, kundi nagbuhos ng isang alon ng mapait, nakasasakit, at sarcastikong mga salita. Dumating si David na may kagalakan at “magandang pagbati” para sa kanyang asawa, ngunit siya mismo ang nagdala ng sumpa—mula kay David at mula sa Panginoon.

Nararamdaman ni David na ito ang paglilingkod sa Diyos na hinamak at binawasan ng dangal ni Michal, at siya'y matigas na sumagot: “Ito ay sa harap ng Panginoon, na pumili sa akin bago ang iyong ama, at bago ang buong sambahayan niya, upang itatalaga akong pinuno sa bayan ng Panginoon, sa Israel: kaya't ako'y magsasaya sa harap ng Panginoon. At ako'y magiging higit pang walang hiya kaysa rito, at magiging hamak sa aking sariling paningin: at sa mga alipin na iyong binanggit, sa kanila ako'y igagalang.” (2 Samuel 6:21,22). Sa pagtutuwid ni David ay nadagdagan ang sa Panginoon: dahil sa kanyang kayabangan at pagkamataas, si Michal “ay walang anak hanggang sa kanyang kamatayan.” (talata 23) {PP 711.1}

Mga Aral Para Sa Atin

Iniiisip ba natin kung tayo ay nasa tamang ugnayan sa Diyos? O mas nababahala ba tayo sa ating katayuan sa mundong ito, at sa iniisip ng mga tao tungkol sa atin? Pinapayagan ni Michal na ang 'posisyon' at 'katayuan' sa pananaw ng ibang tao ay sumipsip ng mga pag-iisip ng pasasalamat at papuri sa Diyos. Dahil dito, hindi niya nauunawaan ang mga kilos ng kanyang asawa, at pinagsabihan siya tungkol dito. Gayunpaman, kung siya ay konektado sa “tamang Espiritu,” maaaring nauunawaan niya ang mga kilos ni David, at handang salubungin siya nang may kagalakan – at siya at ang buong sambahayan ay tiyak na magkakaroon ng maraming biyaya.

Gaano kadalas, bilang mga asawa, na hindi natin nauunawaan ang mga desisyon o kilos ng ating mga asawa? Tumugon ba tayo sa parehong espiritu ni Michal? Naputol ba natin ang mga biyayang maaari nating natamo, pati na ng ating mga anak mula sa ating mga asawa, dahil sa ating mga saloobin o mga salita—ang ating kakulangan ng paggalang sa ating mga asawa? Nakapagsalita ba tayo ng mga salita ng pagtutuwid o pagsaway sa ating mga asawa, sa halip na humiling sa kanila nang may pagmamahal at pagsunod?

Mga Kalagayan na Nagpahirap kay Michal:

Minahal ni Michal si David nang sila ay unang ikinasal (1 Sam 18:20,28), at tinulungan siyang tumakas mula sa kanyang amang si Saul (1 Sam 19:12).

Habang si David ay nasa pagkatakas at pinapahanap ni Saul, ibinigay si Michal sa ibang lalaki (1 Sam 25:44), at kumuha si David ng 2 pang asawa, sina Abigail at Ahinoam. Nang mamatay si Saul at koronahan si David bilang hari ng Judah, kumuha siya ng 3 pang asawa. Pagkatapos, nang alukin ni Abner na dalhin ang buong Israel sa ilalim ng kanyang pamumuno, humiling siya na maibalik sa kanya ang kanyang unang asawa na si Michal. Siya ay kinuha mula sa kanyang asawa, si Phaltiel, at siya'y sinundan habang umiiyak, ngunit inutusan siyang bumalik sa kanyang tahanan (2 Sam 3:14-16). Nang ilipat niya ang kabisera mula Hebron patungong Jerusalem, kumuha siya ng higit pang mga asawa at mga pangalawang asawa (2 Sam 5:13).

Kung may pagdududa, ang panalangin ang susi:

Maaaring may dahilan si Michal na magkaroon ng problema sa ilang desisyon at kilos ni David—lalo na kung ito ay may kinalaman sa mga relasyon. Maaari din siyang malito sa pag-alis sa kanyang pangalawang asawa, na maaari niyang mahalina. Nagkamali si David; hindi siya walang kasalanan. Katulad ng ating mga asawa, sila rin ay tao at nagkakamali; hindi rin sila walang kasalanan. Gayunpaman, ang pagtatalo na ito sa kanya ay may kinalaman sa kanyang mga kilos sa pagsamba, at kung paano siya nag-asal bilang hari ng Israel. Kaya't ito ay naging hamon sa kanyang kayabangan sa kung ano ang sa tingin ng iba tungkol sa kanyang asawa.

Kapag mayroon tayong mga tanong tungkol sa mga kilos o desisyon ng ating mga asawa—ang unang bagay na dapat nating suriin ay, anong espiritu ang nagtutulak sa atin? Nasa linya ba tayo sa Espiritu ng Diyos—pagpapakumbaba, pagsunod, awa? O tayo ba ay pinapagana ng anumang espiritu ng kayabangan, pagkamataas, pagmamahal sa mundo, pagmamahal sa pag-apruba ng ibang tao kaysa sa pag-apruba ng Diyos; o takot (ang kabaligtaran ng kayabangan), o simpleng “gusto ko ito sa aking paraan?” Ang pagsusuri sa sarili ay palaging magandang ideya.

Kung ganoon, mabuti na tayo ay “manalangin kaysa magsalita.” Lumapit tayo sa ating mapagmahal na Tagapagligtas (na siya ring “ulo” ng ating mga asawa) upang humiling sa Kanya na makialam. Siyempre, ang ating saloobin

at motibo sa panalangin ay dapat ding suriin. Ayaw nating maging mapaghimok/mag demand sa Diyos na baguhin ang ating asawa at ipakita na tayo ay tama. **Nais nating maging handa na baguhin ang ating isipan kung tayo ay mali.**

Kung kinakailangan ng pagbabago, maaaring kausapin ng Diyos ang ating asawa at mabago niya ang kanyang isip. O maaaring ipahayag sa atin na humiling sa ating asawa tungkol sa isyu, sa isang mapagpasakop na paraan (hindi bilang isang hamon o pagsaway).

Hindi na makapaghintay si Michal na pumasok si David sa palasyo, kaya't inisip niya ang kanyang sariling paraan at lumabas upang salubungin siya. Ang pagsunod sa mga prinsipyong ito ay **sumusubok sa ating pagtitiwala sa Diyos** na ayusin ito, at hindi pagiging di-mapagpasensya na ayusin ito sa ating sarili. Kung tayo ay magpapakita ng pasensya at maghihintay sa tamang panahon ng Diyos, at hihilingin sa Kanya na gabayan tayo sa tamang paraan ng pagkilos, tayo ay **PAGBIBIYAYAAN sa halip na SUMPAIN.**

Pagpalain tayong lahat ng Diyos habang tayo ay naglalakbay patungo sa punto kung saan tayo ay magpapakita ng larawan ng relasyon sa pagitan ng Ama at ng Kanyang Anak sa ating mga kasal at pamilya.

Buksan Mong Malapad ang Iyong Bibig, at Pupunan Ko Ito

(Disyembre 24, 2011)

Mahigit isang linggo na ang nakalipas, nakaupo ako sa upuan ng dentista, na nakabuka ang aking bibig (at oo, ang pinakamasakit na bahagi ay ang pananatiling nakabuka ang aking panga). Naisip ko sa sarili ko – “Ano ang dapat kong isipin para makalimutan ang nangyayari?” Pagkatapos, pumasok sa isip ko ang tekstong ito, at napatawa ako:

Ako *ang* Panginoon mong Diyos, na naglabas sa iyo mula sa lupain ng Egipto: **buksan mo ang iyong bibig ng maluwang, at ako'y pupuno sa iyo.** (Awit 81:10)

Nakakatawa—nandoon ako na nakabuka ang bibig, at ako ay binibigyan ng “puno!” Sa tingin ko, sa mga sandaling tulad nito, mayroong sense of humor ang ating Ama.

Ngunit mayroon din siyang espiritwal na kahulugan para sa akin, at binigyan ako ng maraming dapat pag-isipan habang nagaganap ang procedure. Sinabi niya sa akin na pupunuin niya ang aking isipan ng kapayapaan at kasiyahan, ang Kanyang mga katangian, upang harapin ang aking kasalukuyang sitwasyon, at sa anumang sitwasyon na hindi ganap na kasiyasya.

Sa anumang sitwasyon na aking kinahaharapan, hindi ko kailangang humanap sa aking sarili ng lakas upang harapin ang takot, pagkabahala, alalahanin, o tukso—kung ako ay magbubukas ng aking bibig ng maluwang, Siya ang magbibigay ng aking kailangan. Kailangan kong maging walang kakayahan tulad ng sisiw na nagbubukas ng kanyang bibig ng maluwang upang tumanggap ng pagkain na nahanap ng kanyang ina o ama—ganap na umaasa sa magulang para sa kanyang buhay.

Nais kong matutong ganap na umasa sa Diyos—tulad ng sisiw—tulad ng maliliit na bata.

At sinabi, Katotohanang sinasabi ko sa inyo, maliban na kayo'y magbago, at maging tulad ng maliliit na bata, ay hindi kayo makapasok sa kaharian ng langit. (Mateo 18:3)

Ang Dagat ay Naghahati sa Magkaibigan.

(Pebrero 04, 2012)

Sa Sabadong ito, iniisip ko kayong lahat—ang ating mga kaibigan dito sa *Maranathamedia*—na nakakalat sa buong mundo. Ang sarap sana kung magkikita-kita tayo nang personal upang sumamba nang magkasama tuwing Sabbath.

Nakita ko ang siping ito, na orihinal mula sa Manuscript 33, 1911 (hindi tila available ang buong manuskrito sa website ng mga Sulat ni EG White—mayroon lamang ilang mga sipi mula rito sa iba't ibang mga aklat). Ito ay nasa Maranatha p.351 o 7BC p.988. Tumutukoy ito sa dalawang talata sa Bibliya:

At nakita ko ang isang bagong langit at isang bagong lupa: sapagkat ang unang langit at ang unang lupa ay pumanaw na; at wala nang dagat. (Pahayag 21:1)

Ngunit doon ang dakilang PANGINOON ay *magiging* sa atin isang lugar ng malalawak na ilog *at* batis; kung saan ay walang galley na may mga panggalang, ni dadaan man ang magarang barko. (Isaias 33:21)

Narito ang sulat/quote:

Ang dagat ay naghahati sa mga kaibigan. Ito ay isang hadlang sa pagitan natin at ng mga mahal natin sa buhay. Ang ating mga samahan ay nababasang ng malawak at walang hanggan na karagatan. Sa bagong lupa, wala nang dagat, at doon ay wala nang “galley na may mga sagwan.” ...Salamat sa Diyos, sa lupa na muling ginawa, wala nang mga mabangis na agos, wala nang sumasaklaw na karagatan, at wala nang mga alon na hindi mapakali at bumubulong. (Manuscript 33, 1911). {7BC 988.1}

Magkakaroon ng isang makapangyarihang araw sa hinaharap, kung kailan ang mga distansya sa pagitan natin ay magwawakas na – wala nang 14-24 na oras na mga flight sa mga karagatan, wala nang mahabang biyahe sa sasakyan – kundi tayo ay magkakasama sa paligid ng trono ng ating Ama at

ng Kanyang Anak, at iinumina ang nagbibigay-buhay na “malalawak na ilog at sapa” at kakain mula sa Punong Buhay. Sa araw na iyon, wala nang “dagat” at marami pang ibang “wala nang”: wala nang sakit, wala nang karamdaman, wala nang kapansanan, wala nang luha, wala nang pagod, wala nang stress, wala nang karahasan, wala nang galit, wala nang takot, wala nang pag-aalala, wala nang pagkabahala, wala nang mga pagsubok, wala nang kawalang-kabuluhan.... at ang kahanga-hangang kababalaghan – wala nang mga tukso, wala nang kaaway, wala nang kabiguan, wala nang kasalanan, dahil wala nang Satanas.

Kay gandang araw – Plano kong makipagkita sa inyong lahat doon. Sana'y hindi na magtagal!

Tulad ng sinasabi ng mga bata sa mahabang biyahe: “Nandiyan na ba tayo?” Hindi pa, ngunit malapit na. Tulad ng sinabi kay Pilgrim sa “Paglalakbay ni Pilgrim”: “Mas maaga kaysa sa iyong iniisip, ngunit mas matagal kaysa sa iyong nais!”

Nais ko sa inyong lahat ang isang pinagpalang Sabbath!

Nagmamahal

Lorelle

Nagpapahinga sa Daluyan

(Mayo 5, 2012)

Kahanga-hanga kung paano tayo tinuturuan ng ating Ama ng mga aral sa pamamagitan ng ating mga kahirapan.

Sa nakalipas na buwan, abala akong inaasikaso ang lahat ng aming mga financial na papeles upang maipasa sa isang accountant para ihanda ang aming mga tax return. Mayroon akong 3 taon ng mga dokumento na kailangang tapusin (naantala kami dahil sa mahirap na 2 taon na aming pinagdaanan dahil sa mga hamon sa kalusugan at pag-uugali ng aming

anak). Gusto kong matapos at maayos ang lahat bago ako magsimula sa aking bagong trabaho. Sinabi sa akin ni Adrian na sapat na ang matapos ko ang para sa 2 taon, para makapagpahinga ako at hindi ako mapagod pagdating ng aking trabaho.

Naisimulan ko na ang mga dokumento para sa ikatlong taon, at naramdaman ko na kung magtatrabaho lang ako nang husto pa ng ilang araw, matatapos ko na ang lahat. Ngunit nagsimula akong gumising araw-araw na may sakit ng ulo dahil masyado kong pinipilit ang sarili ko (at hindi ko namamalayan na lumalampas na ako sa daluyan ng mga pagpapala ng ating Ama). Isang araw, nagkaroon ako ng matinding sakit ng ulo, na parang pipilitin akong manatili sa kama. (Noon, madalas akong magkaroon ng migraine na may pagsusuka.)

Ang “laman” ko ay naiinis. Plano ko kasi na kung magtatrabaho pa ako ng isang araw, matatapos ko na ang lahat. Matapos naming pag-usapan ito ni Adrian – iniisip niya kung nag-aalala ako tungkol sa muling pagpasok sa trabaho (pagkatapos ng 15 taon na nasa bahay para alagaan ang pamilya!). Hindi iyon ang dahilan, dahil nagtiwala ako na sa pagpananatili ng Espiritu ng Diyos sa akin, magiging maayos ang lahat. Napagpasyahan namin na masyado kong pinipilit ang sarili ko na tapusin ang lahat ng tax documents at, mas mahalaga, lumampas ako sa daluyan ng pagpapala – dahil lang sa ginawa ko ang gusto ko, na lumalaban sa payo ni Adrian (bilang aking ulo) na sundin ang kanyang sinabi.

Naisip namin na minsan ay palihim akong nagrebelde laban sa “aking ulo” sa daluyan ng pagpapala. Nangyayari ito, hindi sa hayagang pagsuway, kundi sa simpleng 'gawin ito sa paraan ko' o gumawa ng higit pa kaysa sa hinihiling/inirekomenda, iniisip na ito ay magiging “mas mabuti.” Sa ganitong paraan, lumalabas ako sa daluyan at nagiging independyente, na hindi plano ng Diyos at hindi Kanyang paraan. Lahat ng nasa daluyan ng Diyos ay dumaraan sa Kanyang Anak, sa pamamagitan ng mga taong may awtoridad sa ating buhay, at tayo ay pinagpapala kapag nananatili tayong konektado at sumusunod sa ating “mga ulo” sa sistemang ito ng daluyan. Si Satanas ang nagnanais na maging independyente at gawin ang mga bagay

sa sarili niyang paraan. Kaya kapag gusto kong maging “independiyente” at “gawin ito sa paraan ko,” nakikilahok ako sa kaharian at espiritu ni Satanas. At sa kalagayang ito, hindi ako mapapagpala.

Ang maliliit na bagay sa ating buhay ay nagtuturo sa atin ng malalaking aral. Ang pagkaunawa kung saan ko inilagay ang sarili ko sa daluyan ay nagbigay sa akin ng pagkakataong matutunan kung gaano kadalas kong ginagawa ito nang hindi sinasadya o nang hindi ko namamalayan.

Humingi ng tawad, nagkaroon ng determinasyong magbago, at nagpasya na ipagpaliban na ang natitirang mga tax documents (at uminom ng activated charcoal upang masipsip ang mga toxins na maaaring magdulot ng sakit ng ulo): ang matinding sakit ng ulo (kasama ang simula ng pagsusuka), ay halos agad na nawala. Purihin ang Diyos para sa paggaling at sa mga aral na natutunan.

Ang panalangin ko ay pahintulutan kong kumilos ang Diyos sa aking buhay upang ipakita sa akin kung saan pa ako maaaring nakikibahagi sa kaharian at espiritu ni Satanas.

Pagpupuri sa Diyos para sa Aking Bagong Trabaho – Pagkakataon na Malampasan ang Limang Mga Gawi

(Mayo 05, 2012)

Nais ko sa lahat ang isang kahanga-hangang Sabbath!!

Gusto ko lamang purihin ang Diyos at pasalamat siya para sa linggong ito. Noong Martes, nagsimula ako sa bagong trabaho. Wala akong bayad na trabaho sa labas ng bahay mula noong Nobyembre 1996. Ang aming unang anak, si Michael, ay ipinanganak noong Enero 1997, na sinundan ni Daniel noong Agosto 1998. Dahil sa mga hamon sa kalusugan nina Adrian at Daniel, sapat na ang buhay ko sa pananatili sa bahay. Ngayon na si Daniel ay maayos na sa Special School na may sakay ng school bus, naisip namin

na maaari akong makakuha ng part-time na trabaho sa oras ng klase, imbes na mangalap ng pondo taon-taon para sa mga pangangailangan ni Daniel sa therapy.

Matapos ang 15 taon na hindi ko nagampanan ang aking propesyon, hindi ko akalain na makakabalik pa ako rito. Ngunit sa isang pagkakataon habang naghanap online, nakakita ako ng posisyon sa lokalidad, nag-apply, nakuha ang trabaho, at heto ako, nagbabalik sa pagtatrabaho bilang isang Physiotherapist, kahit na may kaunting pagbabago – bilang isang Injury Management Consultant. Hindi ito nangangailangan na maging updated ako sa aking clinical skills (bagamat magkakaroon ako ng ilang assessments/programs sa larangan ng pangangalaga sa matatanda), dahil ang karamihan ng aking trabaho ay nasa pamamahala ng mga programa para sa pagbabalik sa trabaho ng mga nasugatang manggagawa. Magiging medyo mahirap ito para sa akin sa rehabilitasyon at insurance work, ngunit ang pagkatuto ay kasama na sa trabaho.

Ang aking branch manager ay isang Kristiyano, at bukas niyang pinag-uusapan ang kanyang pananampalataya. Siya ay maunawain sa aking posisyon tungkol sa Sabbath. Siya ay lumikha ng isang kapaligiran ng pagpapala—nagbibigay ng suporta sa kanyang mga tauhan; lumilikha ng masaya, positibo, at nakakatuwang koponan na makatrabaho. Sinabi niya sa akin na ang may-ari ng buong negosyo ay lumikha ng kulturang ito sa buong organisasyon, at talagang mapagbigay sa pagbibigay ng bonus sa kanyang mga tauhan. Para bang sila ay umaandar sa isang "daluyan ng pagpapala" na istruktura! Binigyan ako ng Diyos ng trabaho sa isang napakagandang kumpanya!

Talagang natutuwa ako na nakatira kami sa isang rural na lungsod—walang traffic at 5 minutong biyahe lang para makapunta sa trabaho. Maraming kakayahang umangkop—maaari akong magtrabaho mula sa bahay kung kinakailangan (laptop at telepono ang ibinigay)—basta't natatapos ang trabaho at nakakamit ang mga resulta. Maaaring kailanganin ito minsan dahil sa mga pangangailangan ni Daniel. Nagsisimula lang ako sa 3 araw bawat linggo, at sa pagtatapos ng taon, dapat ay nagtatrabaho na ako ng

full-time. Isang malaking pagpapala iyon, dahil kung papasok ako nang direkta sa full-time na trabaho, medyo magiging gulat iyon sa katawan!

Isang napakahalagang bagay na aking ipinagpapasalamat: Ang aking magandang asawa ay nag-aalaga kay Daniel at ginagampanan ang maraming tungkulin sa bahay na karaniwan kong ginagawa. Napagpala akong umuwi sa isang nilutong hapunan tuwing gabi. Siya ay sobrang suportado. Napakaganda kapag ang taong nariyan sa itaas mo sa daluyan ay nasisiyahan at nagbibigay ng suporta sa iyong bagong pakikipagsapalaran! Talagang pinagpala ako.

Bagamat ang bagong trabaho na ito ay makakatulong sa aming pamilya sa pinansyal na aspeto, naniniwala akong ang pinakamalaking dahilan kung bakit nahanap sa akin ng Diyos ang trabahong ito ay isang espiritwal na dahilan. Una, magkakaroon ako ng pagkakataong makilala ang mas maraming tao sa aming komunidad, ipanalangin sila, at maging saksi para sa ating Panginoon; at pangalawa, para sa aking sariling personal na pag-unlad. Sa lahat ng mga nakaraang taon ng pagtatrabaho, ako ay nahuhulog sa pagkuha ng aking halaga mula sa mga nakamit at pagganap. Kasama nito ang takot na hindi maging "sapat," na pumapatay sa pagkamalikhain. Ito ay isang independenteng pag-iisip: pakiramdam na kailangan kong hanapin sa aking sarili ang kakayahang gawin ang aking trabaho, nang hindi natututo ng pagkakaroon ng pag-asa sa aking Ama sa Langit.

Kaya't ngayon mayroon akong pagkakataong mapagtagumpayan ang ilan pang mga natitirang bahagi ng "matandang tao" at maging isang bagong nilalang kay Cristo Jesus. Maaari ko nang hilingin na ang Espiritu ng Diyos ay manirahan sa akin, upang maging karunungan na kulang sa akin, upang maging bisa na kulang sa akin, upang maging "lateral thinking"/"pag-iisip sa labas ng kahon" na kulang sa akin para sa aking bagong trabaho. Mayroon akong bagong pagkakataon na matutunan ang buong pag-asa sa Diyos habang nagtatrabaho. Maaari kong taglayin ang Kanyang pagmamahal para sa iba, ang Kanyang awa para sa mga nasaktan, ang Kanyang kapayapaan (sa halip na takot at kaguluhan) sa aking puso habang

nagtrabaho, ang Kanyang tiwala at Kanyang pagpapala upang ako ay maging isang daluyan ng pagpapala para sa iba sa komunidad.

Mga kapatid, hindi ko sinasabi na aking nakuha na: kundi ang isang bagay na *ito* ang *ginagawa ko*, nililimot ang mga bagay na nasa likuran, at nagsusumikap patungo sa mga bagay na nasa unahan, ako'y tumutuloy patungo sa layunin para sa gantimpala ng mataas na pagtawag ng Diyos kay Cristo Jesus. (Filipos 3:13-14)

At nagbihis ng bagong tao, na ina-update sa kaalaman ayon sa larawan ng Kanyang lumikha: (Colosas 3:10)

Na inyong iwaksi ang tungkol sa dating pamumuhay ang matandang tao, na nasisira ayon sa mga mapanlinlang na pagnanasa; at magbagong-lakas sa espiritu ng inyong pag-iisip; at kayo'y magbihis ng bagong tao, na ayon sa Diyos ay nilikha sa katuwiran at tunay na kabanalan. (Efeso 4:22-24)

Ang Pag-aaruga ng Ating Amang Makalangit sa Maliliit na Bagay na Bumabagabag sa Atin

(Mayo 26, 2012)

Bumili ako ng 'USB memory stick' upang magamit sa pagitan ng bahay at trabaho. Nakakita ako ng isa na berde—paborito kong kulay!

Pagkatapos kong buksan ito, inilagay ko ito sa isang "ligtas na lugar" upang hindi ko ito mawala (dahil hindi naman ito ganoon kalaki). Sa mga sumunod na araw, nakalimutan ko kung nasaan ang "ligtas na lugar" na iyon. Sa loob ng ilang araw, patuloy kong hinahanap ito sa lahat ng mga lugar na maisip ko—sa bahay at sa trabaho. Naisip ko na baka nawala ko ito—marahil aksidente kong nahulog ito sa mga shopping bag. Mukhang kailangan kong gumastos muli.

Kahapon, naisip ko, tiyak na narito lang ito sa isang lugar, kaya't sinimulan kong hanapin muli. Pagkatapos ay naisip ko na interesado ang aking Ama sa Langit sa lahat ng mga bagay na bumabagabag sa atin, kaya't humiling

ako sa Kanya (dahil alam Niyang tiyak kung nasaan ito) kung maari Niyang ipakita sa akin kung nasaan ito. Sa sandaling pagkatapos kong ipanalangin ang panalangin na iyon, napansin ko ang isang maliit na zip pocket sa aking bagong computer bag na nakalimutan kong nandiyan. Tumingin ako roon— at naroon ang USB memory stick!

Ipinapanalangin ko na ang mga salitang ito ay maging pagpapala sa inyo— upang mapagtanto kung gaano kami pinapahalagahan ng ating Ama sa Langit sa ating araw-araw na mga pangyayari, at nais Niyang pagpalain tayo habang ipinapakita natin ang ating pananampalataya sa Kanya.

Anong kahanga-hangang Diyos na tumutulong sa atin sa mga maliliit na bagay na gaya niyan. Maari nating isipin na abala Siya sa pagpapanatili ng Uniberso kaya't hindi Siya interesado sa mga maliliit na bagay na bumabalisa sa atin, ngunit napakalapit Niya sa atin at alam Niya ang bawat iniisip natin, sa pamamagitan ng Kanyang Espiritu. Nagkaroon ako ng dahilan upang purihin Siya para sa Kanyang pag-aalaga sa akin.

Ngunit kahit ang mga buhok sa iyong ulo ay bilang na lahat. Huwag kayong matakot: kayo ay higit na mahalaga kaysa sa maraming maya. (Lucas 12:7)

Sapagkat sa Kanya tayo nabubuhay, kumikilos, at mayroon; tulad ng sinasabi ng ilan sa inyong mga makatang, sapagkat tayo rin ay Kanyang mga anak. (Mga Gawa 17:28)

Ilagay ang iyong mga nais, mga kagalakan, mga dalamhati, mga alalahanin, at mga takot sa harapan ng Diyos. Hindi mo Siya mabibigatan; hindi mo Siya mapapagod. Ang nagbibilang ng mga buhok sa iyong ulo ay hindi walang pakialam sa mga pangangailangan ng Kanyang mga anak. “Ang Panginoon ay napakamaawain, at may pusong malambing.” Santiago 5:11. Ang Kanyang pusong puno ng pag-ibig ay naapektuhan ng ating mga dalamhati at maging ng ating mga pagsasalita tungkol dito. Dalhin sa Kanya ang lahat ng naguguluhan sa isipan. Walang anuman ang masyadong mabigat para sa Kanya, sapagkat Siya ang humahawak ng mga mundo, Siya ang namamahala sa lahat ng gawain ng uniberso. Walang anumang may kinalaman sa ating kapayapaan na masyadong

maliit para sa Kanya upang mapansin. Walang kabanata sa ating karanasan na masyadong madilim para sa Kanya upang basahin; walang kalituhan na masyadong mahirap para sa Kanya na lutasin. Walang sakuna ang maaaring mangyari sa pinakamaliit sa Kanyang mga anak, walang alalahanin ang makababagabag sa kaluluwa, walang kagalakan ang makapagpapasaya, walang taos-pusong panalangin ang makakaligtas sa mga labi na hindi napapansin ng ating Ama sa Langit, o hindi Niya pinapansin kaagad. “Pinapagaling Niya ang mga pusong wasak, at ginagamutang ang kanilang mga sugat.” Awit 147:3. Ang ugnayan sa pagitan ng Diyos at bawat kaluluwa ay kasing tiyak at puno na parang walang ibang kaluluwa sa mundo na magbabahagi ng Kanyang pag-aalaga, walang ibang kaluluwa na Kanyang ibinigay ang Kanyang minamahal na Anak. {SC 100.1}

Ipinapanalangin ko na ang mga salitang ito ay maging pagpapala sa inyo—upang mapagtanto kung gaano kami pinapahalagahan ng ating Ama sa Langit sa ating araw-araw na mga pangyayari, at nais Niyang pagpalain tayo habang ipinapakita natin ang ating pananampalataya sa Kanya.

Ang Panalangin ay Nagbabago ng Mga Bagay

(Setyembre 22, 2012)

Wow – hindi ako nakapagsulat ng blog mula noong Mayo. Iyon ay mula noong hindi nagtagal matapos akong mag-umpisang magtrabaho muli! Ang pagiging isang nagtatrabahong ina ay isang abalang buhay!

Mayroon akong magandang kwento mula sa aking trabaho. Nais ng aking manager na kumuha ako ng isang training course na magbibigay-daan sa akin upang gumawa ng tiyak na uri ng pagsusuri sa mga kliyente sa aking trabaho. Ang kursong ito ay pinangangasiwaan ng isang international na kumpanya, na tinatawag na WorkHab. Nang tingnan ko ang kanilang website, lahat ng kanilang mga kurso sa buong mundo ay isinasagawa sa katapusan ng linggo—Sabado at Linggo. Ipinaliwanag ko sa aking manager (na isang Kristiyano) na hindi ko maaring gawin ang kursong ito para sa

aking trabaho na isinasagawa sa Sabado, dahil sa paniniwala na inutusan ako ng Diyos sa Kanyang 10 Utos na panatilihing banal ang Sabbath. Tinanong niya ako kung mayroon bang “clause sa kontrata” na magbibigay sa akin ng exemption para gawin ang kursong ito! Well, hindi ito katulad ng isang business contract! Nilinaw ko na hindi ko maaring gawin ang kursong ito sa mga Sabado. Sinabi niya na ang WorkHab ay palaging nagsasagawa ng kanilang mga kurso sa katapusan ng linggo—Sabado at Linggo, kaya walang paraan upang hindi ito gawin sa Sabado.

Sinabi ko sa kanya na ipapanalangin ko na sana ay makapagdaos sila ng kursong hindi kasali ang Sabado. Nalaman ko na ang kumpanya na aking pinagtatrabahuhan ay humiling sa WorkHab na magsagawa ng kursong para lamang sa aming mga empleyado. Kaya’t ipinaliwanag ko ang aking dahilan sa lalaking nag-aorganisa nito sa aming kumpanya at humiling ako sa kanya na itanong kung maaring gumawa ang WorkHab ng isang eksepsiyon sa kanilang karaniwang gawain at isagawa ang kurso para sa amin sa Linggo at Lunes. Sinabi niya na dahil ang WorkHab ay palaging nagsasagawa ng kanilang mga kurso sa katapusan ng linggo, maaaring wala na ito sa kanyang mga kamay.

Nag-email din ako ng aking kahilingan nang direkta sa WorkHab, at sa kanilang tugon, sinabi nila na palagi silang nagsasagawa ng mga kurso sa katapusan ng linggo, dahil iyon ang tila gusto ng mga tao.

Siyempre, kami ay nagdasal nang marami na sana’y magdala ang Diyos ng kagustuhan sa mga nag-aorganisa ng kurso na isagawa ito sa Linggo at Lunes.

Sa mga ganitong sitwasyon, madalas kong tinatanggap ang Kawikaan 21:1 bilang isang pangako na kayang iimpluwensyahan at gabayan ng Diyos ang mga puso ng mga nasa awtoridad:

Ang puso ng hari ay nasa kamay ng Panginoon, gaya ng mga ilog ng tubig: iniikot Niya ito sa anumang nais Niyang gawin.

At isa pang angkop na pangako sa mga sitwasyong ito ay Isaias 45:2,

Pupunta ako sa unahan mo at gagawing tuwid ang mga baluktot na daan:

Kaya't – Mabuti ang Diyos – Ako ay dadalo sa kurso sa Linggo at Lunes, Oktubre 7 at 8!!

Nakabuti ang magtanong, ipaliwanag ang aking posisyon, at manatiling matatag / walang kapalit – ngunit ang pinakamahalaga ay ang manalangin sa ating Ama sa Langit, nagtitiwala na ang mga puso ng lahat ng tao ay nasa Kanyang mga kamay, upang Siya ang mangimpluwensya ayon sa Kanyang nakikita na pinakamabuti.

Mayroon akong halimbawa at pamana mula sa aking Lolo tungkol sa pananatiling tapat sa kanyang mga paniniwala sa Sabbath, at nagkaroon ito ng malawak na impluwensya sa Australia (narito ang isang sipi mula sa isinulat ko kamakailan tungkol sa kanyang kasaysayan):

Ang aking mga lolo't lola, sina Lindsay at Vera Cameron, ay nagsimulang magbasa at mag-aral, at tinanggap ang mga aral ng Seventh-day Adventist Church. Nakatira sila malapit sa Cowra, NSW, at noong 1939, nagkaroon ng trabahong pangmanggagawa ang aking lolo sa bagong itinatag na Soil Conservation Station. Dahil sa kanyang paniniwala na dapat niyang panatilihin ang Sabbath sa ikapitong araw, hindi siya nagtatrabaho tuwing Sabado. Humingi siya sa pamunuan kung maaari niyang tapusin ang kanyang trabaho sa loob ng 5 araw. Nang makita ng kanyang mga katrabaho na kaya niyang gawin ito, nais din nilang magkaroon ng 5-day week, kaya't sa soil conservation station na iyon, lahat ng mga manggagawa ay may 5-day week. Umabot ito sa iba pang mga establisyemento, pagkatapos ay sa head office at sa huli ay naipasa ito sa Parlamento. Samakatuwid, dahil sa paniniwala ng aking lolo na panatilihin ang Sabbath, siya ang naging responsable sa pagkakaroon ng 5-day working week sa pampublikong serbisyo.

Nawa'y pagpalain kayo ng Diyos habang ginagawa ninyo ang mga matibay na desisyon tungkol sa inyong mga paniniwala sa anumang sitwasyong inyong kinaroroonan.

Takot/Sariling Kapakanan na Dapat Matutunang Kalimutan – Pag-ibig ng Agape/Pagsunod na Dapat Matutunan

(Setyembre 3, 2013)

Marami akong dapat unawain at marami ring dapat matutunan hinggil sa pakikisalamuha sa mga taong may awtoridad na inilagay ng Diyos sa aking buhay. Bilang halimbawa kung paano HINDI dapat kumilos sa harap ng mga taong may awtoridad sa atin, ibabahagi ko ang isang karanasan ko.

Tulad ng alam ng marami sa inyo, mayroon kaming anak ni Adrian na may autism. Ilang taon na ang nakalipas, nag-umpisa ako ng therapy na nagkakahalaga ng ilang libong dolyar, at nagkaroon ito ng ilang positibong epekto para kay Daniel. Gayunpaman, dahil sa isang stressful na panahon – ang pagbulusok ng kalusugan ni Adrian na nagdala sa kanya upang mangailangan ng pahinga sa trabaho, ang pagbebenta ng aming bahay upang maging walang utang, at ang paglipat nang ilang beses upang makahanap ng mas magandang lokasyon para makabawi sa kalusugan – hindi ko naipagpatuloy ang therapy para kay Daniel. Ilang taon ang lumipas, nang naging mas matatag ang aming kalagayan, nais kong ipagpatuloy ang therapy. Mangangailangan ito ng isa pang ilang libong dolyar na gastusin. Dahil hindi ko naipagpatuloy ang therapy noon, inisip ko na maaaring hindi aprubahan ni Adrian ang paggastos pa ng karagdagan pera para dito (dahil maaaring hindi ko na naman ito maipagpatuloy). Gayunpaman, sa labis na pagnanais na tulungan ang aming autistic na anak, talagang gusto kong ipagpatuloy ang therapy. Pinasasalamatan ko ito, dahil sa katotohanang mayroon akong sapat na pera para dito, salamat sa aming mga nakaraang fundraising ventures at sa katotohanang makikinabang ito kay Daniel. Determinado akong sa pagkakataong ito ay susundan ko ang araw-araw na therapy at gagawin itong epektibo. Kaya, nag-book ako ng appointment para sa re-assessment sa mga therapist. Pagkatapos, sinabi ko kay Adrian tungkol dito. Nagpatuloy ako dito. Pero hindi ako pinagpala sa proseso. Nagawa kong ipagpatuloy ang mga araw-araw na sesyon ng therapy sa loob ng ilang buwan, pero pagkatapos – muli, dahil sa paglipat

ng bahay, mga isyu sa kalusugan, at ang ugali ni Daniel (dahil sa impeksyon sa parasite) – kinailangan kong iwanan ang araw-araw na therapy.

Sa pagninilay-nilay sa buong proseso, napagtanto namin na nalabag ko ang “banal na pattern” ng operasyon sa mga kanal ng awtoridad. Pinagtibay ko ang aking mga aksyon: mayroon akong talagang magandang dahilan para sa aking ginawa (pag-ibig para sa aking autistic na anak at pagsisikap na matulungan siyang umunlad); mayroon akong pera para sa therapy (bagaman sa hindi ko pag-follow through – ito ay naging nasayang na pera) – ngunit “hindi nag justify ang wakas sa mga paraan.” Inayos ko ang proseso sa isang independiyenteng paraan, hindi kumunsulta sa karunungan ng aking asawa. Hindi ko man lang tinanong ang kanyang opinyon, dahil sa takot na baka labanan niya ang gusto kong gawin. Nang dumating ang oras para sa appointment, sinabi ko na lang sa kanya na ito ang aking gagawin. Nagtago ako ng impormasyon mula sa itinalagang awtoridad ng Diyos sa aking buhay – ang aking asawa. Kumilos ako nang nakapag-iisa at hindi ko man lang siya pinayagang magbigay ng opinyon sa mga desisyon. Ito ay nagpapaalala sa kung paano kumilos si Eva nang siya ay tinukso na kumain mula sa Puno ng Kaalaman ng Mabuti at Masama. Kumilos siya na walang pakialam sa kanyang asawa, nagtitiwala na mayroon siyang sapat na karunungan upang gumawa ng tamang desisyon. Ang ginawa ay natapos na bago pa nabigyan ang kanyang asawa ng pagkakataon na makapagbigay ng opinyon sa desisyon.

Ang kumilos nang nakapag-iisa at sa isang mapanlinlang na paraan, na nagtago ng impormasyon mula sa mga awtoridad sa itaas natin – sa takot na baka hindi nila aprubahan ang gusto nating gawin – ay laban sa Banal na Pattern ng Kaharian ng Diyos. Ang Anak ng Diyos ay hindi kumikilos na hiwalay sa Kanyang Ama, ni nagtago siya ng impormasyon mula sa Kanyang Ama sa paggawa ng anumang desisyon o pag-aksyon. Sila ay “isa” sa Espiritu at ang Anak ay kumakatawan sa Kanyang Ama sa lahat ng bagay.

Sigurado akong ito ay isa lamang sa maraming pagkakataon kung saan ako kumilos nang nakapag-iisa na pinapagana ng takot o kahihiyang. Ang aking mga paraan ng operasyon ay naging nakagawian mula sa aking pakikitungo

sa aking mga magulang. Marami akong dapat unawain at marami ring dapat matutunan.

Ang mana mula sa ating mga magulang, mula sa ating mga unang magulang (Adam at Eva), ay nagturo sa atin na kumilos sa pandaraya, nagtago mula sa mga awtoridad sa ating buhay – ang takot ang nagtutulak sa marami sa ating mga ginagawa.

At ang mga mata nilang dalawa ay nang buklatin, at nalaman nilang *sila'y* mga hubad; at *sila'y* nanahi ng mga dahon ng igos at gumawa ng mga pang-ibabaw. At narinig nila ang tinig ng Panginoong Diyos na naglalakad sa hardin sa malamig na bahagi ng araw: at si Adan at ang kanyang asawa ay nagtago sa presensya ng Panginoong Diyos sa gitna ng mga puno ng hardin. At tinawag ng Panginoong Diyos si Adan, at sinabi sa kanya, Nasaan ka? At siya'y sumagot, Narinig ko ang iyong tinig sa hardin, at ako'y natakot, sapagkat ako'y hubad; at ako'y nagtago. (Genesis 3:7-10)

Ang takot at pagiging makasarili ay ating mana mula sa ating mga unang magulang – ang mana na mayroon tayo sa kaharian ni Satanas – kung saan ang pagiging makasarili at takot ang namamayani! Marami tayong dapat unawain sa pakikitungo sa mga awtoridad sa ating buhay, maging ito man ay sa kasal, sa mga simbahan, pakikitungo sa mga gobyerno, o sa mga nagbabayad sa ating sahod, atbp. Ako/Kami ay may napakaraming dapat matutunan kung paano gumawa ng apela sa ating mga awtoridad gamit ang impormasyong mayroon tayo, sa halip na itago sa kanila ang nais nating gawin dahil sa takot na hindi nila aprubahan at pahintulutan tayong magpatuloy.

Patuloy tayong magsikap na maging katulad ng ating dakilang Huwardiya – Ang Anak ng Diyos – na namumuhay sa perpektong pagsunod sa Kanyang Ama. Siya ay hindi namumuhay sa takot – dahil ang perpektong pag-ibig ay nagtataboy ng takot. Patuloy tayong matuto ng higit pa tungkol sa Agape na pag-ibig ng ating Ama, na nahahayag sa Kanyang Anak, upang ang lahat ng takot at pagiging makasarili ay maitaboy sa ating mga buhay at mapalitan ng Agape na pag-ibig ng ating Tagapagligtas at ating Ama.

Walang takot sa pag-ibig; kundi ang perpektong pag-ibig ay nagtataboy ng takot: sapagkat ang takot ay may pahirap. Ang natatakot ay hindi ginawang perpekto sa pag-ibig. (1 Juan 4:18)

Purihin ang Diyos – Isang Awit at Natupad na Panalangin!

(Enero 14, 2014)

Lumilipat na naman ng bahay! Ikalawang ulit na lumilipat ng bahay sa loob ng 21 taong kasal – at ika-29 na ulit mula nang umalis sa bahay ng aking mga magulang halos 27 taon na ang nakakaraan!! Makikita mo, mayroon na kaming karanasan sa libangang ito! Mula sa “tree change” ngayon ay “sea change”! Pero may kaunting komplikasyon – nagpapawalang-bisa ng kontrata! (Upang makaresettle kami sa oras para sa pagsisimula ng paaralan sa ika-28 ng Enero para sa mga bata). Nangangahulugan ito na kung walang ibang nangungupahan na makikita para sa aming kasalukuyang bahay, kailangan pa rin naming magbayad ng renta hanggang sa katapusan ng kontrata (katapusan ng Marso). Sa hindi paniniwala na nais ng Diyos na magbayad kami ng dobleng renta, kami ay nananalangin at nagtitiwala. Gayunpaman, kailangan ito ng ilang banal na interbensyon, dahil maraming mga bahay ang available para rentahan sa aming lugar (may ilan pang mas mura kaysa sa amin!), at tila may kakulangan ng mga tao upang umupa ng mga ito.

Ang susunod na problema ay ang paghahanap ng bagong bahay na maaaring rentahan – dahil tila may kakulangan ng mga available na renta at napakaraming tao na interesado dito sa aming bagong lugar. Isang bahay na nais naming tingnan ay may 35 pang ibang interesado! Agad kaming nawala ng interes sa bahay na iyon.

Medyo nababahala tungkol sa sitwasyon, ilang linggo na ang nakalipas, habang nananalangin at pinipiling pagkatiwalaan ang pag-ibig ng ating

Amang Nasa Langit para sa atin, nagising ako sa umaga na may isang awitin na tumutugtog sa aking isipan. Ito ay isang awitin mula sa Kasulatan:

Kung mananatili kayo sa akin, at ang aking mga salita ay mananatili sa inyo, hihilingin ninyo ang anumang nais ninyo, at ito'y ipagkakaloob sa inyo. (Juan 15:7)

Naiintindihan ko iyon bilang isang pangako na sinasabi ng aking Langit na Ama sa akin – na kung tayo'y mananatili kay Cristo, ang ating mga kahilingan para sa mga bagong nangungupahan at isang bagong tahanan ay sasagutin. Ibinahagi ko ang aking karanasan tungkol sa kanta kay Adrian, at pinili naming maniwala na tutugunin ng Diyos ang aming mga panalangin sa Kanyang tamang panahon.

Purihin ang Diyos para sa mga sagot: Isang linggo na ang nakalipas, tiningnan namin ang isa pang tahanan (ika-7 na namin itong tiningnan) at ito ang pinakamaganda sa lahat ng nakita namin hanggang ngayon, at sa nakakagulat na paraan, walang ibang tao ang tumitingin dito. Nag-apply kami para dito, at naaprubahan kami sa loob lamang ng higit sa 2 oras. Sa parehong araw, may mga tao na tiningnan ang aming kasalukuyang tahanan, nagustuhan ito at nagsabing magsusumite sila ng aplikasyon. Isang Lunes, isinubmit nila ang kanilang aplikasyon, at nakatanggap kami ng balita noong Huwebes na sila ay naaprubahan. Kaya't sila ay lilipat kapag kami ay umalis! Pareho sa aming mga kahilingan sa panalangin ay nasagot sa positibong paraan.

Gaano kabait ng ating Amang Makalangit na ipasok ang kantung iyon sa aking isipan ilang linggo na ang nakalipas, upang bigyan ako ng katiyakan ng Kanyang pag-ibig at pag-aalaga.

Purihin ninyo ang Panginoon. Purihin ang Panginoon, O aking kaluluwa. (Awit 146:1)

Oh, nawa'y purihin ng mga *tao* ang Panginoon *dahil* sa kanyang kabutihan, at sa *kanyang* mga kahanga-hangang gawa sa mga anak ng mga tao! (Awit 107:8)

Nais ko sa inyong lahat ang isang kamangha-manghang taon ng pananatili kay Cristo at mga sagot sa dasal!

Pagbibigay-Prioridad sa mga Tagumpay

(Disyembre 21, 2015)

Biyernes na. Maraming nakalista sa aking “Gagawin”. Sobrang dami para sa isang araw! (Ano ang bago roon?) May plantsa, labahan, pagsasaayos ng mga labahan, paghahanda ng kama, paglilinis ng sahig at mga banyo. Tapos, mayroon pa akong “lutuín ngayon” na listahan! (Nasa ibang lugar ako ng 2 linggo, at simula nang umuwi ako ay sobrang abala ako para sa maraming pagluluto – kaya magandang pagkain para sa Sabado ang magiging maganda para sa pamilya). May order na kailangan kong gawin online, para makuha ang mga produkto bago ang pagsasara ng kumpanya sa katapusan ng taon. May ilang email na kailangang ipadala. Kailangan kong lumabas sa Botika para kunin ang reseta at sa Pamilihan ng Prutas/Vegetable para sa ilang dagdag na gulay. At tuloy-tuloy lang. Pero sobrang pagod ako ngayon. Sa nakaraang linggo, “Naghahanap ng Bahay” ako. Kailangan naming lumipat nang mas hilaga para mas malapit sa Unibersidad kung saan mag-aaral ang aming nakatatandang anak sa susunod na taon. Kaya, ang nakaraang linggo ay isang tuluy-tuloy na paghahanap ng mga inuupahang bahay online, mga tawag sa telepono, paglalakbay, pagtingin sa mga bahay, at pagkatapos ay pag-apply para sa isa na sinuri namin bilang pinakamahasag para sa aming mga pangangailangan. Kahapon, ang aking mga pagsisikap ay ginantimpalaan; matagumpay ang aming aplikasyon para sa isang bahay at pakiramdam namin ay labis na pinagpala. Napakahirap na linggo. Ngayon, pagod na pagod na ako.

Ngayon, bumalik tayo sa “Gagawin” na listahan. Paano ayusin kung ano ang maaaring gawin, ano ang hindi maaaring gawin, ano ang dapat gawin, at ano ang maaaring iwanang hindi nagawa – ang pag-prioritize!! Napakahirap nito sa buong buhay ko. Nagdulot ito ng napakalaking karagdagan

pasanin ng panloob na stress. Karaniwan, sisimulan ko lang ang “Gagawin” na listahan at magtatrabaho ng ‘todo’ para matapos ang lahat – ako lang! Maraming antas ng panloob na stress ang nangyayari:

- Alam na masyadong marami ang kailangang gawin sa isang araw, ngunit sinusubukan pa rin, ay nagdudulot sa akin na maging stressed buong araw – sinusubukang gawin ang lahat sa pinakamaikling oras na posible;
- Ang sarili kong pagsasalita ng paghatol (dahil alam kong bobo ang subukang “gawin pa rin ito” – ngunit hindi ko alam kung paano ito gagawin sa ibang paraan!);
- Alam na dapat akong humingi ng tulong sa iba, ngunit hindi makapag-prioridad upang malaman kung ano ang kailangan kong tulong – isa pang pinagmumulan ng paghatol (stressful kapag sobrang abala ka at may nag-aalok ng tulong pero hindi mo alam kung ano ang maitutulong nila!);
- Mga damdamin ng kakulangan (“tiyak na may mali sa akin”) tungkol sa aking kakulangan sa kakayahang magtakda ng prioridad;
- At saka ang pinakamabigat – ang paghatol sa sarili para sa mga desisyong ginawa ko – “dapat iyon ang ginawa mo muna, ngayon hindi mo na maisasama ito!”

Isipin mong ang lahat ng stress na ito ay labis na hindi kinakailangan at ako ang nagdulot nito. At hindi lang ito nangyayari tuwing Biyernes, kapag naghahanda para sa Sabbath. Maaari itong mangyari kahit anong oras, lalo na kapag may takdang oras – halimbawa, kapag naghahanda para magbakasyon, o kapag kailangang tapusin ang mga bagay bago umalis ng isang buong araw. Oo, marami akong dapat gawin dahil mayroon akong autistic na anak. Oo, marami ring mga panlabas na sanhi ng stress. Ngunit napagtanto ko na ang karamihan sa aking stress, na naging malaking salik sa anumang problema sa kalusugan na aking naranasan, ay ang panloob na stress na ito na hindi kinakailangan. At nangangahulugan ito na hindi ako nasa estado ng pagtitiwala sa Diyos. Hindi ko sinusunod ang payo ng Filipos

4:6, "Huwag kayong mabalisa sa anuman; kundi sa lahat ng bagay sa pamamagitan ng panalangin at pagsusumamo na may pasasalamat ay ipaalam ninyo ang inyong mga kahilingan sa Diyos."

Maganda kapag inihahayag ng Diyos ang mga bagay tungkol sa sarili ko sa isang bagong pananaw – kahit na wala akong solusyon, mabuti na makilala at maanalisa ang mga hindi maayos na pattern ng pag-iisip. Nais kong magtiwala sa Diyos sa bawat aspeto ng aking buhay. Ngunit may mga pattern ng pag-iisip at mga paraan ng pagkilos sa panloob na mundo ng aking isipan na pumipigil sa akin na ganap na magtiwala sa Diyos – at inilalayo ako sa Kaharian ng Diyos ng pag-ibig, kalayaan, at pagkakapantay-pantay.

Ang mga hindi maayos na paraan ng pag-iisip ay malamang na nagsisimula kapag tayo ay napakabata pa – ang Diyablo ay nandiyan upang magsinungaling sa atin (direktang nagmumungkahi ng mga kaisipan sa ating isipan o mga salitang sinasabi sa atin, lalo na ng mga mahahalagang miyembro ng pamilya) at naniniwala tayo sa mga kasinungalingang iyon. Ang mga kasinungalingang ito ay lumalaki at umuunlad at nagkakaroon ng sariling buhay na hindi nauugnay sa paunang insidente kung saan nagsimula ang mga ito. Nakakaapekto ang mga ito sa kung paano natin nakikita ang ating halaga sa mga mata ng Diyos at ng ibang tao. Tayo ay nakakulong sa maling mga pattern ng pag-iisip. Ngunit ang Diyos ay nasa gawain ng "pagsasawalang-bisa sa mga bihag."

Sinabi ni Jesus sa Juan 8:32: "At makikilala ninyo ang katotohanan, at ang katotohanan ay magpapalaya sa inyo." Ang misyon ni Jesus ay "ipahayag ang kalayaan sa mga bihag, at ang pagbubukas ng bilangguan sa mga nakagapos." (Isaias 61:1)

Kamakailan ay nagbasa ako ng aklat ni Dr. Timothy R. Jennings na pinamagatang "*Could It Be This Simple – A Biblical Model for Healing The Mind.*" Narito ang sipi mula sa kanyang aklat kung saan tinalakay niya ang isyu ng kawalang-halaga sa kwento ng isa sa kanyang mga pasyente na tinatawag na 'Jane':

“Isa sa mga pinaka-karaniwang problema ng maraming pasyente ko ay ang pakiramdam ng kawalang-halaga... Ang pinakamalaking pagkakamali ng mga tao kapag humaharap sa mga mahihirap na damdamin ay ang pagtanggap sa mga ito bilang totoo... Ang mga ganitong negatibong ideya ay nagpapatibay sa pakiramdam ng kawalang-halaga, na kapag pinangalagaan, ay lumalaki at nagiging isang matibay na maling paniniwala. Kapag ang maling paniniwalang ito ay matibay nang nakaugat, nagsisimulang i-filter ng isip ang mga karanasan sa pamamagitan nito. Ang mga karanasan na sumusuporta sa baluktot na sariling imahe ay inuulit-ulit, na lalo pang nagpapalakas sa pakiramdam at paniniwala ng kawalang-halaga. Samantala, ang isip ay nagdidiskwento at tumatanggi sa mga positibong karanasan na dapat sana ay sumasalungat sa maling paniniwala. Si Jane ay namumuhay sa ganitong ipinataw na mental na pagdurus. Siya ay nakakaramdam ng pagka-trap at hindi alam kung paano makakalabas.” Timothy Jennings, *Could It Be This Simple – A Biblical Model for Healing The Mind*, p.86, 87.

Ang pagsunod sa ating mga damdamin, na humuhubog sa ating mga iniisip (ating mga paniniwala, halaga, moral, at imahinasyon) – nagiging dahilan upang ma-trap tayo sa mga pattern ng pag-iisip mula sa maagang pagkabata, na nagdadala sa atin sa “ipinataw na mental na pagdurus!”

Ngayon, balikan natin ang ilang buwan na nakalipas: Nagkaroon ako ng isang araw kung saan talagang nakaramdam ako ng labis na pagkabigo, frustrasyon, at galit – ngunit hindi ko talaga matukoy kung bakit ako ganoon. Tila ito ay sumasalamin sa ilang galit at sama ng loob na nananatili sa kaibuturan ko tungkol sa ‘buhay sa kabuuan’. Akala ko’y naayos ko na ito ilang taon na ang nakararaan, nang napagtanto kong sa kaibuturan, ako ay may sama ng loob sa aking kalagayan sa buhay, at sa huli, nangangahulugan ito na galit ako sa Diyos sa pag-aayos ng aking buhay sa paraang ginawa Niya. Nagkaroon ako ng pagsisisi at nagbago ng aking pananaw noon. Marahil ay may natitira pang ilan sa mga damdaming ito na nananatili sa ilalim ng ibabaw. Nais kong maging malaya mula sa anumang sama ng loob at galit sa Diyos o sinumang tao. Sa pakikilahok sa isang pagtitipon sa ‘Piyesta ng mga Tabernakulo’ ngayong taon, humiling ako ng panalangin

ng pagpapala, upang maging malaya mula sa lahat ng galit at sama ng loob at anumang bagay sa kaibuturan na naglalagay ng hadlang sa aking relasyon sa Diyos. Kung ang Diyos ay magbibigay galang sa Kanyang itinakdang mga oras na may mas malaking sukat ng Kanyang mga pagpapala, nais kong makibahagi sa mga pagpapalang maiaalok Niya sa akin sa panahong iyon.

Sa mga buwan mula nang ipanalangin iyon, mas naging aware ako sa aking 'sariling ipinapataw' na stress at 'mental na paghihirap'. Naitatrap ko na ang mga iniisip ko, nasusuri ko ang mga ito, at napagtanto ko kung ano ang ginagawa ko sa aking sarili. Dati ay akala ko na may mali lang sa akin at hindi ko maalig ang estado ng isip na ito.

Tinalakay ni Dr. Jennings ang konsepto ng pagkuha ng mga iniisip at nararamdaman at itataas ang mga ito sa mas mataas na mga tungkulin ng isip upang ihambing ang mga ito sa katotohanan.

“Mahalagang kilalanin ang kahalagahan ng kalooban. Lahat ay nakasalalay sa tamang pagkilos ng kalooban dahil ito ang bahagi ng isip na pumipili... Itataas ang mga nararamdaman sa rason at konsensya para sa pagsusuri at imbestigasyon batay sa mga katotohanan, ebidensya, at katotohanan, at pagkatapos ay pipiliing sundin ang katotohanan ay laging magbabalik ng kaayusan at magdadala ng kapayapaan sa isip. Ang pinakamalaking laban ay ang matutunang pahalagahan ang katotohanan dahil ito ay totoo, hindi lamang dahil ito ay tila totoo.” Ibid, p.88, 89

“Ang espiritwal na digmaan ay ang pakikilahok ng espiritwal na kalikasan (rason, konsensya, pagsamba) upang labanan ang mga hindi malusog na damdamin, kasinungalingan, maling paglalarawan, mga pagnanasa at pagnanasa na sinusubukang kontrolin ang kalooban at pawisan ang rason. Ito ay ang proseso ng paggamit ng mga pamamaraan ng Diyos upang mapagtagumpayan ang impluwensya ng ating genetic na kahinaan, pagalingin ang ating mga emosyonal na sugat, at ibalik ang balanse sa ating mga nasirang isip.” Ibid p.98

Sa 2 Corinto 10:3-5, tinalakay ni Pablo ang digmaang espiritwal – “ang pagbagsak ng mga kuta, ang pagpapabagsak ng mga imahinasyon, at ng bawat mataas na bagay na nagmamataas laban sa kaalaman ng Diyos, at pagdadala sa pagkakaalipin ng bawat kaisipan sa pagsunod kay Cristo.”

Patuloy na tinalakay ni Dr. Jennings na ang isip ay parang isang hardin:

“Isipin mo na mayroon kang hardin, isang hardin na matapat mong inalagaan at ngayon ay nagbibigay ng masaganang ani. Ano ang mangyayari sa iyong hardin kung titigil ka sa pag-aalaga nito? Magpapatuloy ba itong magbunga ng mabuti, o unti-unting sisirain ito ng mga damo?”

"Sa katulad na paraan, natural na nagdadala ang ating isipan ng mga damo—mga makasariling pag-iisip, ideya, at konsepto. Si Cristo ang kumikilos sa pamamagitan ng Banal na Espiritu upang itanim ang mga buto ng katotohanan sa ating isipan. Siya ang nag-aalaga at nagpoprotekta sa mga buto, na nagbibigay-daan sa kanilang lumago tungo sa mga bunga ng isang katangiang tulad ni Cristo. Sa pamamagitan ng paggamit ng Espadang Espiritu (na siyang Salita ng Diyos, ang katotohanan), nililinis natin ang ating isipan, tinatangal ang mga kasinungalingan at maling teorya na humahawak sa atin, at sa gayon ay pinapayagan tayong mapanatili ang isang malusog at produktibong mental na hardin.

"Isa sa mga pinakamagandang paglalarawan ng prosesong ito ay matatagpuan sa aklat ni Ellen G. White na *The Desire of Ages*.

"Ang Mang-aaliw ay tinatawag na 'Espiritu ng katotohanan.' Ang Kanyang gawain ay upang tukuyin at panatilihin ang katotohanan. Una siyang nananahan sa puso bilang Espiritu ng katotohanan, at sa gayon siya ay nagiging Mang-aaliw. Mayroong aliw at kapayapaan sa katotohanan, ngunit walang tunay na kapayapaan o aliw na matatagpuan sa kasinungalingan. Sa pamamagitan ng mga maling teorya at tradisyon, nakakakuha si Satanas ng kapangyarihan sa isip. Sa pamamagitan ng pagtuturo sa mga tao sa maling pamantayan, binabago niya ang pagkatao. Sa pamamagitan ng mga Kasulatan, nakikipag-usap ang Banal na Espiritu sa isip, at nagbibigay ng

impresyon ng katotohanan sa puso. Sa ganitong paraan, inilalantad niya ang kamalian, at pinalalayas ito mula sa kaluluwa. Sa pamamagitan ng Espiritu ng katotohanan, na gumagana sa pamamagitan ng salita ng Diyos, sinasakop ni Cristo ang Kanyang piniling bayan para sa Kanyang sarili.” {DA 671.1} Ibid, p.99, 100

Kaya, sa mga nakaraang buwan, mula sa panalangin ng tiyak na pagpapala, nagawa kong pahintulutan ang Espiritu ng Diyos na gawing kamalayan ko ang aking mga disordered na pag-iisip, upang mahuli ang mga iyon at suriin ang mga ito gamit ang aking pangangatwiran. Nakikilala ko na ang mga pag-iisip ng stress, pagkabahala, at takot ay hindi umaayon sa mga pangako ni Jesus tungkol sa kung paano dapat ang ating buhay kasama ang Mang-aaliw sa ating mga puso: “Huwag magulumihanan ang inyong puso, ni matakot man.” (Juan 14:27); “Huwag kayong mabalisa sa anuman...” (Filipos 4:6); “Sapagkat hindi tayo ibinigay ng Diyos ng espiritu ng takot; kundi ng kapangyarihan at ng pag-ibig, at ng maayos na pag-iisip.” (2 Timoteo 1:7). Ang gawain ng Banal na Espiritu ay “pagsisihing ang sanlibutan tungkol sa kasalanan, at sa katuwiran, at sa paghatol,” at Siya ay tinatawag na “Espiritu ng katotohanan” at “hihigit sa inyo sa lahat ng katotohanan.” (Juan 16:8,13). Samakatuwid, Siya ay nagtatrabaho upang akusahan ako sa kasalanan at kawalang-katuwiran. At binibigyan ako ng kapangyarihan upang tanggihan ang mga nakaraang disordered na pag-iisip at pumili ng mga bagong pattern ng pag-iisip. “Maaari kong gawin ang lahat ng bagay sa pamamagitan ni Cristo na nagpapalakas sa akin.” (Filipos 4:13). Ang Kanyang pangako ay kapayapaan, kagalakan (Juan 14:27; 15:11) at “kapangyarihan, pag-ibig, at maayos na pag-iisip” (2 Timoteo 1:7).

Nalaman ko na ito ang unti-unting, pang-araw-araw na proseso ng pagpapaging-banal – ang pagdadala ng aking mga damdamin, pag-iisip, at kalooban upang umayon sa karakter ng Diyos. Ang panalangin ni Jesus ay: “Ihiwalay mo sila sa pamamagitan ng iyong katotohanan: ang iyong salita ay katotohanan... upang sila rin ay maihiwalay sa pamamagitan ng katotohanan.” (Juan 17:17,19). Ang pagpapaging-banal ay hindi dumarating sa isang iglap. Ito ay isang proseso, kaya’t inabot ako ng ilang buwan upang

unti-unting makuha ang aking maling mga pag-iisip, suriin ang mga ito, at pumili ng tamang mga pag-iisip sa larangan ng pag-prioritize.

Tinitingnan natin ang lampas sa panahon; tinitingnan natin ang walang hanggan. Sinisikap nating mabuhay sa paraang masasabing ni Cristo, “Magandang nagawa, mabuti at tapat na lingkod.” Hayaan nating mabuhay, bawat isa sa atin, sa ganitong paraan. Maaaring tayo’y magkamali; maaaring tayo’y magkamali; ngunit hindi tayo pababayaang ng Diyos sa ating pagkakamali. “Kung tayo’y magkakasala, mayroon tayong tagapamagitan sa Ama, si Jesucristo na matuwid.” May pag-asa para sa atin; tayo ay mga bihag ng pag-asa. Hawakan natin ang mga mayamang pangako ng Diyos. Ang hardin ng Diyos ay puno ng mayamang pangako. Oh, ipunin natin ang mga ito; dalhin natin ang mga ito sa ating tahanan; ipakita natin na tayo ay nagtitiwala sa Diyos. Tanggapin natin Siya sa Kanyang salita; huwag isa man sa atin ang matagpuan na hindi nagtitiwala sa Diyos o nagdududa sa Kanya. Maging mga Kristiyanong lumalago tayo. Hindi tayo dapat huminto. Dapat tayong umunlad ngayon kumpara sa kung ano tayo kahapon; araw-araw ay natututo na maging mas nagtitiwala, mas lubos na umaasa kay Jesus. Sa ganitong paraan tayo ay dapat lumago. Hindi mo agad makakamit ang pagiging perpekto; ang pagpapaging-banal ay gawain ng isang buhay. {4MR 343, 344 and 3SM 192,193}

Ngayon, bumalik tayo sa aking “To Do List” ngayong araw – sobrang pagod ako mula sa abalang linggo. At ang pasanin ng “paghahanap ng bahay” ay natapos na, dahil naaprubahan kami para sa isang bahay, kaya’t pumasok ang aking katawan sa kaunting “pagpapakawala” na mode. Napakarami sa aking listahan na hindi kasya sa isang araw. Nanalangin ako at humiling sa Diyos na tulungan akong ayusin kung paano ang aking araw. Kaya’t napagpasyahan kong unahin ang mga bagay na talagang kailangang gawin – tulad ng online order at mga email, paglabas sa Botika at pamilihan ng prutas/gulay, at ang paglalaba. Pagkatapos ay napagpasyahan kong hindi naman kailangan ng magarbong pagkain para sa Sabbath; maaari tayong kumain ng ilang simpleng bagay. Makakatipid iyon sa akin ng napakalaking pagsisikap at oras. Ngayon na naasikaso na ang lahat ng iyon, anong oras

ang natira at ano ang maaari kong maisingit? Well, ang ibang miyembro ng pamilya ay nakapag-ayos ng paglalaba, gumawa ng mga kama, at tumulong sa pagluluto at paghuhugas ng pinggan. At nagkaroon ako ng oras upang linisin ang mga sahig, na nagpasya na ang paglilinis ng mga banyo ay maaari nang ipagpaliban sa ibang araw. Nang magsimula ang Sabbath, napagtanto ko na ang araw na ito ay isang malaking tagumpay para sa akin sa “Pagbibigay-prioridad”! Binigyan ako ng Panginoon ng kakayahang alamin kung ano ang kinakailangan, ano ang maaaring ipagpaliban. At sa proseso, wala akong karaniwang “panloob na stress.” Purihin ang Diyos para sa mga tagumpay na nakuha mula sa mga buwan ng pagsasanay na pumili ng mga bagong paraan ng pag-iisip na kinasasangkutan ang pagtitiwala sa Diyos.

Pumunta sa Pagpupulong sa Kampo

(Oktubre 12, 2016)

Inaasahan ko ang aming darating na Pista ng mga Tabernakulo Camp Meeting. Ang pakikisama na ibinahagi namin noong kami ay may Paskuwa, Pista ng mga Unleavened Bread Camp Meeting noong nakaraang taon dito sa Australia ay napaka-espesyal – isang lasa ng langit sa lupa. Nagsaya din kami sa isang katapusan ng linggo ng pakikisama sa Brisbane sa paligid ng Araw ng Pentecostes. Para sa parehong mga pagkakataong ito, nasiyahan kami sa pakikisama kasama ang mga kapatid mula sa aming lokal na lugar at sa mga dumating mula sa malalayong lugar. Ang ligaya ng aming pakikisama ay kinabibilangan ng: pagkanta ng mga himno nang sama-sama; pagkain, pakikipag-usap o paglalakad na magkasama; pagtangkilik sa mga pulong kung saan sinasaliksik namin ang mga paksang mas lalo naming nauunawaan; at ang mga espesyal na oras ng paghuhugas ng mga paa at mga serbisyo ng komunyon. Mayroong pangkalahatang pakiramdam sa dulo ng camp / katapusan ng linggo na magiging maganda na manatili sa ganitong estado ng pakikisama at hindi umalis upang umuwi – isang araw, ito ay magiging isang realidad, sa dakilang Pista ng mga Tabernakulo sa Langit.

Sa pagninilay-nilay sa mga oras ng pakikisama, wala akong nakitang "legalismo" sa "pagpapanatili ng mga Pista" na aking naranasan. Walang mga ritwal na kinakailangang isagawa. Ito ay isang karanasan ng "nandoon" na handang tumanggap ng pagpapala sa mga Itinalagang Oras ng Pagsasariwa mula sa Panginoon. Napagtanto ko na tayo ay nahuhulog sa ating araw-araw na buhay, na umaandar sa isang mundo na nakabatay sa mga prinsipyo ni Satanas na nakukuha ang ating halaga at kasiyahan mula sa "pagtamo" ng isang bagay, nakakuha ng pagkilala mula sa iba sa "paggawa" ng isang bagay, o mula sa "pagmamay-ari" ng mga bagay. Sa pag-aalis mula sa ating karaniwang buhay upang magtipon-tipon para sa isang mas mahabang panahon, tulad ng isang camp meeting, binibigyan tayo nito ng pagkakataon na mamuhay sa isang kalagayan kung saan ang mga prinsipyo ng Kaharian ng Diyos ang batayan ng lahat ng ating relasyon – nakukuha ang ating halaga mula sa pagtanggap sa alok ng Diyos na maging Kanyang anak na lalaki o babae sa pamamagitan ng Kanyang Anak, si Jesus. Sa tingin ko, KAILANGAN natin ang mga oras na ito upang turuan tayong mamuhay sa Kaharian ng Diyos kung saan ang mga relasyon ang pinakamahalaga, sa halip na sa ating karaniwang Kaharian ni Satanas kung saan ang pinakamahalaga ay ang mga nagagawa.

Kaya't ang aking panghihikayat sa sinumang nag-iisip na tingnan kung ano ang itsura ng isang Pista – halika at tingnan na ang Panginoon ay mabuti.

Narito ang ilang mga talata mula sa mga sinulat ni Ellen White kung saan hinikayat niya ang mga miyembro na dumalo sa mga kampo ng pagpupulong:

Mahalaga na ang mga miyembro ng ating mga simbahan ay dumalo sa ating mga kampo ng pagpupulong. Marami ang mga kaaway ng katotohanan; at dahil kakaunti ang ating bilang, dapat tayong magpakita ng matibay na harapan. Sa indibidwal, kailangan mo ang mga benepisyo ng pagpupulong, at tinatawag ka ng Diyos na maging nangunguna sa mga hanay ng katotohanan. {6T 38.3}

May ilan na magsasabi: "Mahal ang maglakbay, at mas mabuti pang i-save ang pera at ibigay ito para sa pag-unlad ng gawain kung saan

ito ay labis na kinakailangan.” Huwag mag-isip sa ganitong paraan; tinatawag ka ng Diyos na kunin ang iyong lugar sa hanay ng Kanyang mga tao. Palakasin ang pagpupulong sa abot ng iyong makakaya sa pamamagitan ng pagdalo kasama ang iyong pamilya. Magbigay ng dagdag na pagsisikap upang dumalo sa pagtitipon ng mga tao ng Diyos. {6T 39.1}

Mga kapatid, mas mabuti pang hayaan ninyong magdusa ang inyong negosyo kaysa balewalain ang pagkakataong marinig ang mensahe ng Diyos na para sa inyo. Huwag magbigay ng anumang dahilan na makakapigil sa inyo na makuha ang bawat espirituwal na benepisyo na posible. Kailangan ninyo ang bawat sinag ng liwanag. Kailangan ninyong maging kwalipikado upang makapagbigay ng dahilan para sa pag-asa na nasa inyo nang may kababaang-loob at takot. Hindi ninyo kayang mawala ang isang ganitong pribilehiyo. {6T 39.2}

Noong sinaunang panahon, inutusan ng Panginoon ang Kanyang bayan na magtipon ng tatlong beses sa isang taon para sa Kanyang pagsamba. Sa mga banal na pagtitipon na ito, ang mga anak ni Israel ay dumating, dala ang kanilang mga ikapu, mga handog para sa kasalanan, at mga handog ng pasasalamat sa bahay ng Diyos. Sila'y nagtipon upang isauli ang mga awa ng Diyos, ipahayag ang Kanyang mga kahanga-hangang gawa, at mag-alay ng papuri at pasasalamat sa Kanyang pangalan. Sila'y nagsama-sama sa serbisyong panghandog na tumutukoy kay Cristo bilang Kordero ng Diyos na nag-aalis ng kasalanan ng sanlibutan. Sa gayon, sila'y mapapanatili mula sa nakasisirang kapangyarihan ng makamundong pamumuhay at pagsamba sa diyus-diyosan. Ang pananampalataya, pag-ibig, at pasasalamat ay dapat manatiling buhay sa kanilang mga puso, at sa pamamagitan ng kanilang pagtutulungan sa banal na serbisyong ito, sila'y magiging mas malapit sa Diyos at sa isa't isa. {6T 39.3}

Noong panahon ni Cristo, ang mga pagdiriwang na ito ay dinaluhan ng napakaraming tao mula sa lahat ng dako; at kung ito ay ipinagpatuloy ayon sa layunin ng Diyos, sa espiritu ng tunay na pagsamba, ang liwanag ng katotohanan ay maaring naipahayag sa lahat ng mga bansa sa mundo. Para sa mga naninirahan sa malayo

mula sa tabernakulo, higit sa isang buwan ng bawat taon ang dapat na ilaan para sa pagdalo sa mga banal na pagtitipon na ito. Nakita ng Panginoon na ang mga pagtipong ito ay mahalaga para sa espiritwal na buhay ng Kanyang bayan. Kailangan nilang humiwalay mula sa kanilang mga makamundong alalahanin, makipag-ugnayan sa Diyos, at magnilay sa mga hindi nakikitang katotohanan. {6T 39, 40.}

Kung ang mga anak ni Israel ay kailangan ang benepisyong ng mga banal na pagtitipong ito sa kanilang panahon, gaano pa kaya ang pangangailangan natin sa mga ito sa mga huling araw ng panganib at hidwaan! At kung ang mga tao sa mundo noon ay kinakailangan ang liwanag na ipinagkatiwala ng Diyos sa Kanyang simbahan, gaano pa kaya ang pangangailangan nila dito ngayon! {6T 40.2}

Hinihikayat ni Ellen White ang simbahan na dumalo sa Pista ng mga Tabernakulo noong siya ay nasa Australia at New Zealand:

Disyembre 8, 1893 Dumating sa Pista.

“Ano sa tingin ninyo, hindi ba siya darating sa pista?” Juan 11:56.

Mahal na Kapatid at Kapatid na babae sa Australia: Ang unang kampo na pagpupulong ng mga Australyano sa atin bilang isang bayan ay malapit nang maganap. Ang pagtitipong ito ay magiging tanda ng isang bagong panahon sa kasaysayan ng gawain ng Diyos sa larangang ito; mahalaga na ang bawat miyembro ng ating mga simbahan ay naroroon, at hinihimok ko kayong lahat na dumalo. Marami ang mga kaaway ng katotohanan, at kahit na kakaunti ang ating bilang, nais nating ipakita ang pinakamagandang anyo na posible. Bawat isa sa inyo ay kailangan ang mga benepisyong ng pagtitipon, at ang Diyos ay tumatawag sa inyo upang maging pangunahin sa hanay ng katotohanan.

Natatakot ako na may ilang magsasabi, “Mahal ang maglakbay, at mas mabuti pang ipunin ko ang pera at ibigay ito para sa pag-unlad ng gawain, kung saan ito ay labis na kailangan.” Huwag mag-isip nang ganito; sapagkat tinatawag kayo ng Diyos na kunin ang inyong lugar sa hanay ng Kanyang bayan. Kailangan ninyong naroroon nang

personal, at palakasin ang pagpupulong sa lahat ng makakaya ninyo. Huwag sabihin ng sinuman, “Mananatili na lang ako sa bahay, at hayaan ang iba na pumunta;” sapagkat nais naming makita kayo, at ang iba rin. Huwag gumamit ng anumang dahilan para hindi makadalo. Alam natin na ang mga mananampalataya sa katotohanan ay malawak ang pagkakakalat; ngunit huwag magbigay ng dahilan na makakapigil sa inyo mula sa pagkuha ng bawat espiritwal na benepisyong na posible. Dumalo sa pagpupulong, at dalhin ang inyong mga pamilya. Maglaan ng dagdag na pagsisikap, at naroroon sa pagtitipon ng bayan ng Diyos.

Mga Kapatid at Kapatid na babae, mas mabuti, mas mainam pa, na hayaan ninyong magdusa ang inyong negosyo kaysa balewalain ang pagkakataong marinig ang mensahe na mayroon ang Diyos para sa inyo sa panahong ito. Kailangan ninyo ang bawat sinag ng liwanag; sapagkat ang kaalaman ninyo sa katotohanan ay limitado lamang, at kailangan ninyong maging mas kwalipikado upang magbigay ng dahilan para sa pag-asa na nasa inyo nang may kababaang-loob at takot. Dumating kayo na may mga Bibliya sa inyong mga kamay. Hindi ninyo kayang mawalan ng isang pribilehiyo tulad ng inyo ngayong pabor, at kami’y nakikiusap na huwag ninyo kaming biguin sa pamamagitan ng hindi pagdalo sa pagpupulong. Itinuturing naming ang panahong ito ay mahalaga para sa bawat isa na tumulong sa Panginoon, upang makatulong sa Panginoon laban sa mga makapangyarihan. {BEcho, December 8, 1893}

Pananawagan na Dumalo sa Camp Meeting—Mahal na Kapatid at Kapatid na babae sa New Zealand: Mayroon akong panawagan sa ating mga simbahan na dumalo sa darating na camp meeting sa Wellington. Hindi ninyo kayang mawala ang pagkakataong ito. Alam namin na ang pagpupulong na ito ay magiging isang mahalagang yugto sa kasaysayan ng gawain sa New Zealand. Dapat magsagawa ng mga tiyak na pagsisikap upang makuha ang representasyon ng mga naniniwala sa katotohanan sa pagpupulong na ito, dahil sa dahilan na kakaunti tayo sa bilang, at kinakailangan ang karagdagang tulong ng bawat isa. Marami ang mga kaaway ng katotohanan. Sa ganitong pagkakataon, nais naming ipakita ang pinakamagandang anyo na posible. Huwag hayaan na hadlangan kayo ng inyong negosyo.

Kailangan ninyong lahat ang mga benepisyong pagpupulong na ito... {11MR 7.4}

Natatakot ako na maraming magsasabi, “Mahal ang maglakbay, at mas mabuti pang ipunin ko ang pera upang gamitin sa pagsusulong ng layunin at gawain kung saan ito ay labis na kailangan.” Hindi, hindi! Tinatawag kayo ng Diyos na kunin ang inyong puwesto at palakasin ang gawain sa lahat ng makakaya ninyo sa pamamagitan ng inyong personal na presensya. Huwag sabihin ng sinuman, “Dumalo ako sa camp meeting sa Napier, at sapat na iyon; mananatili na lang ako at hayaan ang iba na pumunta.” Kailangan namin kayo at ang ibang ibang. Huwag gumamit ng anumang dahilan upang hindi makadalo. Kailangan natin ang bawat espirital na benepisyong maaari nating makuha. Alam namin na ang mga mananampalataya ay nakakalat, ngunit nais naming huwag kayong magbigay ng mga dahilan. {11MR 8.1}

Nais ng Panginoon na dumalo kayo sa pagpupulong at dalhin ang inyong mga pamilya, maliban sa mga maliliit na mga bata na magdudulot lamang ng abala. Maglaan ng dagdag na pagsisikap. Mas mabuti, mas mainam pa, na hayaan ang negosyo na magdusa kaysa balewalain ang pagkakataong marinig ang mga mensahe na mayroon ang Diyos para sa inyo sa panahong ito. {11MR 8.2}

Kailangan ninyo ang bawat sinag ng liwanag na maaari ninyong makuha. Kayo ay may kaalaman sa katotohanan sa isang sukat, ngunit dapat kayong maging mas pamilyar sa mga dahilan ng ating pananampalataya. Dumating kayo na may Bibliya sa inyong kamay, sapagkat kailangan ninyong magkaroon ng mas mabuting kaalaman sa nagpapabanal na impluwensya ng katotohanan sa puso at pagkatao. Hindi ninyo kayang mawala ang isang pribilehiyo tulad ng pabor na natamo ninyo ngayon. Huwag ninyong biguin kami sa panahong ito. Itinuturing namin ang panahong ito bilang mahalaga upang magkaroon ng lahat ng tao na dumating “sa tulong ng Panginoon, sa tulong ng Panginoon laban sa mga makapangyarihan” (Hukom 5:23). {11MR 8.3}

Nakikita natin na ang mga puwersa ng kaaway ay lumalakas, at ang mga ministro sa bawat lugar ay nagsusumikap nang taimtim upang labanan ang katotohanan, at lalo na sa Wellington kaysa sa anumang lugar na aking nabisita. Lahat ay sinasabi upang ipakita ang mga Seventh-day Adventist bilang kakaunti sa bilang, at inferior sa lahat ng aspeto, na may maliit na impluwensya. At hindi ba natin dapat sa pagkakataong ito ipakita ang mga naniniwala sa hanay ng bayan sa pinakamainam na paraan na posible? **Hindi ba darating ang ating mga kapatid sa Pista ng mga Tabernakulo?** Gaano dapat ka masigasig ang bawat isa na pangalagaan ang daan patungo sa Lungsod ng Diyos! Kung ituturing natin ang gawain na isang hindi mahalagang bagay, at ang hukbo ng Panginoon ay hindi naroroon upang irepresenta ang layunin at gawain sa New Zealand, hindi matutuwa ang Diyos sa inyong pagpapabaya. Maghahanap ba kayo ng mga dahilan, sa ganitong panahon? {11MR 9.1}

...Hawakan kayo ng Diyos na personal na responsable para sa pag-unlad at karangalan ng Kanyang layunin sa bansang ito. **Isaisip na ang plano ng Diyos ay ang Kanyang bayan ay magtipon upang sumamba ng hindi bababa sa tatlong beses sa isang taon. Hindi inutusan ng Panginoon na ito ang inyong tungkulin, ngunit tinatawag niya kayo. Nais Niya kayong dumating** “sa tulong ng Panginoon, sa tulong ng Panginoon laban sa mga makapangyarihan.” {11MR 10.1}

...Gumawa ng bawat pagsisikap upang makuha ang inyong mga kaibigan na dumalo, hindi upang palitan kayo kundi upang samahan kayo, at tumayo sa panig ng Diyos, sa ilalim ng utos ng Diyos. Sa kabila ng lahat, ang ating bilang ay hindi magiging malaki, ngunit kung ang mga indibidwal na miyembro ng simbahan ay darating sa camp meeting sa Wellington, na may isipan at kalooban na magtrabaho sa kanilang makakaya, gagawin ng Diyos ang natitira. Hindi natin maikakaila ang mga plano at gawain ng mga kaaway ng ating pananampalataya. Hayaan ang mga panalangin na lumabas mula sa tapat na mga labi, “Dinig, O aming Diyos; sapagkat kami ay pinabayaan.” “Isaalang-alang mo ako, aking Diyos, para sa kabutihan.” “Kaya't ngayon, O Diyos, palakasin mo ang aking kamay.” (Nehemias 4:4; 5:19; Nehemias 6:9.) {11MR 10.3}

...Muli kitang hinihimok para sa kapakanan ng katotohanan, para kay Cristo, na dumalo sa pagpupulong na ito. Nandiyan si Elder Olsen sa pagpupulong at iba pang mga katulong mula sa Amerika, at nais naming magkaroon ng makalangit na pagtitipon kay Cristo Jesus, at isang mayamang gantimpala ng pagpapala ang darating sa bayan. Iwanan ko ang mga linyang ito sa inyo at humihiling ng inyong tugon. Nais naming makita ang kaligtasan ng Diyos. Dapat magkaroon ng paggising sa mga mananampalataya. Bawat isa ay maaaring maging napuno ng espiritu ng gawain na siya ay magiging isang Nehemias, na may banal na lakas, pananampalataya, at pag-asa, sa gayon ay pinapalakas ang kamay ng isa't isa, na lubos na umaasa sa Diyos, ang dakila at makapangyarihang Manggagawa. --Sulatan 8a, 1893. (Naisulat noong Oktubre 31, 1893, sa Gisborne, New Zealand.) {11MR 12.2}

Nabubuhay sa Isang Daluyan

"Sa yaman o sa kahirapan, sa sakit at sa kalusugan... ako'y magiging katuwang mo sa paglalakbay ng buhay." Sino ang makakaalam ng mga pagsubok at tagumpay na naghihintay sa hinaharap kapag ang dalawang tao ay nangako sa isa't isa ng isang buhay na sama-sama.

Nang dumating ang autism sa aming buhay, kami ay naharap sa maraming hamon na sabay-sabay na naganap sa oras na ang aking asawa ay nakarating sa paniniwala na ang Trinidad ay hindi biblikal.

Ang pag-navigate sa mga pangyayaring ito, ang pagpapanatili ng aking pananampalataya sa Diyos, ang pagtayo sa tabi ng aking asawa, at ang pag-aalaga sa aking mga anak ay nagdala sa akin sa isang madilim na lambak. Ang aklat na ito ay naglalaman ng isang serye ng mga artikulong isinulat ko sa ilan sa aking pinakamadilim na oras.

Nanalangin ako sa Diyos na gabayan ang aking asawa sa kanyang paghahanap ng katotohanan, habang nananalangin ako sa Diyos na gabayan ako upang matulungan at pagalingin ang aking bunsong anak habang sinusupportahan at pinagpapala ang aking nakatatandang anak.

Ang mga artikulong ito ay isinulat sa loob ng halos limang taon at nagbibigay ng ilang pananaw sa aking pag-iisip, pagproseso, at pananalangin sa mga kagalakan at kalungkutan ng buhay.

Sa kabuuan, ang ating Ama ay naging tapat mula simula hanggang sa wakas. Hindi Niya ako pinabayaan, kundi ibinigay ang nais ng aking puso.